

Sven Hassel

STEPSA MORȚII

Editor: ZAMFIR M. RUSU

Coperta: EDITURA BOGDANA

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin EDITURII BOGDANA EDITURA BOGDANA -
Bd. Nicolae Titulescu, nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București Tel+Fax 223 42 46
223 42 61 222 45 24

Traducere de Mihai
TIBERIU

Redactor: Adriana DIACONESCU Tehnoredactare
computerizată: Vivi LUNGU

IIW.IQTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GJ*EA* CLUJ

Printed in Romania

Comenzile se primesc la adresa editurii București.

CUPRINS

Trabucuri și tarantule.....

7

Cazemata

18

Davis și Goliat.....

28

Katiușa.....

37

Asaltul

54

Portta se întoarce

66

Războiul ciudat.....

115

Tancul Mărunțelului

150

Atacul cavaleriei.....

168

Misiune specială

183

**Puteți comanda orice carte
apărută la Editura Bogdana,
decupând cartea poștală aflată la
sfârșitul acestui volum. Taxele
poștale sunt gratuite.**

Din cer se auzi un huriut de mărfa care-ți îngheța sângele în vine, apoi uriașul proiectil, care venea cu o viteză de patru ori mai mare decât viteza sunetului, percuta exact în creștetul buncărului. Explozia smulse tone de nisip și beton armat care se ridicară în aer la o înălțime amețitoare, ca apoi să cadă într-o ceață galbenă și înecăcioasă peste soldații morți de frică. Nimeni, nici măcar veteranii nu mai văzuseră așa ceva. Pur și simplu, nu te puteai abține să nu urli de groază. Pâlnii uriașe, de cel puțin nouă metri, se căscau în coasta dealului, plămânii ți se goleau instantaneu de aer și o stare de agitație dementială puneă stăpânire pe oricine. Om, pasăre, animal căutau cu disperare să fugă cât mai departe de locul infernului. Proiectilele veneau cu o cadență de unul la douăzeci de minute, trase din apropierea unei căi ferate aflate la patruzeci de kilometri. Detunătura nici măcar nu se auzea, ceea ce era și mai înspăimântător.

Mastodontul în greutate de o mie patru sute șazeci și cinci de tone fusese adus acolo în zeci de vagoane de marfă și montat în cel mai mare secret de o armată de artileriști. Afetul însuși era monstruos, iar gura țevii măsoara nouăzeci de centimetri. Ofițerii se băteau mândri în jurul lighioanei, căci nimeni nu e mai fascinat de tehnica germană decât germanii înșiși. Feldmareșalul Walther von Brauchitsch în persoană venise să asiste la acest atac pus la punct împotriva liniei fortificate Korosten.

o.....■-----
Stepele Ucrainei erau întoarse pe dos. Generalul Feduninski și trupele sale fugeau cuprinse de panică, mânate din urmă de tancurile germane care parcă se înmulțeau pe zi ce trece.

— Dumnezeu să-i aibă în pază! șopti locotenentul Leuwe.
— Doamne-Doamne n-are nimic de-a face cu chestia asta, zise rânjind Portta. Ba aș zice că porțile raiului sunt al naibii de zgâlțâite în momentul ăsta!

— Sfinte Sisoe, ce-aș mai trage și eu cu o drăcovenie de asta!
Mărunțelul privea extaziat prin binoclu prăpădul din fața lor. Tancurile săreau în sus ca niște jucării la fiecare lovitură. Timp de o jumătate de oră era imposibil să distingi ceva prin perdeaua de praf, iar temperatura ridicată și atmosfera inertă îți ardeau ochii și plămânii.
Te-aifi așteptat ca buncărul să crape în două dintr-o clipă într-alta, dar nu se întâmpla așa. De fiecare dată se încăpățâna să apară acolo mușcat de cratere, deși scuturat serios. Probabil că în interior nimeni nu mai era în toate mințile, dar nu conta. Rușii foloseau surdo-muți pentru astfel de misiuni.

Brusc, pe cerul înfierbântat se iviră trei stelute verzi. Maiorul Brown sau Cizme-cu-scărț, cum mai era poreclit, ridică brațul, Chiorul zâmbi și scuipă în direcția pionierilor de asalt care se avântară la un semn asupra masei de beton. Tot balamucul din lume se dezlănțui asupra lor. Primul val căzu secerat, al doilea se înecă într-o mare de flăcări, infanteriștii îi urmară topindu-se și ei asemenea zahărului.

— Tată ceresc! urla Mărunțelul în culmea fericirii, arătând spre ambrazurilefumegânde. Priviți! Babalăcu' ăla de Cizme-cu-scărț a încasat-o de data asta. Pronia cerească s-a milostivit, în sfârșit, și am economisit unul dintre prețioasele mele gloanțe crestate!

Ne-am repezit cu toții să ne uităm din turelele noastre și, într-adevăr, o pereche de cizme fumegânde și nefiresc de lustruite se zăreau înfipte pe nisipul înnegrit. Mărunțelul, care era înzestrat cu o ureche extraordinară, susținea că poate să audă un scârțâit. Adio și n-am cuvinte, casap bătrân, nimeni n-o să jelească după tine!

TRABUCURI ȘI TARANTULE

Un răget bestial se auzi de pe acoperișul fabricii de spirt.

— Atențiune! Mă piș pe toată armata sovietică!

Un jet puternic de urină țâșni spre admirația tuturor. Numai huiduma berlineză era în stare de așa ceva și ai fi putut să juri că în secunda următoare va stinge incendiul care cuprinsese distileria.

— Allah mi-e martor! exclamă Mercenarul rânjind. N-are cum să scape de-acolo!

Mărunțelul apăru pe cornișă și adoptă o ținută marțială. Pe cap purta o beretă a marinarilor flotei de pe Nipru, iar în colțul gurii un trabuc uriaș. Portta se dezechilibra cuprins de amețeaă și se pipăi prin buzunare. Nu era posibil, așa ceva nu i se putea întâmpla chiar lui. Zbieră ca un apucat și o luă la fugă spre clădirea în flăcări.

— Animal nenorocit! Dacă măcar îndrăznești să-1 aprinzi, te dobor cu mâna mea.

Armă carabina cu lunetă și luă linia de ochire.

— Trabucurile astea le-am comandat special de la Berlin, iar nenorocitul de Wolf, arde-l-ar iadu', mi-a luat un camion de bocanci pe ele!

Gorila nu-l băgă în seamă, ba, mai mult, în mâinile lui se iviră două grenade ofensive rusești. Privirile îi căzură asupra unor SS-iști din Toten Kopf Verbände, care se amuzau teribil la gândul de a-l vedea prăjit. Dulăii morți se răspândeau ca potârnicile cu marile grenade după ei. Șocul exploziei dislocă o fereastră care îl pocni în cap pe lunganul de

Portta. Acesta trase, dar probabil că litrii de spirt cuplați cu lovitura l-au făcut să rateze doar cu un deget căpățâna Mărunțelului. Acesta aruncă cu bereta. Starea de veselie crescú subit.

— Trădător infam! Tragi într-un soldat al glorioasei armate germane? Cred că nu ești în toate mințile!

O flacără imensă țâșni prin acoperiș. Mărunțelul se poticni. Mulțimea era în delir, dar acesta își recapătă ca prin minune echilibrul și, spre exasperarea lui Portta, aprinse unul dintre prețioasele trabucuri cubaneze. Era prea mult. Izbucnind într-un plâns cotropitor, începu să blesteme amarnic.

— Căcănar de berlinez! Gorilă nenorocită! Focul iadului e prea blând pentru tine! Am să-ți smulg măruntaiele cu mâna mea și-am să-ți bag în cur un calup de dinamită pe care o să-l aprind cu trabucul.

Trase din nou, dar arma clămpăni în gol.

— Un cartuș! Dau toți dinții mei de aur pentru un cartuș! hohoti el.

În clipa aceea, spre dezamăgirea generală, Moșul apăru la volanul unui Arno de pompieri.

— Ruși ticăloși! spumegă Portta, în timp ce mașina opri scrâșnind din frâne. Incapabili nenorociți! În loc să distrugeți materialele, le lăsați pe mâna inamicului.

Apoi, cuprins de o frenezie bruscă, se repezi spre Moșul, implorându-l să-i dea ajutor. Ridică scara spre acoperiș cu o viteză uluitoare și plutonierul se avântă spre Mărunțelul care, în mod ciudat, dispăru în flăcări. Un „grohăit" vesel se auzi din interior, ca apoi aceștia să se ivească, trăgând o enormă bårdacă de teracotă. În uralele martorilor, - începură să coboare scara care se balansa îngrijorător. Acoperișul se prăbuși cu un bubuit de tunet, și un nor imens de scântei aureolă conturul alpi niștilor. Portta se repezi spre Mărunțelul, dar Chiorul apăru ca din pământ.

— Trabúcele se confiscă! zise el, râgâind, spre indignarea ofițerilor de față.

— Chiorule! mormăi Porta.

Dar colonelul era de neînduplecat și, drept pildă, smulse dintre fălcile Mărunțelului delicioasa țigară răsucită din cele mai selecte frunze, sorbi cu nesaț fumul aromat, în timp ce lacrimi mari curgeau pe nasul lunganului. Mărunțelul îi trecu restul țigărilor și sparse gâtul damigenei.

— Să curgă băutura! strigă uriașul și își recupera bereta de marinar, piesa de început a unei foarte frumoase colecții, după cum susținea el.

Portta căzu lat. Sevilla îl trase de picioare și ne-am depărtat în grabă, căci șandramaua dădea semne de slăbiciune. Incendiul care se vedea la kilometri depărtare atrase câteva bombardiere de noapte. Dar nimănui nu-i mai păsa de tiribombele lor, zcii țineau cu cei victorioși.

— Rahat, rahat pe toată linia! bombănea Moșul, urmărind camioanele Krupp cu vechea lui lulea ciobită între dinți. Ce fel de armată o mai fi și asta în care aprovizionarea se face cu atelajele, iar camioanele dispar în direcția opusă frontului! Și ce e și mai de rahat e că am fost opriți aici într-un moment când ne și vedeam la Kiev. Nu e normal să oprești o unitate în plină ofensivă!

Am privit neliniștiți către Moșul care întotdeauna avea dreptate. Căldura atinse apogeul și, în afară de Sevilla și Portta, toți asudau ca niște porci. Chiar și Mergi-sau-crapă, specialist în deșert, era năuc. Portta însă părea de nedoborât. îl urmărea pe Mărunțelul îndeaproape. Acesta se alia se cu Heiden, dușmanul neîmpăcat al prăjini i uscate, și purta mereu la îndemână o baionetă imensă, „șpaghina" rusească. Era foarte grijuliu, chiar dacă Heiden îi ținea spatele, și se zvonea că umbla cu tot felul de intervenții ca să se mute la altă unitate. În jurul nostru se desfășura un adevărat talmeș-balmeș. Camioanele încărcate cu utilaje jefuite din uzinele ucrainiene se încurcau cu trupele care se revărsau spre inima Rusiei. Noroc că cerul era golit de avioanele rusești, altfel s-ar fi iscat un dezastru.

Tancurile companiei noastre staționau camuflate la ieșirea din Popelnea spre Kiev. Eram singurii dotați cu noile TIV cu tun de 75 mm, iar noua apariție atrăgea atenția. Un pluton de tancuri obuziere Wasp încerca să-și facă loc pe lângă noi. S-au înțepenit. Tanchiștii în uniforme

gri-verzui priveau plini de interes din cutiile lor de conserve înșesate de muniții și combustibil. Un locotenent stătea călare pe țeava bondoacă a obuzierului de 105 mm.

— V-au dotat cu baionete! strigă el către Ohlsen, care nu catadicsi să răspundă.

Vechile noastre tancuri aveau țeava tunului scurtă. Din față apăru un pluton de jandarmi militari care încercau să descong estioneze circulația. Praful drumului, ca o pudră albicioasă, le acoperea roțile motocicletelor. Sergentul sări din ataș și se repezi spre autotunul locotenentului, urlând isterizat:

— Acum, imediat să părăsești șoseaua! Transportul care vine din spate este extrem de important, iar eu o să răspund cu capul.

Locotenentul rânji și scăpă un părț asurzitor. Egon, măcelarul din Hamburg, și telegrafistul Mercenarului îi urmară exemplul din tancul de vizavi. Subofițerul rămase descumpănit. Privi în dreapta spre namila de oțel, privi în stânga și zări brasarda albă a trupelor disciplinare de pe mâneca lui Egon. Ochelaristul zâmbea tâmp din spatele ochelarilor lui speciali, prevăzuți și cu lentile de soare. Ciuful blond și rar se legăna în vârful capului, deși, curios, nu adia nici o boare de vânt.

— Așa, deci! se zborși jandarmul întorcându-se către oamenii săi.

La un semn, pistoalele zdrăngăniră în soare.

— Vă avertizez, tună el cu o voce care nu promitea nimic bun, ori vă dați trotinetele la o parte, ori vă dau pe mâna Tribunalului Militar! Răspund...

Locotenentul Ohlsen ieși din amorțeală.

— Sergent! Tancurile mele au ordin scris să se oprească chiar aici! Nici un deget mai departe. Ordinul este semnat de însuși mareșalul von Brautchitsch, iar dacă ai răspunde cu capul, nu cu fundul, cum se dovedește, ai face ceva cu nenorociții ăia puși pe jaf și ai da drumul tunurilor către front. Băieții au nevoie de ele acolo!

Jandarmul se învineți instantaneu. Țeava Schmeiser-ului său se ridică, dar, la un semn al locotenentului, autotunul se mișcă spre el. Potaia cedă și se retrase. Mitrăliera lui Egon clămpăni sec.

- — Mi-am dat seama după accent că ești hamburghez! strigă el către micul locotenent care își conducea tancul peste jandarmi. .

— Da! Și după bășini! zise râzând Heiden.

Egon se încrâncenă, dar nu răspunse. Jandarmii fugeau deja care încotro, în timp ce blindatul trecea, masacrându-le motocicletele.

— Babacu' meu e șefu' localului „La Motanul", pe Katarinestrase!

— Zău! urlă Egon entuziasmat. Ce mică e lumea! Eu am lucrat la măcelăria de vizavi. Te aștept în permisie la un grătar barosan.

Făcu fericit cu mâna. Coloana se mișca, împingând la o parte camioanele încărcate cu pradă de război. Jandarmul orăcăia, dând cu casca în tancul Moșului.

— Cine mă trezește? zise molfăit Mărunțelul. Swen, ia vezi ce vrea jigodia!

Am privit din turelă plin de interes.

— Dacă ai avea un pic de minte, ți-ai da seama că oțelul Krupp nu poate să facă nimic împotriva lui însuși.

Căscă de-i trosniră fălcile. Pocitania ivită pe neașteptate îl determină pe jandarm să se mute neinspirat la tancul Chiorului. Epo leții de colonel îl potoliră ca prin farmec și, cu o voce scăzută, începu să-i explice ceva important, care se vede treaba că îl puse pe gânduri pe Chiorul după cum se scărpinga la prohab.

Trase o flegmă absolut magnifică spre una dintre motocicletele turtite, își aranja basca lui neagră de tanchist și-l expédie scurt pe sergentul recalcitrant. Din livada de cireși, pârlită de arșiță, răzbātu un cântec într-o limbă necunoscută:

— Foaie verde maghiran, măi! M-a făcut muica oltean, măi!...

Melodia creștea frenetic. Mărunțelul ciuli urechile și zise cu un ton categoric:

— Pe o asemenea căldură numai un dement sau unul beat mort mai poate să cânte.

Înviorat subit, îi strigă lui Heiden să-l urmeze.

— Nu pot fi decât nenorociții de macaronari ai lui Mussolini, care se fac criță.

Moșul nu-l băgă în seamă. Era foarte preocupat de ceva anume. Privi atent în jur, apoi rupse un pai și se aplecă, scormonind într-o gaură ca de glonț. Din vizuina subterană, țâșni rapid o lighioană păroasă care-i atacă mâna. Cu un zâmbet triumfător, acesta ridică degetul de care se ținea o tarantulă roșcată. Păianjenul imens nu avea nici un gând să-i dea drumul, deși era scuturat cu putere.

— Priviți! le arată Moșul. Asta este arma secretă a Armatei Roșii! Ar trebui să luați exemplu. Swen! strigă el. Vreau să-mi pictați una de-asta pe turelă și trimite pe cineva la Cartierul General! Nu putem rupe legătura radio sub nici o formă!

Ne mișcarăm cătrăniți. Din livadă cântecele se auzeau acum în germană. Vocea baritonală a Mărunțelului răzbătea cât se poate de clar în eter.

— Și aduceți-l pe Kreutzfeld aici. Cine știe ce naiba mai face! N-am nevoie de un conflict interetnic. Data trecută bătaia cu finlandezii ne-a adus numai necazuri.

Mărunțelul însă tocmai apărea pe cărare însoțit de un soldățul crăcănat și lat în spate, atât de lat, încât părea o fleică ambulantă. Pe căpățâna enormă se lăfăia o beretă cât umbrela de soare. Culoarea uniformei nu se distingea prea bine din cauza prafului, dar după casca olandeză prinsă la centură cu siguranță era român. Două toporiști ciudate cu tăiș dublu se bălăbăneau pe fundul minuscul al răcanului. Din cutia măștii de gaze se ițea un fluier uriaș, care atrase atenția lui Portta. Fuma dintr-o țigară lungă și neagră, care răspândea o aromă ciudată.

— Băieți! zise Mărunțelul jovial. Țsta e Gică, zis Tomahawk. Habar n-aveți câte e în stare să facă tipul. Merită să-l cunoașteți! (în mână ducea două clanțarole pline cu alcool.) Moșule, strigă el cu un ton frățesc, dă-mi plosca ta.

Soldatul străin se recomandă cu o voce cavernoasă:

— Gică! Caporal, Compania a VI-a Vânători de Munte. Se gândi o clipă, apoi adăugă:

— Trupe Speciale!

Germana lui era fără cusur, deși cam telegrafică.

— E oltean! adăugă Mărunțelul vădit încântat de cunoștințele lui geografice. O țară mică lângă bulgari.

— Sunteți mulți acolo? întrebă Egon naiv.

— Mulți! răspunse râzând caporalul. Mulți și ai dracului de tot!

îndreptă țigara spre Portta și-l întrebă:

— Vrei un fum? E din frunze de cireș macerate în alcool cu miere.

Portta refuză cu demnitate. Ochii lui nu se puteau desprinde de pe fluierul uriaș.

— Ce e ăla? Un soi de flaut? Am și eu unul!

Și scoase frumosul lui instrument, care sclipi în soare.

— E un caval. Cu ăsta țin isonul, iar cu ăstălalt cânt.

În mâna lui apăru un fluier mititel și colorat.

Plini de interes, ne-am adunat în jurul uluitorului personaj, uitând de ordinul Moșului. Caporalul duse ambele instrumente la gură, și spre încântarea noastră, dădu drumul unui cântec rapid și vesel, acompaniindu-se în mod uimitor. Portta îl urmă, prinzând din zbor ritmul melodiei. Clanțarolele de aluminiu circulau din mână în mână și într-o clipă arșița fu dată uitării, împrejurul lor se încinse un dans drăcesc. Bereta de marină a Mărunțelului domina toată adunarea. Chiorul privea vizibil enervat din izba pe care o folosea drept comandament. În toiul dansului, Mărunțelul începu să se agite, dând din labe.

— Gata! Gata! Acum, o demonstrație de arte marțiale. Egon! tună el. Tu vei servi drept țință.

Îl apucă de o aripă pe măcelarul încă nedezmeticit și îl așează în dreptul ușii de la izbă.

— Acum o să vezi ce înseamnă să lucrezi cu satărele! Egon zâmbea miop, neștiind ce grozăvie se pune la cale.

Alcoolul, neobișnuit pentru el, îl amorțise oricum pe jumătate. Caporalul desprinsese de la spate toporiștile cu coadă scurtă.

— Baltage! zise el mândru.

Imediat am făcut parte. Toate privirile se îndreptară spre Egon. Era pierdut dacă nu fugea imediat. Dar imbecilul puse mâinile în șolduri, cuprins de importanța momentului. Ne-am ținut răsufierea. De la distanța aceea era imposibil să nu-i crape căpățâna. Caporalul se balansa și aruncă scurt. Baltagul suieră amenințător și se înfipse între picioarele lui. Izbucniră urale. Al doilea zbârnâi și moțul galben al lui Egon căzu retezat și îl lăsă periută. Mulțimea era în delir. Caporalul Gică, ridicat în aer, era purtat pe umeri. În fața ușii, colonelul avea să găsească o baltă de urină care îl va lămurii definitiv asupra nesimțirii ce domnea în jurul lui.

STEPA MORȚII 15

— Liniște! Liniște! tună din nou Mărunțelul, atent cu prețiosul lui tovarăș. Și acum cea mai mare șmecherie! Arată-le!

Românul scoase o cutiuță de placaj și o puse atent pe botul tancului. Săltă capacul și în interior puturăm zări doi dintre acei păienjeni giganti care-și făceau veacul prin stepele ucrainene. Portta era stupefiat, lucru ciudat pentru o haimana ca el. Cu priviri atente, sorbea din ochi acțiunea caporalului român. Acesta întărâta jivinele cu o bobită de asfalt prinsă la capătul unui fir de ață. Apoi ridică tăblița care separa încăperile. O luptă frenetică și atent studiată se declanșa instantaneu. Ridicate pe picioarele din spate, tarantulele își loveau burțile, încercând să se apuce cu colții lor fioroși. Încleștarea dura de ceva vreme, iar Mărunțelul făcea pariurile. Banii se adunau rapid în boneta Mercenarului. Portta evalua rapid situația și parie pe tarantula roșcată.

— *Les jeux sont faits!* zise Mercenarul.

Exact în acel moment, tarantula roșcată seceră cu o mișcare scurtă picioarele din spate ale celei negre, ca apoi să-i secționeze abdomenul. Din acel moment orice joc de noroc avea să se întrerupă pe front, iar Portta, sub directa îndrumare a românului, va deveni liderul de necontestat al luptelor de gladiatori. O nouă poartă de vis se deschisese către buzunarele lui hămesite. Scandalul iscat fu întrerupt brusc de un mesager pe motocicletă. Acesta își aruncă cât colo BMW-ul și se repezi disperat spre locotenentul Ohlsen.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Trebuia să vină cineva la Cartier! Unde e colonelul?

Îi înmâna un plic căcăniu cu însemnele Wehrmacht-ului. Chiorul desfăcu imediat plicul și citi, mușcându-și buzele. Aveam o presimțire urâtă cu privire la vorbele Moșului.

— Iisuse! oftă el. Mare porcărie pe capul nostru. Beyer! Ohlsen! La mine! Restul, pregătiți-vă pentru plecare. Caporale! zise el apoi întorcându-se către român. Cheamă-ți ofițerul aici. Se pare că vom curăța împreună un rahat cât noi de mare!

Frontul căzuse. Rușii fugeau în debandadă, părăsiți de ofițerii care și așa nu făceau două parale. Era 8 iulie, anul de grație 1941. Roiuri de bombardiere Stukas treceau pe deasupra stepei în căutarea prăzii. Rarele avioane sovietice se prăbușeau în flăcări. Curajul nu suplinea inferioritatea tehnică și numerică. Cei mai buni oameni dispăreau repede în calea hoardelor dezlănțuite. Coloane nesfârșite de prizonieri zdrențăroși, cu privirile golite de viață, blocau căile de acces. Doi, trei... păzeau câte două-trei sute de combatanți ruși care nu aveau nici un chefși nici unde să fugă. La apus, cerul ardea sub tirul bombardierelor. Drumul spre Harkov și Kramotorsk era deschis. Floarea industriei rusești căzuse în mâinile germanilor. Tătucul nu putea face altceva decât să-și retragă rapid generalii rămași în viață, lăsând cale liberă „bandelor” lui Hitler.

Câinii morții se dedară la acte de inimaginabilă barbarie și nu de puține ori se iscau scandaluri între trupele armatei și mizerabilii din Einsatzkommando. Populația Ucrainei, care îi primise pe germani ca pe niște eliberatori, era îngrozită de exterminările în masă, absurde, lipsite de orice temei, și nu avea să treacă multă vreme până să înceapă să tragă pe la spate.

În timp ce trupele se revărsau pe lângă Kiev, oraș care se încăpățâna să reziste, grupul generalului Shwedler începuse să aibă deja probleme cu prizonierii în zona Vinnița-Beloia-Terkov, iar grupările izolate ale rușilor ce încercau să răzbată spre capitala Ucrainei provocau tot mai des dureri de cap. Una era să te lupți cu o armată, alta era să faci față atacurilor furibunde, de multe ori sinucigașe, ale rușilor disperați.

Cam așa se prezenta în mare situația la momentul în care gloriosul soldat Wolfgang Kreutzfeld, născut în cinstitul cartier Moabit al Berlinului, decise că era momentul să-și facă rost de o carabină pentru baioneta lui. Pușcociul rusesc cu baioneta pusă depășea cu mult trapa turlei, drept pentru care Mărunțelul nici nu concepea s-o închidă.

Un târăboi teribil se iscă când von Holske văzu trecând arătarea aceea ciudată și chipul Mărunțelului împodobit cu bereta de marină în cadrul trapei laterale. Amenință chiar cu un raport personal către șeful Statului-Major, și nici unul dintre darurile puse la dispoziție cu mărînimie de Mărunțelul, inclusiv un îngeraș de porțelan cu stea roșie în loc de puțulică, nu avu darul să-l potolească. Dimpotrivă, se alege cu monoclul confiscat. Acesta trecu imediat în patrimoniul lui Portta, care avea grijă să-i salte Mărunțelului orice mai de Doamne-ajută în contul trabucelor.

Von Holske nu avu câștig de cauză în fața comandantului care refuză cu uirie să creadă că așa ceva e posibil în armata lui Adolf. Îl admonesta cu severitate și, ca să-i domolească fanteziile, îi acordă imediat o permisie de lungă durată. Căpitanul nu ajunse mai departe de Berdicev, unde groaznica Feldgendarmmerie puse gheara pe el. În lipsa monoclului, spîlcuitul căpitan, care nu voia în ruptul capului să recunoască faptul că e orb ca un liliac, încurcase ordinul de deplasare cu unul de aprovizionare strict secret. În cel mult șaptesprezece ore fu judecat și împușcat exemplar în spatele bordelului, „Kalinna Krasnaia”, unul dintre locurile preferate ale Mărunțelului.

CAZEMATA

Patruzeci și opt de rachete cu cozi lungi de foc picară peste compania de tancuri. Ca prin minune, nici unul nu fu atins. Zgâlțâit amarnic, Julius Heiden amenința cu pumnul în direcția salvei de Katiușe. Uniforma lui împodobită nu mai avea nici un nasture, iar „Crucea de fier” zburase cât colo. Tocmai o căuta în genunchi, când a doua salvă veni cu un vuiet amenințător.

— Ce dracu' e scârboșenia asta?!

Nimeni nu mai văzuse vreodată o Katiușă. „Orga lui Stalin” era ceva inedit, care de atunci încolo avea să ne urmărească tot războiul cu suflul

ei ucigaș. Iadul se dezlănțui și îl suflă pe Heiden ca pe o zdreanță. Se trezi sub un tanc în compania lui Egon. Un pârțait teribil ca și proiectilele rusești îl trezi la realitate. Egon chicotea văzându-l prin lentilele crăpate ale ochelarilor. Ceva mai încolo, ochitorul lui Ohlsen zăcea cu mâțele vărsate. Prin fumul gros cu miros de cordita arsă răzbăteau gemete înfiorătoare. Salvele încetaseră. Katiușele se mutau, dar noi nu aveam cum să știm la acea dată.

— La tancuri! zbieră Chiorul. Să ne cărăm de-aici până nu ne fac piftie! Lăsați răniții pe mâna sanitarilor! Raportați pierderile din mers!

Șenilele zdrăngăniră și blindatele o luară din loc cu oamenii agățați de trape. Mergeau în direcția râului Irpen, afluent al Niprului. Podul ce traversa râul căzuse în mâna noastră, dar nu putea fi folosit din cauza unei cazemate imense ce domina teritoriul. Nimic și nimeni nu reușea să-i determine pe ruși să iasă de acolo. Măgăreața picase pe noi ca de obicei. Din surse sigure știam că o să fim dotați cu un nou tip de armă pe care s-o folosim la deschisul cutiei de conserve. Toată lumea își dădea cu părerea, dar nici prin cap nu ne trecea ce putea să fie. Am atins poziția spre seară și ne-am camuflat undeva în coasta mastodontului care trona aparent imun la orice atac. Un dom negru de beton, afumat de flăcări și mușcat de explozii, domina toată valea râului Irpen.

Era o liniște de te treceau toți fiorii. Prin binoclu, liniile rusești se zăreau ca o dungă subțire. Dintr-acolo, cu regularitate, răzbăteau câte patru-cinci tancuri rusești care aprovizionau buncărul. Traversau în viteză zona și aproape mereu reușeau să-i bage în draci pe ai noștri. Spre miezul nopții, o șoaptă ușoară marcă sosirea vânătorilor români. Descărcau într-o liniște deplină multe piese de artilerie de munte și branduri grele aduse în samarele unor căluți mici și solizi ca și stăpânii lor.

Din zona noastră încă nu se vedea podul acela nenorocit, iar liniștea era totală, așa că puteam auzi spre nord zgomotul înăbușit al bătăliei pentru Kiev. Orașul era atacat zi și noapte de artilerie și aviație, zeci de Heinkele și Dorniere revărsau tone de bombe în capul rușilor, iar la vest armata generalului Obstfelder și tancurile lui Guderian încercau să atingă Niprul. O amestecătură de trupe formată din subunități NKVD, marinari, resturi ale cavaleriei, gârzi populare și rămășițele a trei armate, reunite sub comanda lui Feduninski, făceau cu greu față presiunii crescânde. Podul devenea pe zi ce trecea o componentă importantă în planul de aprovizionare.

Nimeni nu dormea, nici măcar Portta care iscodea întunericul cu ochii lui de veveriță. Trupe de comando veneau destul de des în plimbare dinspre liniile inamice și fuseserăm avertizați că se comportau fără milă. Toți eram în stare de alertă. Fumam pe rând la adăpostul tancului, având grijă să nu răzbată vreo luminică, țintă sigură pentru lunetiști. Cineva ateriza brusc și un șir de dinți străluci în beznă. Mai să leșin! Era caporalul Gică.

- Ne-ai speriat de moarte, băiete! se oțări Moșul.
- Salve, copii! Cum merge?
- Merge pe dracu'! Ai văzut nenorocirea asta?
- îhî! Am și trimis o patrulă să vedem cum stau lucrurile.

— **Pe** noi ne-a ferit Doamne-Doamne! Avem ordin să nu întreprindem nimic până nu ne sosesc noile arme speciale.

— Speciale! exclamă caporalul, strâmbându-se neîncredător. Am atacat zeci de șmecherii de-astea. Până nu intri peste ei, nu rezolvi nimic!

— Adolf, care ne iubește în mod deosebit, a creat ceva nou pentru noi! se fuduli Mărunțelul. în doi timp și trei mișcări, le punem coaiele pe moațe! Ai să vezi.

— He! Mai vorbim! Până una-alta, ce-ați zice de-o cafea turcească? E venită direct de la București cu măgarul de ora nouă!

Privi spre Portta, care înghițea în sec. Apoi scoase una dintre țigările lui negre și scapără o gazomiță, care mai mult ca sigur că a străfulgerat până la Kiev.

— Sigur nu vrei?

— Nî! răspunse Portta,„scuturând din cap. Dar o cafea... Mărul lui

Adam îi alunecă în sus și în jos pe gâtlejul ca de girafă.

Intr-o clipă, tot Plutonul 2 era împrejur cu gamela în mână. Moșul - primul, că așa se cădea. Portta - al doilea, ținând-în stânga o lopătică de infanterie, hotărât să pocnească pe oricine ar fi îndrăznit să treacă de el.

Mirosul cafelei îl făcu pe generalul Schwedler să zâmbească în somn, iar dinspre liniile rusești se auzi o rumoare suspectă.

— Allah el Akbar! *Mon ami*, nimic nu se compară cu o cafea trăsnet! zise Mercenarul.

— Sfântă Fecioară! E chiar o cafea turcească adevărată, zise Portta, amușinând. Măine dimineată punem o gamelă în fața cazematei și scoatem toți Ivanii în genunchi.

— Mai bine tragem toată muniția armatei! spuse încruntat Heiden, care încă nu-și revenise pe deplin din șocul suferit în urma întâlnirii cu Egon. Nemernicii ăștia nu merită un strop.

Fiecare își savura în tăcere cafeaua.

— Nu vi se pare ciudat că nu se aude nici un orăcăit de broască? întrebă dintr-o dată Sevilla.

— Au murit fierte de căldură, își dădu cu părerea Mărunțelul. în curând, crăpăm și noi și o să plutim cu burta în sus pe râu! Poate așa intrăm mai repede în Kiev, adăugă el, râzând înfundat.

— Poți să râzi cât vrei, vită încălțată! Pe mine liniștea asta mă bagă în sperieți. N-am mai suportat așa ceva de când ne războiam cu partizanii în mlaștinile Vistulei. Și duhoarea asta...

Brusc, totul se sparse în țandări. Dinspre cazemată, izbucni un gheizer de foc. Mănunchiuri de trasoare se învârtėjiră pe deasupra câmpiei și un răpăit demențial de mitraliere se porni să toace mărunț împrejurimile. Domul de beton era luminat de salba flăcărilor.

— Iisuse, asta e patrula noastră! izbucni caporalul.

— V-a mâncat în cur să zgândăriți viesparul ăla! zbieră Sevilla, care vărsase cafeaua pe el.

Dinspre pozițiile germane se trăgea cu tot armamentul. Noi tăceam mâlc. Nu aveam voie să ne dăm în vileag până la noi ordine. Urgia se stinse tot atât de brusc pe cât începuse și câteva șoapte aruncate printre dinți ne atraseră atenția. Trei berete kaki se iviră pe drumeagul străjuit de arini. Chiorul și căpitanul român apărură ca din senin. Căpitanul „latră" scurt și unul dintre vânători porni să turuie precipitat.

— Ce spune? se interesă Moșul.

— E groasă, șefu'! Zice că au cuiburi de alarmare, iar de pereți nici nu te poți apropia. Sunt plini de ambrazuri care se acoperă prin foc încrucișat. Loviturile cele mai crunte le-a primit în creștet, dar se pare că nu e afectat deloc. E protejat cu tone de nisip. în schimb, au găsit poarta blindată. E o ecluză de oțel la capătul unui tunel betonat. Rușii l-au menținut din răsputeri curat. Un aruncător de flăcări cu rază lungă de acțiune interzice accesul. Au și tunuri de 50 pe care se pare că le deplasează înăuntru.

Chiorul și căpitanul dispărură în noapte, destul de mulțumiți.

Vânătorii primiră câte o rație de cafea și Blom încă una, spre nemulțumirea lui Portta, care nu mai prididea să-i facă curte caporalului. Discutară ceva, ca apoi să dispară și ei sub privirile intrigate ale Mărunțelului.

— Nu e drept! șopti acesta. Eu l-am descoperit.

Zorii au scos la iveală dezastrul în toată splendoarea lui. Regiunea era împănată cu tehnica distrusă. Cadavrele se vedeau animate chiar și pe ambrazurile cazematei care apărea impertinentă din cețurile leșioase. Chiar în fața lor, două tancuri italiene Semovente își ridicau turelele înalte și calcinate. Pe vârful unuia se afla un bersaglier sleit. Penele de cocoș care îi împodobeau casca se mișcau ușor în bătaia vântului. Fața puhavă parcă privea în interiorul mașinăriei distruse. Deodată, zărirăm marele pod cu tablierele dislocate de proiectile și balustradele ciuruite în mii de locuri. Poziția noastră controla o diagonală pe colțul intrat în nisip. Era clar că Chiorul se gândea să taie calea tancurilor rusești care veneau cu aprovizionarea.

La adăpostul lizierei de arini negri puteai să te deplasezi fără nici o grijă. Terenul din față era sfâșiat îngrozitor, iar blindatele nu se puteau deplasa cu viteză. Sub ciuperca de beton se vedea o fantă circulară de oțel, crenelată din loc în loc. Iscoadele aveau dreptate: nu era chip să ataci fără să fii zărit. Și totuși unii nebuni încercau să o facă. Craterele aparent liniștite au prins viață dintr-o dată. Erau brigăzile de asalt italiene și un pluton Waffen SS care ocupaseră poziții la adăpostul întunericului. **O**

umbrelă de proiectile acoperi cazemata. Din pereți se ridicau milioane de schije. Sub protecția focului, soldați în salopete de camuflaj porniră la atac. Purtau cu ei scări și prăjini metalice.

— *Tiens, tiens! Voilă*, zise rânjind Mercenarul. Macaronarii din Divizia Livorno și pederăștii lui Himmler! Frumoasă combinație, n-am ce zice! *Vino, moarte, vino*, fredona el.

Cei din interior nu reacționară.

— Ce fac cu prăjinile? întrebă Mărunțelul, hlizindu-se. Vor să sară peste cazemată?

— Idiotule! îl apostrofă Sevilla, care nu pricepea o ironie venită din capul brutei. În vârful lor e montată o încărcătură explozivă care poate fi detonată de la distanță!

— Fugi de-aici! Pun pariu că Ivan o să le-o-nfigă între buci, și-o să vedem câmpia plină de macaroane!

Scările zdrăngăniră de peretele lateral și în următoarea secundă o salbă de explozii cutremură nisipul de la baza cazematei. Trupele de asalt fură spulberate în ceruri. O scară ateriza peste tancul țărănoiului de Wilfred.

— Mussolini o să mi-o plătească pentru asta! bâigui el, galben de spaimă. Auzi, să pieri ucis de o scară. Ce-o să zică draga mea Rossaline despre eroul ei?

— Un tâmpit mai puțin! îi aruncă Heiden, care urmărise faza dintre șenilele tancului.

Atacul era descumpănit. Eroii din Waffen SS fugeau urmăriți de tirul drăcesc al rusnacilor, lăsându-i în plata Domnului pe italieni cu scările lor cu tot. Câțiva nimeriră peste noi. Mărunțelul se ridică în fața lor, dur ca o stâncă.

— încotro, vitejii mei? strigă el vesel. *Heil* Hitler!

Unul dintre SS-iști se ciocni de el și căzu lat, se ridică rapid, încercând să-l ocolească, dar Mărunțelul era greu de ocolit. II înhață pe fugar de veston cu etichetele lui mari și îl ridică în aer. Figura de criminal, spintecată de cicatrice, cu o ureche lipsă și nasul tăiat, îl făcu să geamă de spaimă. Mitul arian se prăbușise pentru totdeauna în inima lui.

— Mi se pare mie sau miroase a rahat! îl îmbărbăta bestia, rânjind.

Apoi pică pe gânduri o clipă, după care îl întrebă viclean:

— Nu care cumva ați greșit direcția? Liniile voastre sunt în partea cealaltă!

SS-istul gemu cu glas stins.

— Lasă-l jos! îl rugă locotenentul.

Mărunțelul pocni din călcâie și eliberă răcanul care căzu cu un sunet înfundat la picioarele lui. Cu o lovitură delicată de bocanc, Mărunțelul îl ajută să se ridice.

— Raportez! Am capturat un rusnac deghizat în uniformă germană, pentru că altminteri mi-e greu să cred că, în plină ofensivă, un soldat de-al lui Adolf fuge din fața inamicului!

Ohlsen abia se abținea să nu izbugnească în râs.

— Bine, Kreutzfeld! Liber! Mă ocup eu de el.

Cu ochii ieșiți din orbite, SS-istul încercă să bâiguie ceva, arătând cu degetul spre camarazii săi.

Lovitura atinse baza turelei înalte, iscând o jerbă de scântei. Șoferul rus fugea deja, la timp ca să-și vadă mașina explodând ca o rodie coaptă. Își acoperi cu mâinile fața pe jumătate arsă și se prăbuși urlând în genunchi. Distingea clar zgomotul de șenile care veneau către el, dar nu mai avea putere să reacționeze. Umbra blindatului îl acoperi.

— *Ați luat-o peste bot! îi aruncă Port ta.*

Rusnacul ridică privirea și la înălțimea turelei zări o beretă de matroz cu panglicile ce fluturau în vânt.

— *Sfântă Fecioară din Kazan! bâigui el. Trădător nenorocit!*

Mărunțelul rânjea și în doi timpi ateriza în capul rusului.

— *Cred c-ai încurcat borcanele, tâmpitule! Vă credeați la promenada de seară, alergând după iepuri!*

Cu o mișcare rapidă, îi petrecu lațul său de oțel în jurul grumazului. Ochii săi căutau către Moșul, implorând un semn.

— *Nici să nu te gândești, vacă proastă! Adu-l aici. Ohlsen are nevoie de el.*

Mărunțelul scuipă scârbit și umflă la subsuoară soldatul îngrozit, azvârlindu-l pe botul tancului.

— Lasă, lasă, îl liniști el. Nu trebuie s-o iei în nume de rău. Kreutzfeld e un om bun, deși câteodată mai exagerează! Dar, ia spune-mi, încercați în fiecare zi figura asta?

— Comandantul nostru parcă a înnebunit! Mai mult ca sigur că o să vă trimită și pe voi dacă vă găsește.

Ohlsen zâmbi, frecându-și bărbia nerasă.

— Când ajungi, raportează că Batalionul 5 al Regimentului Disciplinar 27 e aici cu misiune specială. Până la noi ordine, nimeni nu mișcă. S-au pierdut o grămadă de vieți inutile. Acum, dă-i drumul!

SS-istul și camarazii săi o tuliră ca din pușcă.

Căpitanul român venea pe cărare, ținând un căluț de dârlogi. În samare ducea o instalație ciudată. Mărunțelul se îndrăgosti fulgerător de bietul animal pe care îl ridică în brațe cu samare cu tot. îl pupa fericit pe botul catifelat, ca apoi să-l așeze în fața lui Ohlsen. Românul era consternat. Asemenea forță nu mai văzuse.

— Aș vrea să faci o experiență!

— Orice! se repezi Mărunțelul. Numai să nu trimiteți bietul animal sub focul inamic. E atât de scump!

— Kreutzfeld, descarcă utilajul! ordonă locotenentul, curios.

„Utilajul" se dovedi a fi un gramofon cu o pâlnie imensă și o stație de amplificare. Mărunțelul se târi cu o dexteritate diabolică până la tancurile Semovente și montă pâlnia de amplificare pe unul dintre ele. Reveni, desfășurând cablurile de legătură. Căpitanul așeză un disc și împinse pârghia râșniței. O imprimare cu rafale de mitralieră sfâșie liniștea. Nici un răspuns.

— Fruntaș, fii bun și întoarce-te la tancuri cu mitraliera. Nu tragi decât o rafală și ai grijă!

Mărunțelul execută imediat. Puse MG-ul în poziție, trase scurt și primi o contralovitură teribilă. Pâlnia gramofonului zbură cât colo, iar soldatul mort de pe turelă sălta în sus parcă înviat subit. Era rândul nostru să fim consternați.

— E simplu, zise căpitanul, zâmbind. Cei din cazemată sunt surzi. Nimeni nu rezistă atâtea zile să i se detoneze în cap tone de bombe. În schimb, au vederea foarte bună. Avem un avantaj foarte mare că putem face zgomot mai ales noaptea. Cred că putem trece la planuri, locotenente!

— Calul îl duc eu! se oferi Kreutzfeld, care nu se mai desprindea de piticania cafenie.

Cinci kilometri mai la sud se declanșa în acel moment cea mai mare ofensivă a zilei. O bătălie cruntă, ai cărei protagoniști erau Gică și Portta, care făceau ravagii în cotețele de găini ale cătunului Golomeț, direcția Jitomir. Plini de puf amestecat cu sânge, bravii caporali abia pridideau cu sucitul găurilor. Inamicul venea în valuri și situația scăpa de sub control.

— Fuge! zbieră Portta. Aia moțată, cu fundul dolofan, încearcă să străpungă frontul!

Gică plonja spectaculos, dar jivina sovietică era vicleană. Fentă rapid și cu un fuleu spectaculos trecu prin gardul de nuiele. Doar bereta uriașă îl salvă pe caporal când străpunse palisada ca un proiectil de 88.

— *Cine are nevoie de un nenorocit ca ăsta, când putem să aducem un colonel cu steluță-n frunte și petlițe verzi sau un stat-majorist cu dungi late la vipușcă? Uitați-vă la zdreanță asta, numai gâtul e de el.*

Stepașa înghițea în sec cu ochii la lațul Mărunțelului și brusc luă hotărârea să spună tot. Chiar și ce nu știa.

DA VID ȘI GOLIAT

O coloană de cinci camioane Opel Blitz nou-nouțe ca niște bănuți lustruiți venea către poziția noastră. Locotenentul Brandt, din cabina lui, urlă plin de draci:

— Livrarea voastră, în sfârșit! Un dobitoc de la Statul-Major a plecat în permisie cu ordinul de aprovizionare. Tâmpiții ăștia s-au cuibărit **peste** tot ca ploșnițele.

Salută scurt, cu pumnul strâns.

— Hei, bătrâne Ohlsen, cum merge? întrebă el.

— Sper să aduceți ceva bun, altminteri am încurcat-o cu rahatul ăsta de cazemată.

— Pe legea mea, bătrâne, habar n-am ce car acolo. Pionierii ăștia parcă au gura sigilată.

Scoase o sticlă plată, cu dop de argint.

— Un coniac?

Portta, care era primul ca de obicei, saliva deja, și mărul lui Adam i se mișca în ritmul înghițiturilor. Din momentul acela avea să devină umbra lui Brandt.

Plini de importanță, pionierii descărcau din camioane lăzi mari și negre fără nici o inscripție. După cum gemeau scripeții, era ceva greu. Plutonierul Shultz, însărcinat cu instruirea, hotărî în cele din urmă să desfacă coletele. De la scroafa cu două capete, capturată de Mărunțelul în Polonia, nu mai văzusem ceva așa de ciudat. În fața noastră se înfățișa un tanc în miniatură, suspendat pe un căruț cu două roți. ^

— Goliat! rosti teatral Shultz.

— *Madre del Dios*\ exclamă Sevilla, holbându-se.

— *Merde!* scăpă Mercenarul.

— *Buria v stakane voda*V completă Porta. După atâta scremut, marea industrie germană a reușit să facă un găinaț ca ăsta?

Feldwebel-ul Shultz se congestiona instantaneu la față.

— Ascultă, măi cimpanzeu roșcat! Am văzut o grămadă dc jegosi care se dau duri. Află că șmecheria asta poate să transporte cinci sute de kilograme de amatol ghidată de la

'**Furtună într-un pahar cu apă! (1b. rusă) (n.tr.)**

distanță prin cablu. O grămadă de tipi deștepți și-au pus capul la contribuție ca să apere fundul tău puturos.

Portta dădu să deschidă gura, dar Ohlsen îl concedie cu un gest, curios să vadă cum funcționează ciudata arătare. S-au decis să facă testele în spatele fâșiei de arini. Mânuirea era relativ simplă. O dată coborât de pe suportul său, micului tanc i se montau cablul de comandă, apoi încărcătura și plinul de combustibil. Un mic motor pe benzină în doi timpi asigura propulsia. Pionierul care ținea atârnată de gât cutia de comandă lansă arma într-un ritm drăcesc. Ocolea cu dibăcie toate obstacolele dirijând „Goliatul” spre grajdul colhozului din apropiere. îl introduse pe ușă și apăsă butonul roșu. „Bum!” făcu el. Shultz bățâia din picioare, jubilând de plăcere.

— Ei? zise el, aruncând o privire către Portta.

— E o chestie! conchise Chiorul ivit fantomatic, cum îi era felul. Păcat că nu se urcă și pe ziduri.

— *Mein Herr*\ bolborosi plutonierul surprins. Feldwebel Conrad Shultz, Batalionul 4 Operațiuni Speciale.

— Bine, dragă, lasă. Ai la dispoziție cei mai buni oameni ai mei pentru instrucție. Plutonul 2 îți stă la dispoziție și grăbește-te, căci Statul-Major e în fierbere. Propaganda rusească îi scoate pur și simplu din pepeni cu buncărul ăsta și eroii care nu cedează hoardelor naziste.

Se întoarse către ofițerul român.

— Căpitane, îi zise el, aud că ați efectuat o experiență foarte interesantă și cred că e momentul să profităm de ea.

— Sunt ca și morți, rosti moale calmul ofițer. Am întocmit un plan împreună cu Ohlsen. La noapte intrăm peste ei.

Mărunțelul, care se vede treaba că avea o pasiune morbidă pentru lucrurile mărunte, îi porecli „Gândăceii”. Ținea morțiș să fie unul dintre cei care va ataca ușa cazematei, așa că se iscă un concurs, din care el și cu Portta ieșiră victorioși. „Goliații” au fost încărcăți cu exploziv și, dintr-o dată, jucăria inofensivă deveni extrem de periculoasă, ceea ce nu-l împiedică pe

Mărunțelul să facă un ultim test. Călare pe mașina Mercenarului, porni la plimbare, chiuind fericit. Târțița lui mare acoperea tot „Goliatul” și, cu

măinile încrucișate, dădea din picioare, mugind un cazacioc, spre exasperarea lui Shultz. Răgetele lui se auzeau probabil până la liniile rusești, căci aceeași melodie răzbătea și de acolo.

— Tâmpit soldat! izbucni plutonierul.

— *Mon Dieu, qu'il e fou!* Și inconștient definitiv! zise râzând Mercenarul. Dacă se întâmplă vreun accident, o să fie primul neamț care intră în Moscova^.

— Dă-i, Doamne, să se întâmple un scurtcircuit, și visul lui Adolf va fi împlinit, se rugă Portta.

Zei țin cu proștii, iar Mărunțelul scăpă doar cu fesele tăbăcite de șenilele fără apărătoare. Acestea mergeau pe ambele laterale ale minitancului, asigurându-i deplasarea și în cazul răsturnării. Cu toate dezavantajele lor, „Gândăceii” au sfârșit în cele din urmă prin a fi adoptați în planul locotenenților. Ai noștri trebuiau să curețe cuiburile de alarmare, după care vânătorii români atacau zidurile sub protecția focului direct al tunurilor de munte și al brandurilor, combinat cu artileria de pe tancuri. ^

Patru „Goliați” pilotați de Portta, Mărunțelul, Mercenarul și Sevilla aveau să atace poarta și ambrazurile de la bază. Blindatele nu se vor apropia decât în cazul distrugerii tunurilor rusești de 50. Românii aveau în geantă o grămadă de surprize. De la tunurile de 45, bondoace și ușor de manevrat cu proiectile de ruptură, batoane cu magneziu care te orbeau instantaneu, până la aruncătoare puternice de ancore cu frânghii și pitoane autopercutante.

Am început să ne mișcăm cu puțin după ora două. Era o noapte atât de clară, încât aveam impresia că rușii or să ne vadă și bărbile nerase. Moșul privea ceasul cu degetul ridicat. La dreapta noastră, românii puneau tunurile în poziție de tragere.

— E ceva în neregulă cu tipii ăștia! șopti Egon. Nimeni nu se poate mișca cu tot calabalâcul tară să se ridice în picioare.

Moșul a coborât degetul. Era timpul. Scârba naibii de război! Ca niște umbre lipite de teren, înaintam spre punctele indicate de iscoadele românilor. O singură mișcare observată și eram sortiți pieirii. Wilfred se poticni de ceva. Ne-am oprit.

— E un nenorocit de lansator pentru rachete, șopti el. Maică, sunt cu burta pe el!

Cu stânga, palpă atent împrejur.

— Cablul percutorului trece în față! Alunecă! băigui el îngrozit și, cu o mișcare disperată, îl prinse în gură.

Moșul vârî mâna sub el, ca și cum ar fi căutat o cloșcă de ouă și, cu mare atenție, bloca percutorul.

— Gata, înainte, și fiți cu ochii în patru!

— Mersi de informație, se oțărî Wilfred, făcut flească. Un punct incandescent marcă primul cuib și rușii căzură

surprinși. Țigara pe timp de noapte e al dracului de periculoasă, încă un minut, și baionetele spintecară alte două posturi. M-am trezit în spate cu un tip solid, duhnind a votcă. O baionetă sclipi în lumina lunii și în secunda următoare se auzi un șuierat. Sângele cald se prelinse pe mine, și zdrahonul se prăvăli cu un topor înfipt în ceafă.

— *Na zdarovie, tavariscil* zise Gică râzând, recuperându-și arma pe care o aruncă imediat în beznă.

Zgomotul înfundat marcă lovitura.

— Jos!

Nici n-am atins pământul, și caporalul zbură „capacul” altuia. Liniștea de moarte fu spartă de un răgâit. Era imbecilul de Portta. Un cântecel se auzea din spate:

Noi iarăși suntem fără tancuri, Dar suntem soldăței de soi, Luptăm din zi și până-n noapte Ca niște vite în noroi.

Venea Mărunțelul, târâind după el două căruțuri cu „Goliați". În urma lui, veneau Mercenarul și Sevilla, ajutați de câte un pionier.

— Cam până aici e limita, le zise Gică, oprindu-i. În văgăuna aia de acolo e poarta. Așa că pregătiți-vă trotinetele. Focul se va declanșa într-un minut.

Un pionier îmi aruncă în brațe două Faustpatronen. Ne-am ațintit ochii spre zidul de beton negru ca fundul iadului, care într-o clipă se cutremură sub focul loviturilor. Din ambrazuri țâșneau scânteii asemenea jerbelor de artificii. Ciocanul de artilerie declanșat de la o distanță atât de mică avea un efect devastator. „Goliații" porniră cu toată viteza. Portta și Mărnțelul se luaseră la întrecere, urlând ca demenții. Arma lui Portta pătrunse prima în tunel.

— Cotarlă nenorocită! țipă Mărunțelul. Ai făcut ceva la motor! și arse un șut peste cutia de comandă.

Portta pierdu controlul și tancul percuta în perete. Jubilând, Mărunțelul trecu înainte. În pofida vacarmului, auzirăm din tunel un răcnet în rusește. Mărunțelul apăsă butonul roșu, și o explozie înfiorătoare sfâșie noaptea. Alte trei îi urmară instantaneu. Efectul era uimitor. Ecluza dispăruse pur și simplu și în locul ei se căsca un hău punctat de mici explozii. Am tras fără comandă cu Fauspatronele noastre în fisura ivită, și din buncăr se auzi ceva trosnind. Românii își aruncară frânghiile, urcând pe ele ca niște maimuțe. Batoanele de magneziu aruncate în ambrazura circulară iluminară cazemata ca ziua.

— *En avânt, mes enfants!* mugii Mercenarul. Allah el Akbar!

Am atacat spelunca ivită în coasta mastodontului.

— Grenade! comandă Moșul.

Grenadele țâșniră.

Am intrat trăgând din toate armele, prăvălindu-ne pe un coridor cu atmosferă de cazan. Probabil că fusese apărat de mai multe uși, dar acum zburaseră toate din balamale. Din interior răzbăteau gemete, stinse imediat cu o ploaie de gloanțe. De undeva, de jos, se auzeau zbieretele românilor care atacau prin spărturile făcute de Mercenarul și Sevilla.

— înainte, îngeri ai morții!

Mărunțelul făcea prăpăd, luptând cu mâinile goale. Rușii din fața lui picau loviți de pereți. O scară în spirală ciudată ducea la etajul superior. Lângă ea, un morman de fiare răsucite. Probabil, ascensorul. Ne-am avântat mârâind pe trepte și am Aăvălit sub cupola imensă a cazematei. Doamne-Dumnezeule, în ciuda tuturor bombardamentelor, era intactă, cu

tunurile de 50 pe. afeturi și mitraliere răcite cu apă înșiruite ca la paradă! Rastele cu țevi de schimb și proiectile, lăzi de muniție aruncate peste tot. Nu mai puțin de cincisprezece soldați stăteau pe burtă cu mâinile la ceafă. Am ridicat pistoalele.

— Ajunge! tună Moșul. S-a terminat. Scoate-ți steagul din ambrazură.

Egon, cu fața sfâșiată de o tăietură hidoasă, desfășură drapelul de avertizare. Noi nu aveam dreptul la unul de luptă. De afară izbucni o mare de urale, iar cerul se coloră sub focul rachetelor de semnalizare. Chiorul anunță deschiderea podului, și în mai puțin de o oră regiunea colcăia de trupe. Geniștii noștri au preluat cazemata aproape intactă, iar noi ne-am retras nebăgați în seamă spre Berdicev, unde urma să luăm o pauză.

Ordinele de permisie ale lui Egon și Portta ne găsiră în salonul bordelului „Kalinna Krasnaia", unde sărbătoream cu nădragii în vine. Tot ce nu ținea de Compania 5, Regimentul 27, zburase în stradă, cu excepția românilor. În seara aceea urma să ne despărțim. Nimeni nu știa ce se va alege de noi. Lumea înnebunise, așa că noi puteam întârzia puțin aici să uităm. În toiul balamucului, Mărunțelul îl sărută drăgăstos pe Portta, apoi vârî mâna în buzunarul nădragilor lui uriași și scoase un pumn de trabucuri superbe, pe care i le dăruî cu stângăcie. Eram uluiți de acest moment inedit. Portta izbucni în lacrimi de bețivan și îi șterse pe loc toată datoria, apoi îl cinsti dintr-o sticluță plată, cu dop de argint. Mărunțelul izbucni și el în plâns de ți se rupea inima. Ne-a lăsat cu gura căscată. Kreutzfeld era o cutie cu surprize.

— *Carambol* răcni Sevilla. Ce, sunteți muieri? Să curgă

băutura!

Trase o dușcă zdravănă de votcă și, fără nici un avertisment, borî, învârtindu-se, pe toată asistența. Doar caporalul Gică scăpă cu iuțeala lui proverbială.

Ne-am despărțit în zori. L-am condus pe lungan la tren cu gândurile pierdute. Ceilalți erau beți criță, iar pe Egon l-am adus mai mult în stare de inconștiență. Trenul mixt plecă, smucindu-se. Peronul era gol, iar șeful gării căsca, trosnindu-și fălcile. La un moment dat, ciulirăm **urechile**. Un strigăt sfâșietor răzbătu dinspre tren.

— Vită nenorocită! Suflet de câine! Bestie din Moabit! Cu mult mai târziu aveam să aflăm că trabucurile lui Portta erau făcute din frunze de cireș, ce e drept de calitate.

face cu pumnul vrăjmașului și se sinucide, intrând într-o casă în flăcări.

Locotenentul aviator Haritonov, după ce străbate perdeaua de foc a

antiaerienei, țintește calm și zdrobește cu bombele sale un punct strategic,

apoi cu IL-ul' 2 cuprins de flăcări se aruncă într-o coloană de mașini.

Comandanții s-au

'**IL2 (Iliușin 2), bombardier monomotor sovietic de asalt (n.a).**

bucurat nespus la auzul acestei fapte, decorându-l postmortem pe gloriosul aviator. Un puști de cincisprezece ani, Volodea Bodin, preia mitraliera unui pluton decimat- și, împreună cu un bătrân soldat pe jumătate chior și rănit la braț, reușește să țină pe loc o companie întreagă. îndârjiți, naziștii îi pisează cu aruncătoarele și tunurile, dar vitejii nu cedează cu una-cu două. Se retrag aruncând grenade și în cele din urmă reușesc să iasă din încercuire. Cu inima înmuiată de dragoste părintească, comandantul i-a aprobat lui Volodea să rămână înrolat în armată. Tot atât de uimitoare este și fapta komsomolistei Lena care, la cei șaisprezece ani ai ei, a protejat un spital de campanie părăsit de cadre. Fata a mutat singură răniții dintr-un loc într-altul, reușind să înșele vigilența nemților care scotoceau împrejurimile cu câinii, până când trupele sovietice victorioase au recucerit sătucul. I s-a permis și ei să rămână la datorie alături de soldați, asemenea multor altor copii și bătrâni scoși cu forța de comisarii NKVD în bătaia mitralierelor ucigașe, asemenea sutelor de soldați răniți sau înnebuniți și drogați cu votcă, aruncați în calea morții, valuri, valuri.

„Armata Roșie îi dă dușmanului lovituri tot mai puternice. Hitler a fixat zeci de termene pentru cucerirea Moscovei, Leningradului și Kievului, dar steagul roșu al poporului sovietic flutură și astăzi deasupra acestor orașe. Se apropie ceasul victorim asupra bandiților hitleriști... Nimeni nu trebuie să stea deoparte. Fiecare să facă tot ce-i stă în puteri. Cauza noastră este dreaptă, victoria va fi. a noastră. Moarte sângeroșilor câini hitleriști! Trăiască Ucraina Sovietică liberă!" Iată câteva fragmente din comunicatul Comitetului Central al Partidului Comunist Ucrainean într-un moment când trupele desperate erau împinse la ofensive absurde pornite din încercuiri, fără echipament și muniție, conduse de ofițeri tembeli. Te apucă mirarea! Philipii Zvaigzne, sergent artilerist de naționalitate letonă, cuprins brusc de o nețărmurită dragoste față de pământul strămoșesc, luptă cu eroism împotriva hoardei fasciste. El întoarce cu mâinile tunul, încarcă, ochește și trage neobosit. Tancurile ard unul după altul, atacul se clatină și, când în sfârșit rămâne fără muniție,

„ *Chiar peste un mileniu, când s-or strânge, Cu drag toți vor vedea că e vopsit Din bătlîi cu acest roșu sînge Purtat la piept, carnetu-mi de partid. "*

KATIUȘA

Deflagrația ne-a aruncat pur și simplu prin ferestre. Dormeam duși, în timp ce un detașament de trupe rusești speciale s-a strecurat în gara Berdicev și a minat garniturile pline cu muniție de artilerie și aviație. Noaptea se transformase în zi și cerul însuși părea că arde zguduit de explozii interminabile. M-am trezit năucit și plin de sânge pe un maidan acoperit de bălării. Efectiv, nu auzeam nimic. în jurul meu, umbre în zdrențe sau pe jumătate dezbrăcate alergau care încotro, ca într-un vodevil grotesc. Mi-am dat seama că am drept tovarăș un cadavru mutilat și, îngrozit, l-am îndepărtat. Picioarele mi s-au încălcit în ceva cleios. Am zbierat de moarte. Erau intestine. într-o clipă, am vomat și, cuprins de panică, m-am alăturat nălucilor din jurul meu, fugind cât mă țineau puterile. Un snop de trasoare se învârteji pe deasupra capetelor. Doamne! Rușii!

O piedică violentă mă aduse la realitate. Era Mercenarul care îmi zâmbi cu veșnica-i țigară în colțul gurii. într-o mână ținea Nagan-ul', iar în cealaltă un pistol-mitralieră Beretta² pe care mi-l întinse. Mercenarul era un adevărat soldat, de un calm desăvârșit. Am vrut să-i mulțumesc, dar el duse degetul la buze și-mi arătă un camion zdrobit, apoi o grenadă. Era cam departe, dar am încercat o lansare printr-o răsucire de pe spate. Explozia făcu să se prăbușească trei soldați ascunși între fiarele contorsionate. Alți doi țâșniră spre calea ferată. Ne avântarăm pe urmele lor.

Din neant ni se alătură Mărunțelul în izmene, urmat de Wilfred, care strângea în brațe o mitralieră rusească cu tambur. Dintre traverse se ridicară alții, care căzură sub focul lui Wilfred. Trăgea ca un dement, măturând rambleul. Arma clămpăni sec și Mărunțelul îi oferi alt.tambur dintr-o raniță. Abia armă și se ivi alt rând. Apăsai instantaneu pe trăgaci și nenorocita de Beretta se descarcă până la ultimul glonț, fără s-o pot opri. Am aruncat-o cât acolo, înhătând unul dintre pistoalele rușilor morți. *Ucide, soldat! Ucide! Focul iadului cere sânge*
'Nagan, revolver sovietic de 9 mm (n.a).
²Beretta, pistol-mitralieră italian de 9 mm (n.a).

Tirul nostru îi descumpăni pe rușii care se retrăgeau. Brusc, se răspândiră ca potârnicbile și orice împușcătură încetă. Ne prăbușirăm epuizați pe șine. Noaptea albită de incendii nu reușea să ne mai învăluie. Așa ne găsi Moșul și Heide. Zâmbeam bucuroși. Vechea gașcă era împreună, sorbind votcă și pufăind din țigări. Doamne, ce ușurare! Rusul de care se sprijinea Mărunțelul prinse deodată să miște. Sări în picioare cu ochii holbați la arătările pe jumătate dezbrăcate. Căscă gura dezorientat, apoi o rupse la fugă în hohotele noastre de răs. Situația lăsă perplecși până și căinii SS-iștilor ucraineni care nu scoaseră nici un lătrat, în timp ce soldatul se pierdea în zare, bătând toate recordurile de viteză. Nimeni nu catadicsi să tragă, doar Oberscharfurer-ul SS¹ aruncă un chiștoc de țigară în urma lui, clătinând din cap. — De la o vreme, până și morții fug înnebuniți de frică! Aici cam avea dreptate. Zorii mijeau, așa că ne-am îndreptat spre bordel. Stupoare. Totul era făcut praf. Vânătorii români scotoceau prin dărâmături împreună cu locatarele, scoțând tot ce se putea. Heiden procură un camion și ne apucarăm să evacuăm localul cât mai departe de gara asta nenorocită. Când, în sfârșit, Maria Feodorova tocmi

altă coșmelie, în jurul nostru se făcuse o agitație cumplită. Vacarmul abia îmi pătrundea în urechi. Eram încă năuc și trăiam impresia unui balamuc de surdo-muți. Hotărât lucru, nu era bine.

Moșul mă expedie la infirmerie, căci din urechea dreaptă mi se prelingea un firicel de sânge. în tot orașul nu mai era un geam întreg. Acoperișuri smulse se amestecau cu bucăți de mortar și cabluri de telefon, făcând străzile întortocheate impracticabile. A trebuit să aștept ore întregi în căldura infernală, căci erau mulți alții mult mai grav ca mine. Când, în sfârșit, ne-am întors, noua locantă fusese instalată, dar toată lumea era cătrănită. Românii plecaseră în cele din urmă, iar

'Oberscharführer, plutonier SS (n.a).

Moșul era la comandament. Sevilla zăcea într-un spital dc campanie, unde trei asistente drăguțe scoteau din el zeci de țândări de lemn.

Mii de forțe proaspete soseau să întărească ofensiva împotriva Kievului. Am aflat că frontul se stabilise de-a lungul râului Irpen, pe care abia îl părăsisem. Regimentul nostru va fi refăcut rapid în ritmul în care sosea carnea de tun. Un divizion de tancuri ușoare defila zgâlțâind pământul, urmate de autotunuri pe șasiu de T-III și tunuri de 8,8 tractate de Hanomag-uri¹ semișenilate. Unul dintre ele pârțâi de câteva ori și rămase în pană chiar lângă noi. Plini de interes, am ajutat servanții să agate lungul tun de altă mașină, apoi ne-am vârât nasul îri uriașul motor Maibach², reușind, spre bucuria echipajului, să-l facem praf definitiv. Am hotărât că e ceva la unul dintre carburatoarele care zăceau desfăcute bucată cu bucată pe foaia de cort și încă reflectam adânc când apăru Chiorul urmat de Moșul. Acesta din urmă își molfăia neliniștit pipa.

— Companie, adunarea! mormăi Moșul, în timp ce colonelul examina treaba de „experți" pe care tocmai o desfășuram.

— După cum știți, urmă el, bravele noastre trupe se confruntă cu un pericol nou. Rusnacii trag în noi cu o drăcovenie care a umplut de nervi Statul-Major! preciza el, zâmbind enigmatic. După cum văd, sunteți foarte interesați de tehnică, așa că...

— Domnule colonel! interveni Mărunțelul, ridicând două degete. Parcă eram în refacere, dacă nu vă e cu supărare...

— Kreutzfeld! Mă uit la tine și văd cel mai refăcut răcan al lui Adolf, așa că fă un pas înainte!

Mărunțelul execută fără entuziasm, cu mâinile atârănând neglijept. Din buzunarul umflat de la piept se zăreau capetele câtorva trabuce din care Chiorul se servi fără menajamente.

'Hanomag, mașină blindată semișenilată (roti pe direcție, șenile pe spate) (n.a).
'Maibach, motor german (n.a).

— După cum spuneam, un grup de specialiști va pleca să vadă ce se petrece. Până deseară vreau o listă. Ah! Să nu uit. Vom avea onoarea să formăm ariergarda grupului condus de general Obstfelder. Ne așteaptă noi zile de glorie, dragii mei...

— încă o săptămână în stilul ăsta și ne întoarcem la refacere, bombăni Wilfred, apoi, cu un țipăt, se apucă de pântece. Doamne! Am dizenterie! Infirmier! Infirmier!

— Gura, potaie nazistă! îl potoli Moșul. Ca fost membru de partid, trebuie să știi că principala forță în război o constituie spiritul de echipă, așa că o să mergi cu noi chiar de-ar fi să te caci din zece în zece kilometri!

Grupul se formă, în cele din urmă, împreună cu micul Willi, fostul deținut politic, și doi dintre noii-veniți. Heiden se evaporase și nu era de găsit, spre necazul Mărunțelului, care tuna și fulgera. Am primit rații speciale care au fost mâncate în prima secundă și bluzoane noi de camuflaj provenite de la parașutiști. Ne-am golit buzunarele de tot ce putea însemna vreo informație. Fiecare și-a lipit sub cască câte o fiolă care se părea că are un lichid extrem de revigorant. Ajungea doar s-o spargi și pe dată săreai în

sus ca un proiectil. Armele noastre aveau pe cătare buline cu fosfor ce putea fi activat cu lumina unei simple țigări. Ne-am ascuțit cu grijă cuțitele.

Heiden se ivi într-un târziu, bine dispus. Șterpelise, nu se știe de unde, un carburator nou-nouț și printr-un efort am pornit motorul Hanomag-ului. Aveam, deci, și trotinetă. Ordinul strict era să ne odihnim, dar un afurisit joc de cărți ne ținu treji până când locotenentul Ohlsen apăru cu harta. O studie sporovăind în surdină cu Moșul. Echipajul blindatei se evaporase, așa că Mercenarul prelua volanul și în amurg am pornit către linia frontului. Ohlsen ne făcu un semn de adio, fără să ne ureze nimic. Cu pedala accelerației apăsată până la fiind, părăsirăm Berdicevul ca din pușcă. Mercenarul manevră cu măiestrie coloanele din față și coti pe un drum lateral, străjuit de măceși înfloriți, urmând să atingem calea ferată spre

Popelnea, apoi să ocolim intrândul de la Belgorodka, undev spre estul Kievului. Aici erau semnalate acele blestemate d lansatoare. Era mult de mers, așa că ne-am instalat comod î. cutia blindată, care, nefiind acoperită, lăsa să se vadă un ce nefiresc. Ici-colo, izbucneau câte-o jerbă de rachete colorate ș zgomote înfundate de bombardiere. Mirosul amăru caracteristic Ucrainei umplea cabina. Mărunțelul, așezat **ÎÎ** dreapta șoferului, adormise, sforăind cât o sută de tancuri Willi se ruga, strângând în mână un crucifix.

— M-am tâmpit eu? Dar comuniștii parcă erau ateî ș. strângeau în mână secera și ciocanul..., zise Heide, râzânc batjocoritor.

— Credința n-are a face cu politica, și al doilea e că eu sun anarhist.

— Adică-ți place ca totul să fie un balamuc? întreba Wilfred.

— Nu, eu neg orice partid politic.

— Chiar și pe naziști!?

— Aștia-s cei mai răi, au ridicat crima la rang de stat Uitați-vă ce-au ajuns bieții oameni.

— Ooh! Avem printre noi un filozof cu suflet de popă, zise Heiden, rânjind. Și ce-ai vrea, căcănar nenorocit, să ne înghită de vii jidanii și bolșevicii?! O să zici că noi am tăbărât pe ei. dar mai devreme sau mai târziu tot ne-ar fi luat pielea pe băț! Noroc cu Ftihrer-ul nostru...

— Fuhrer-ul nostru e un bou! i-o reteză Moșul. Nu uita că la 8 august vrea să defileze în Kiev, ori în situația dată trebuie să fii nebun să speri așa ceva. Ca să nu mai vorbesc de Stalin. care la cea mai mică ofensivă a noastră dă ordin să fie părăsit orașul. Noi nu avem nimic de câștigat din tot rahatul ăsta.

Heiden nu îndrăzni să-l contrazică. Tăcură toți. Motorul torcea monoton, acoperit din când în când de horcăitul Mărunțelului. Mercenarul mă trezi ușurel și îi luai volanul-Mijeu zorii și locul miriștilor pline de ciulini începu să fie luat de o mlaștină. Nici urmă de trupe, deși trosniturile artileriei se auzeau clar în față. Cu ochii zgâiți în ceață, abia am avut timp să zăresc Kubelwagen'-ul așezat de-a curmezișul drumului. Am frânat violent. Hanomag-ul derapa zornăind din șenile. Era o grupă mixtă de jandarmi și voluntari ucraineni.

— Salut, camarazi! Încotro?

Subofițerul puse un picior pe butucul roții directeare.

— Grupă de cercetare la ordinele Statului-Major! mă zburlii eu, întinzându-i permisul de trecere.

Cercetă cu atenție, sugându-și o măsea. Capetele celorlalți se iviră de-a lungul cutiei blindate, mai puțin al Mărunțelului, care sforăia în continuare de se cutremurau tufișurile.

— Parașutiști? întrebă mirat polițaiul.

— Nu, Divizia 11 Blindate. Trebuie să trecem neîntârziat linia frontului.

— He! He! Ați trecut-o de mult. Aici e țara nimănui și pe drumuri mișună când ai noștri, când ai lor. Depinde care pe cine aleargă. Fiți cu

ochii în patru! Am să vă dau doi oameni să vă treacă mlaștina, căci o să fiți uluiți câți au rămas blocați pe-aici.

Doi ucraineni săriră pe aripile roților din față, în timp ce subofițerul mută Kubelwagen-ul. Drumul devenea mocirlos și soldații mă dirijară în afara lui. Mi s-a părut că iarba se clătina sub greutatea blindatei. Treceam la ralanti printre mestecenii pitici. Un mușchi gros creștea de acum, alcătuind movile mustoase. Jandarmul avusese dreptate. De jur împrejur, zăceau presărate vehicule întregi sau arse. Apa ajungea până la jumătatea șenilei și curând mi-am dat seama că cei doi mă călăuzeau pe un soi de pod construit sub nivelul mlaștinii.

— E opera partizanilor, zise râzând ucraineanul blond, dar acum îl folosim noi. Fă ușurel dreapta și accelerează puternic, căci vom ieși la mal.

— Stop! Aveți o hartă?

'Kübelwagen, vehicul de teren german, derivat din Volkswagen (n.a).

Moşul întinse harta şi soldatul plimbă un deget jegos pe e<

— O luaţi direct peste tufişuri şi ieşiţi la un drum pietrui care vă scoate în zona localităţi Gatnoe. Habar n-am cine ma e acolo, în orice caz vă sfătuiesc să vă opriţi în cursul zilei. P(aici trec frecvent trupe care ies din încercuiri să răzbată spn Kiev. Sunt fanatici şi speriaţi, deci foarte periculoşi.

— Ia spune, ai auzit ceva despre noile aruncătoare de mine' îl chestiona Moşul.

— Aa! Trebuie să fie Katiuşele, lansatoare cu reacţie montate pe camioane. Am aflat de la partizanii strânşi cu uşa, preciza **el** când văzu mutrele noastre consternate.

— Hmm! îşi drese glasul Moşul. Cel puţin, acum ştim ce căutăm!

Cei doi pleacă precum Moise peste ape, iar noi hotărâram să ne camuflăm într-un pâlce de măceşi nu departe de drum Spre seară, pornirăm. De data asta, nu mai dormea nimeni, căci în zonă începuse agitaţia. Mărunţelul, cu boneta sa de marinar, străjuia mitraliera antiaeriană de 20, Mercenarul îşi puse pe târtăcuţă o caschetă de tanchist rus, iar noi, chipie cu steluţă roşie. Combinezoanele noastre nu aveau însemne, iar crucile negre ale blindatului fură răzuite şi Sterner scrisese cu litere slave „Za Rodina”¹.

Iată şi prima localitate. Un sătuc stereotip cu o mică biserică de lemn închisă, desigur. Starostele şi babele ne întâmpinară circumspect.

— Iar v-aţi întors!? Nu mai avem nimic, poate pielea de pe noi...

— Tătuică, îl sfătui Moşul, în curând vor sosi şi ceilalţi, aşa că fă bine şi scoate ceva de haleală pentru nişte băieţi de treabă.

— Pfui! scuipe moşul scârbit. De treabă pe dracu"! Apoi se închină repede cu un ochi spre biserică şi întrebă:

— Dar cu fetele ce-aveţi?

„Pentru patrie” (Ib. rusă) (n.tr.).

i— Fete? zise Mărunţelul, ciulind urechile, şi imediat primi un bocanc peste gleznă din partea lui Heiden, încât tăcu mălc.

— Da, da, v-au ajutat sărăcuţele cât au putut, şi cu ce s-au ales? Toate-s cu burta la gură! Pleacă, jigodia naibii! se răţoi el la o babă care se apropia cu o poală de napi.

Izbucnirăm în râs, în timp ce din capul uliţei apărură un grup de ruşi conduşi de o ofiţereasă. Mărunţelul holbă ochii, cuprins de pofte.

— Salut, tovarăşi! tună zdrahoanca. Frumoasă maşină!

— Ajutor american! zise Heiden, bătând cu palma pe capotă. Dar cu voi ce-i?

Femeia privi vădit impresionată impecabilul PPS cu roata de caşcaval ce atârna de gâtul lui Heiden, apoi uriaşul Nagan în toc galben şi cureluşă reglementară. . — Regimentul 318 Artilerie Antitanc. Dar voi?

— 6 Cavalerie Motorizată, rosti mândru Heide. Şi zici că un regiment e pe undeva pe aici ?

— Aiurea, nu mai am decât două tunuri şi o mână de prăpădiţi incapabili.

Ochii îi căzură pe Mărunţelul care se foia în călduri şi întrebă:

— Dar matrozul cine e?

— L-am agăţat pe drum. Un soldat ca el nu-i de lepădat.

— într-adevăr, zise ea gânditoare, în timp ce se ivi şi Willi, care avea la gât o eşarfă roşie, iar pieptul înstelat cu decoraţii. Drace, ce eroi! Dar, ia spune, trebuie să-mi scot divizionul de aici!

— Să mergem, hotărî Heiden. Şi noi trebuie să atingem neîntârziat liniile noastre.

Ofiţereasă urcă lângă Mărunţelul, care o prinse fără menajamente de o fesă.

— *Siditi, siditi, tovarăşei leitenant!* zise el cu glas micos către ursoaica siberiana.

Divizionul era sleit de puteri, dar trebuia să fim atenţi, căci Pe ţevile celor trei tunuri erau pictate o mulţime de inele albe,

deci aveam de-a face cu niște trăgători de elită. O rablă dț camion rusesc Saratov zăcea în șanț. L-am pus în funcțiu­m rapid, căci Stemer avea niște mâini de aur. Alte două tunur le-am agățat de mașina noastră, iar cele două mârțoage au fos împușcate, căci eram hămesiți de foame. Mărunțelul ci rusoaica dispărură într-o „misiune de cercetare”. Am fript pe jar fleici mari de carne cu felii de napi. Greierii se întreceau în cântece, și iată-ne acolo, nemți și ruși, mâncând în tăcere Bauer împărți un pumn de mahorci căzăcești împuțite ca moartea. Ciudat mai e războiul câteodată!

— De unde sunteți, camarazi? întrebă un tinerel spelb, cu fața plină de coșuri.

— Belofinskoe, regiunea Leningrad, o trânti Moșul.
— Mi-am dat seama după accent, se înveseli nătângul. Mare mai e patria noastră!

— Mare al dracului! zise rânjind Mercenarul. Te-apucă amețeala când te gândești cât mai avem de mers.

Din beznă apăru „echipa de cercetare”.
— Gata, jigodiilor? întrebă ea plină de mulțumire. Plecăm. Numai la mâncare vă e gândul.

Se întoarse către Heiden, pe care îl luă drept șef.
— Cred că ar fi bine să porniți primii și, nu uitați, trageți în tot ce mișcă, indiferent că-s ai noștri, îi zise ea. Mai bine să fim siguri!

Ne-am dat seama că urmăm un arc de cerc spre vest, care ducea direct spre Kiev. Am depășit în viteză Gatnoe pe direcția Julean­i și cu siguranță că în zorii zilei am fi intrat în oraș dacă nu ne-am fi blocat în concentrarea de trupe. Soldați din toate armele posibile se comasau, îngroșând rândurile Armatei a 37-a. Nimeni nu ne băga în seamă. Rusoaica turba de furie și spre groaza noastră aflarăm că vroia să ia legătura cu șeful artileriei, colonelul Vasiliev. Tensiunea creștea oră de oră. Mărunțelul și Mercenarul jucau zaruri, inconștienți. Un vuiet de motoare ne făcu să ciulim urechile.

— Stukas-uri! urlă Mărunțelul, aruncând zarurile. Șase-șase! zbieră el extaziat și umflă potul de sub nasul Mercenarului năucit.

într-o clipă ne-am repezit la arme. Un vaier de sirene sfâșie înălțimile și un roi de bombardiere în picaj năvăli peste concentrarea de trupe. Mitraliera Mărunțelului începu să latre bezmetic, vomând valuri de tuburi.

— Moarte fasciștilor! urla micul Willi, trăgând din picioare. Wilfred îi ținea loc de afet.

Rusoaica sărise pe cabina camionului cu un Maxim III¹ într-o mână. Cu cealaltă, ținea banda înfășurată peste gât. Am crezut că șocul o s-o facă praf, dar ți-ai găsit. Părea că nici nu simte reculul armei grele. Moșul privea perplex. Așa ceva era de neimaginat. Eu m-am refugiat în șanț, căci nu era de glumit cu Stukas-ul. Ucigașii își aruncaseră bombe­le, iar acum treceau în rasmoot, mitraliind coloana. O burtă imensă și albă, cu aripile răsfrânte, mugi peste noi. Mărunțelul ochi crucile negre care însemnau planurile și trase în serii scurte. Proiectilele încad­rară avionul, care cabra scurt și dispăru din raza noastră. Un altul îi urmă imediat, apoi încă unul, ca într-un cazan cu draci. Zbang! Zbang! Două proiectile de 30 străpunseră blindajul dintr-o parte în alta, fără să explodeze, și un Me-109² izbi precum un trăsnet.

Pe urmele lui, un Policarpov măsliniu cu butucul elicei roșu. Izbucnirăm în urale ca la coridă. Me-109 făcu o lumânare absolut perfectă, distanțându-se rapid, dar rusul nu se lăsă. Execută două sandele violente, menite să suplinească lipsa de înălțime, și trase prelung. Me-ul degajă cu un semitonou și trase la rându-i, însă Ivan era mare șnapan, căci eschivă printr-o piruetă bruscă, apoi, ca la un semn, se atacară frontal. Nimeni nu mai trăgea, urmărind cu sufletul la gură acest duel al „așilor. Cu mitralierele de bord trăgând încontinuu, se năpustiră unul

¹Maxim III. mitralieră sovietică (n.a).

²Me-109 (Messerschmidtt 109), avion de vânătoare german (na).

asupra altuia. Din botul turtit al Policarpov-ului se smulse o bucată de tablă, Me-ul o încasă la rându-i și o jambă a trenului de aterizare ieși pe

sfert, o explozie portocalie străfulgera la încastrarea planurilor și avionul rusului devie violent tocmai la timp, căci altfel s-ar fi ciocnit.

„Rata” intră într-o vrilă mortală, târând o dără neagră de fum. în mod miraculos, pilotul redresa aparatul, al cărui motor se opri cu două rateuri puternice. Trecu șuierând pe deasupra noastră și ateriza pe burtă cu o detunătură spectaculoasă. Din carlinga descoperită se ivi un vlăjgan în combinezon de piele. Trânti casca de aripă, apoi începu să care la șuturi marelui motor în stea. Că era întreg, numai Domnul știe cum, dar că mai avea și putere să înjure - ăsta era un mister. Ai fi zis că altceva nu făcea toată ziua decât să pice cu avionul. Plin de energie, se repezi către noi.

Ridică un deget acuzator:

— Să nu uitați ce-ați văzut! Cu rablele astea o să pierdem războiul. (il zări pe Mărunțel alături de Mercenar și râse isteric.) Dar cu voi doi o să-l recâștigăm sigur!

— Locotenent Katarina Dimitrovna, tovarășe maior...
— Ah, eroina din 318! Dar unde-ți sunt pușcoacele?
— Pe ici, pe colo, în vremurile astea nu poți păstra tot. Permiteți, că tot ne-am reîntâlnit, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Trebuie să dau de Vasiliev cât mai repede.

— Cum pot să te ajut, drăguță? Trotineta mea e făcută praf?
— Dacă mergeți la Statul-Major e pe bune, altfel cretinii ăștia or să ne dirijeze spre front și iar pierd legătura.

— Ei, dacă-i așa, atunci să încercăm.
Se urcă pe botul blindatului și strigă în uralele mulțimii:
— Păduchilor, maiorul Alexei Popov vă mulțumește, dar trebuie să ajung neîntârziat la Marele Stat-Major. Cu un pic de bunăvoință, poate eliberați drumul!

Un soldat jegărit se avântă plin de eroism:

'Rata, poreclă germană pentru 1-16 (n.a).

— Tovarășe maior, vă conduc eu pe o rută ocolită. Cunosc foarte bine zona.

Așteptă plin de speranță ordinul ofițerului, gata să o ia în partea opusă frontului.

— în regulă! Urcă lângă mine! Locotenent, adună-ți bandiții și să pornim.

Mărunțelul îi oferi un trabuc și primi în schimb două cutii de *Kazbec*, apoi accelereă, croindu-și drum direct peste o căruță răsturnată. Traversarăm atenți peisajul selenar din care se ridicau gemete și injurături și, dărâmând mai multe garduri de piatră, o apucarăm pe un drum cumplit de întortocheat. *Mati Rossia* habar n-avea de autostrăzile lui Adolf. Debandada persista și aici, dar mașinile noastre își croiau drum fără multe vorbe. Am pătruns în raionul fortificat, unde mii de civili săpau de zor la tranșee și valuri antitanc. Țevi de tun ieșeau de pretutinden­i din gurile negre ale cazemate­lor. Arici din oțel și sârmă ghimpată împânzeau fortificațiile. Moșul nota de zor pe hartă toate informațiile care picau ca o mană cerească. Pe măsură ce ne apropiam de Kiev, punctele de control se înteteau. Motorul tuși se câteva ori și se opri.

— Benzină! se răsti maiorul și pe dată câțiva soldați apărură cu cinci butoaie.

Parcă ne luase Dumnezeu mințile! Heiden se fâțâia de colo-colo, zbierând ordine, în timp ce noi sporovăiam cu servanții unei cazemate care ne admirau ceasurile și bocancii. Ne-am reluat înaintarea, depășind un grup de tancuri T-34, apoi deodată ne trezirăm la porțile marelui oraș. în zare se vedeau acoperișurile negre ale uzinelor „Bolșevik” și „Karl Marx”. Coșurile aruncau coloane de fum și aburi, iar sirenele sunau încontinuu. Acoperișuri roșii și cenușii se întindeau ca talazurile mării, străpunse ici-colo de cupolele aurite ale catedralelor. De aici, orașul părea neatins de aripa războiului. Clasul maiorului ne trezi din reverie:

— Domnii mei, drumurile noastre se despart, din păcate Pornirăm în urma ei, alcătuind o gardă care ar fi băgat Soldățoiul o să vă călăuzească pe linia de centură, dar ascultați-mpaima și în Satan. Mărunțelul, care-și procurase un tricou de pe mine! Fugiți cât mai repede de aici...

Fieful Statului-Major al Armatei a 37-a se afla într-o școalistralucea ca o stea în miezul zilei de august, iar panglicile din suburbii. Bombardamentele aviației noastre se țineau lanberetei fluturau în vânt. Bruta de Heiden cu pătrățelele de și în curând am ajuns la vorba maiorului.

— Katinka?! strigă colonelul Vasiliev. Nu-mi vine să credîndrăznit să treacă prin fața comisarului „La o parte, căcăcio-am auzit că ați crăpat la Berdicev.

— Iarba rea nu piere, răspunse ea și îl strânse în brațe de-haită. Ar fi căzut trăsniți dacă s-ar fi uitat pe sub salopetele trosni oasele. Cred că nu ți-ai uitat promisiunea!

Dispărură în clădire după ce ne concedie cu un gest. Anm0ri și cu răsuflarea tăiată ne-am trezit în fața unui șir de fost ospătați împărătește și încartiruiți în atelierele școlii. Nicamioane aliniate impecabil. Prelate kaki acopereau Zil-urile aveam stare și, lăsând orice prudență la o parte, am pornit sicu trei punți, mascând o instalație ciudată, hoinărim pe străzi. Eram în culmea fericirii când am trecut pe,. Femeia zbieră un ordin și soldații care mișunau prin curte se Kreșceatik înaintea lui Adolf. Am zăbovit în răcoarea parculurepezira \a una dintre mașini, desfăcând prelata. Am încremenit. Libit, am băut kile de cvas din cisterne și am fraternizat ciln feta noastră, se ivi acea „orgă a lui Stalin" care avea să ne oamenii care ridicau baricade. Peste tot domnea o activitat(urmă'rească tot războiul din Est. E de mirare cât de repede febrila. Abia l-am scos pe Mărunțelul din catacombeu

div

Ulgi un secret miHtar când ti se gădila orgoliul Servanții catedrale, „Sfânta Lavra" Dobitocul nu se mai sătura S<ne_au ntat îndelete teribilele proiectile-rachetă lungi privească mumiile și sfintele moaște depozitate în subteran^Am scuipat de pe marele pod în Nipru, ca să ne poarte noroc apoi ne-am recules m splendoarea catedralei „Sfânta Sofia" și- am părăsit loeurile in care vom reveni mai târziu, ciudățenia - A , aOdnei, ca apărători.

Katanna ne întâmpina în poarta școlii. UnTT~fior de eroazi îmi străbătu șira spinării, căci în locul rubăștii de artilerist purta ^nJat de la sine_ Once cerere de un veston cu petlitele verzi ale NKVD-ului și steluța de mdePlinită instantaneu. Rusoaica ne-a blindat cu bilete de comisar. Dar Heiden era în formă. O blagoslovi cu un potop de trecere», ap01 ne"ra frânt oasele cu îmbrățișările ei. epitete bombastice, pe care rusoaica le înghițea cu polonicul "˘ s,raȘnicl băieț!! zise ea! «uându-și la revedere. Sper să ne Mărunțelul se gudura pe lângă ea ca un câine de pripas. Era în Vedem în curând! culmea fericirii. Să posezi o femeie de asemenea calibru era . — Doamne ferește..., bolborosi Moșul, care nu-și revenea pentru el culmea gloriei.

— Am o surpriză*pentru voi! Urmați-mă și-am să vă arăt —Neîndoielnic! răcni Mărunțelul cu ochii plini de lacrimi, ce-i așteaptă pe câinii de hitleriști.

— Vivat! strigă ea în urma noastră, dându-ne o mostr neașteptată de „în Rusia Mare e necesar să se facă uz de cea mai mare violență... Intelectualitatea trebuie să fie exterminată... In răsărit, cruzimea este o binefacere pentru viitor" (Franz Halder, general).

Cu Heiden la volan, traversarăm în viteză raioanel fortificate în direcția Veta - Pocitovaia cu misiunea clară de prinde o „limbă" Pentru „ Crucea de Fier", clasa I, nu era necesar să lupți, trebuia hitleristă. Cu ajutorul infanteriștilor di Divizia 147, care ne-au organizat doar să ucizi. Orice! De la câini până la copii și bătrâni. O sută cincizeci un tărăboi de nedescris, a. intrat în liniile noastre. Ne-am pus căștile, pentru o bucată de tinichea. Crimele luau proporții alarmante... pentru descoperind c dispăruseră toate fiolele cu energizant. Mărunțelul, cu ruși și formele cele mai aberante. Un grup de soldați din Regimentul ochi cât cepele, ne privea nevinovat.

— Și cum aș fi putut face față tancului ăla sovietic? zise el ridicând din umeri.

părinților îngroziți. în întâmpinarea micuților au fost scoșfysole americană, dar votcă avem din belșug. Bravii muncitori imediat prizonierii dezbrăcați din 297 Infanterie; cei care n-a\zQ la distileriile kievene știu ce înseamnă să lupți pentru binele pierit în explozii au pierit în flăcările aruncătoarelor și fontului, așa că iată ce propun! Doi dintre cei mai buni fosforul grenadelor. în cele din urmă, obosiți de jocul acesfcaruncători se vor ridica în picioare în același timp. Noi vă am căzut la înțelegere cu partizanii. Ei ne-au livrat /emitem o sticlă de votcă, voi - o cutie de țigări...

comisarul Reabîșev, iar noi pe Hauptsturmfuhrer Malik. *h* — Bestie bolșevică! se răsti Mărunțelul, sărind în picioare. *trecere, s-au scuipat unul pe-* altul *și abia i-am potolit* crîgările sunt ale mele și fără cinci sticle de votcă nu vedeți *lovituri de bocanci în cur.*

— *Punctul 3 din Carnetul soldatului german, recită Heiden,ostm* puturos și crede-mă că mai repede procuram o tonă de „*Nici un inamic care s-a predat nu va fi ucis*, mc/ws/pileală decât o mahoarcă!

partizanii și spionii. Ei vor fi pedepsiți cum se cuvine de cătn — Ooo, marele matroz! Te-am văzut bând poșirca noastră de mere pe strada Maiakovskaia. Oare nimic din legăturile

astea simbolice nu ți-au răscolit inima?

Mărunțelul stătu o clipă în cumpănă, cugetând.

— Symbolismul tău mă lasă rece, sergent! Băutura asta nu

face două parale, așa că, în loc de zece simbolice, fă bine și ieși

ASALTUL

la mal cu cinci de votcă!...

Lev Ulianov își trase două palme peste ochi la vederea unei

Ţ mummie egipteana se plimba cû două măhorci *Kažbet*...

asemenea indolente și negocierile continuara până la patru

aprinse în gura, spre disperarea rușilor din 284 Infanterie. *și hotararam sa le arunc cate doua la o sticla.* Cu parșivii de *sticle contra opt de Kazbek*. Mărunțelul își număra atent țigările. Pușcașii de elita erau cu ochii pe el și doar gândul ca restu ruși, nu puteai fi sigur. Am pus țigările în țuburi goale de țigarilor va rămanē lă mort u reținea să nu-l ucidă. încercau

să-1 potolim pe Sevilla, care se'vede treaba că scăpase can^{CartUȘeriar} Motelul a ieșit pe ta luz cu bereta de marinar ș, diliu din explozia de la Berdicev. Ne aflam pe aliniamentu!^{Pe_u SCU1} sticlele „n uralele Generale_ Restul Țanlor l'am Vetalitovskaia, la stînga Niprului. Moșul devenea din ce în ce fhlmbat pe conserve, așa încât toată lumea încheie ziua mai nervos, când un steag alb se ridică din linia inamică. fencita cu un Joc de zarun Pnn Socluri și lunete.

— *Tovarisci! Daragoi germanski!* Sergentul Lev Ulian[^] - Tocmai mă preșăteam să arunc bocanc» lui Willfred[^] când vă solicită o întrevedere!^{t0tu[^] se} cutremură. Sute de bombardiere Ju 88' și Hei I I ²

— Șeful Plutonului 2, Compania 5, Willi Baier, te ascultă ^{^8}reau ceruL Ne'am întors privirile către Kiev, apoi am

— Plutonier! E o nerușinare nemaiauzită să te fătăi prin fata ^{î*1} la icurile noastre. Pauza s-a terminat. Doamne, apără-ne! unor soldați eroici cu propriile lor țigări într-un moment d'c Vanada artileriei izbucni cu violența unui vulcan. Ciocanul grea cumpănă pentru aprovizionarea noastră. Mujicii de la^{foc} lovi în adâncime, nimicind totul, însă știam că linia din intendență abia dacă sunt în stare să ne dea o conservă ci "[^]**mbardiere bimotoare germane** (n.a).

avangardă va rămâne neatinsă. Era imposibil să-i ataci fără Ț tancurile distruse. In fața noastră orice mișca cădea ca pleava, lovi și propriile linii. Asupra lor tăbărără Stukas-urile, iar printrȚ panzergrenadierii urcați pe blindatul nostru trăgeau ca apucații, ele IL-urile rusești. încrucișarea de foc forfecă frontul cu ut — Mina S! zbieră Mărunțelul. Foc! hârșăit de tunet. Proiectilele cumulative țășneau ca roiurile di Bucăți de șrapnel curățiră locul. Am încălecat tranșeea, viespi peste trupele înnebunite. într-o clipă, peisajul sȚ hâcuind cu șenilele rușii înspăimântați. Mitralierele țăcăniră, modifică complet iar aruncătorul lui Heiden aprinse peisajul. Mașinile din noi

„*Vino, dulce moarte, vino!...* ” ne răsună în urechi cântecu acționau cu eficiență. Foc de ruptură, asalt de mitraliere, iar Mercenarului. Blindatele ușoare se năpustiră la atac două sute- f<^> iar goană. Dansam cu piruete largi, semănând moartea în trei sute de metri și se poticniră ca oprite de o mână nevăzută J^{^1} nostru[^] apoi făceam un op^l cu blmdate ca într'un balet de Zeci de T-2 și Skoda ardeau, aruncând vălătuci de fum negru ^{elefan[^]} prinzând tununile inamice în această foarfece mortală. Artileria ripostă cu furie. Ne-am ghemuit înfricoșați sul E prea mult pentru un biet infanterist, mort de spaimă, să vadă

grindina de proiectile. O companie de ușași croați din Waffer^{m ^} venmd[^] da ^A să f TMai Ș1 mt o^{aT}f T1 Se P^{tre} ? ¹ urmăresc pe tine. Aerul din interior ardea, ventilatorul vuia la ȘȘ fu maturata într-o clipa. Grenadieni noștri picau ca muștele V; ,•w. \ . ~ ~ . intensitate mǎxima. Am navaht de-a lungul șoselei spre Chiorul închise capacul turelei. Mi-am fixat ochii m vizor , Pirogovo, fără să mai întâmpinam rezistență. Mărunțelul își scoase ȳestonul, iar Willh ambała motorul ' 'w^f Taca. Taca.⁴ Taca,^X tăc! Willh bătea tactul m'planșa bordului urmărind acele cadranelor. Heiden cuplea țubunle aruncătorului , - u, .. D1. A . \ cu două șurubelnițe. Blindatul nostru alerga cu toata viteza pe de flacar, ș, verifică stația radio. Am aprins becul roșu care mijlocu, leL ș enilde desmndau macadamul și deodată un

ilumina interiorul. Culata tunului clămpăni.

-Grenadă ofensivă, anunță Mărunțelul.

Un ordin, și blindatul se smuci de sub camuflaj cu foc de^{insoteau} la joasă înăltime⁵ deschizând calea, iar salvele de acoperire. Cifrele vizorului îmi dansau prin fața ochilor, *mierie* se auzeau necontenit. Moșul ne făcu semn să nu Undeva, acolo, trebuie să fie tunurile anticar. De viteza mea^{^^} așa că wim n trecu pe Heiden la manșe și traversă pe depindea soarta echipajului. Iată! O movilă abia întrezărită cu burtă cutia blindată. Acul termometrului se ridica îngrijorător, moartea pe țeava. Willi se plasă abil pe diagonala unui T 2 Desfăcu la iuțeaă capacul de separație și Moșul trase oblonul greu din oțel de 10 mm.

— Iisuse, gemu Willi, nenorocitul de radiator ne lasă!

Și am tras instantaneu. Tunul dispăru într-o explozie albă Tancul execută un salt și Mărunțelul îl prinse bine de

Muniția!

se dezmembra, iar afetul zburătăci pestei tranșee, decapitând

— Stînga, douăzeci și două de grade, comandă Moșul.

infanteriștii. Am trecut val-vârtej d«|

L-am prins. Pleosc, pleosc! Gloanțe antitanc care nu aveau nici un efect asupra blindajului frontal de T-IV îmbunătățit Foc! Tunul antitanc

Picioare, căci altfel și-ar fi zdrobit căpățâna de blindaj. — Mor, urlă

Willi, pute îngrozitor și nu văd nimic! — Pipăie, potaie! îl încurajai

eu, altfel crăpăm aici... Găsi fisura și înfipse șurubelnița sub elementul de jos. Arde-i o carabă, Mărunțelule, dar cu grijă, să nu smulgi orul...

Un pumn violent, și aburul se opri. Micul Willi strigă fericit. Am izbucnit în hohote de râs, căci fața lui arăta ca a unui drac înmuiat în smoală. Dar, ghinion! Cu un răpăit, ventilatorul se opri. Un ventilator stricat înseamnă moarte sigură într-o cutie blindată plină de gaze, o trapă deschisă în luptă - de asemenea.

— Deschidem trapa dintre șenile, zise hotărât locotenentul Stark, care până atunci tăcuse mălc. De oprit nici nu poate fi vorba...

— Domnule, încercai eu, o simplă grenadă ne va face țândări...

— Nici nu poate fi vorba, mențineți ruta... Atenție în față!! Tancul Mercenarului derapase violent, sărind taluzul într-un nor de pietriș. Am rotit turela și am zărit pâlcuri de soldați cu petlițe albastre. I-am tocat cu mitraliera. Erau parașutiștii porniți în iureș. Atacul lor s-a clătinat sub focul nostru, dar trei tancuri ardeau, printre care și al Mercenarului. Mitraliera mea clămpăni în gol, urmă a lui Heiden, iar aerul viciat ne ardea ochii și plămânii. O sticlă cu benzină spartă de turelă puse capac la toate. Ne-am oprit fără ordin și am năvălit afară, trăgând cu toate armele. Parașutiștii răsăreau pretutindeni din ce în ce mai înverșunați și abia am făcut față unui atac la baionetă. Ne-am refugiat sub tanc. Willi intră prin trapa de sub burtă să recupereze aruncătorul de flăcări și MG-ul 38 de pe turelă. Acolo îl găsi pe Stark cu capul sprijinit în vizoarele manholului. Murise asfixiat datorită ordinului său imbecil. Oxidul de carbon nu iartă.

— Ce cretin! mormăi Willi în timp ce aprindea cutia de conserve cu zdrențe înmuiate în ulei și motorină.

Era un șiretlic banal prin care tancul dădea impresia că e distrus. Am construit la iuțeală un baraj din cadavrele care se găseau din belșug și am pus armele pe poziție. Mercenarul sări în mijlocul nostru, urmat îndeaproape de un parașutist rus, care ne privi consternat. îl păcăliseră salopetele noastre de camuflaj-Mărunțelului îi arse o labă după ceafă.

gemete înfiorătoare, care acopereau vacarmul frontului Heiden, care râdea în hohote, trecu brusc prin aceleași transfor. mări și pentru prima dată aruncă arma.

— Conserve expirate, zise Kiril, rânjind.

— Spune-mi ce știi despre asta! se răsti Heiden, înfigânc mâna în beregata lui.

— Nenorociții ăștia de la Moscova n-au trimis nimic ca lumea, șopti el sugrumat. Tancurile de rahat, avioanele de rahat, iar haleala - un dezastru...

— Pe toți sfinții! orăcăi Heiden și o croi tăindu-și brăcinarii cu baioneta.

Wilfred îl urmă pe dată.

— E groapa mea, urlă Mărunțelul, cărați-vă în altă parte! O. Sfântă Fecioară, ce căcăcioși! Prăpădesc bunătate de conserve!

Cei doi se năpustiră spre un adăpost, măturând inamicii cu pistoalele, ca apoi să se așeze spate în spate.

— La o parte, ticăloșilor! gemură ei pe vine. Mai inspirat, Willi se târi pe sub tanc, găsindu-și loc în partea cealaltă. Pe lângă noi, panzergrenadierii se retrăgeau vijelios, urmăriți de rusnaci.

— La arme! gemu Moșul galben ca moartea. Iar tu, arătă ă spre Kiril, care se sufocase de râs, întinde-o de-aici și nu uita să-i spui sergentului Lev Ulianov din 284 Infanterie că cei din Plutonul 5 disciplinar sunt pe urmele lui.

^Mercenarul se ivi cu o bandă de mitralieră într-o mână și cu| cealaltă ținându-se de nădragi. Îmi aruncă cutia și-mi zise:

— încarcă mitraliera din turelă, avem de lucru! Mercenarul, doar în tricou și fără pantaloni, culcă la pământ]

câtiva inamici, consternați de apariție, și le umflă pistoalele.; Kiril ne urăpe noroc și cu un salt părăsi poziția. Armele trosniră, acoperindu-l.

— *Davaipulemeot*P zise el arătând spre PPS-ul 38. Rusul se execută imediat, fără a părea însă speriat de mutra

malacului în tricou de marinar.

— *Kak tebia zavut?*²

— Kiril Konstantinovici.

— Ei, Kiril, zise Mărunțelul, gâdilându-l sub bărbie, altă dată să fii mai atent cu cine te înhăitezi. Ce-ai zice de un glonț în burtă?

Rusnacul râse ca de o glumă bună.

— Măi „sauerkraut", la câte fiare am în mine, încă unul nu mi-ar strica. Dar, ia spune, cu urechea ce-ai făcut?

— Cred că atârnă la gâtul vreunuia din canibalii voștri, mârâi Mărunțelul. Să-l ferească sfântu' să dau de el!

— Până una-alta, ți-o împrumut pe-a mea, zise parașutistul și desfăcu o proteză de cauciuc abil confecționată pe care i-o întinse. Haide, ia-o, că mai am vreo două de rezervă.

Mărunțelul privi încântat darul.

— E revoltător..., tună el, cum Marea Germanie, care behăie de geniu tehnic, nu poate oferi o fofoloancă precum asta glorioșilor ei fii, iar o găoază plină de mujici păduchioși ce stau toată iarna pe cuptor, cum spunea și Sturmscharfuhrer-uP Goedler la orele politice, poate să beasă așa ceva! Am să-i trimit lui Iosif Visarionovici o scrisoare de laudă!

își potrive urechea de cauciuc, dar în următoarea secundă aceasta zbură atinsă de un glonț. Animalul căzu cât era de mare, ca lovit de apoplexie. Mercenarul se chirci cu mâinile la burtă, holbă ochii și deschise gura, dar nu putu să îngaiame nimic. Crezurăm că a fost rănit grav, dar sări ca din pușcă și, fără să țină seama de nimic, fugi spre o groapă de obuz. Când în ea, deja avea nădragii în vine. Auzirăm îndată niște

»**istolul!** **(lb.rusă) (n.tr).** . **te cheamă?** **(lb.rusă) (n.tr).** **adjutant ss** **(n.a).**

— *Spasiva, gospodin, dasvidania.* Am culcat la pământ primul val, apoi am trecut la asalt

înfigându-le baionetele în spate. Tancurile ce păreau distruse traseră în urma lor un uragan de proiectile. Apărură și servanții la aprovizionare care ne alimentară fără zăbavă. Ventilatorul a fost înlocuit, iar Mercenarul luă locul comandantului pe tancul nostru.

Mărunțelul reuși în cele din urmă să găsească urechea și se așeză printre proiectile. Tancurile s-au regrupat. Mereu în ariergardă, am atacat prin învăluire pe direcția Sovski, spărgând frontul cu lovituri de mistreți furioși. În amurg, suburbiile au fost depășite cu ropot de șenile și case dărâmate, apoi pădurea Goloseev, culcând copacii în viteză și arzând cu aruncătoarele de flăcări batalioanele mixte. I-am tocat cu șenilele, i-am mitraliat ca pe iepuri. Apărătorii orașului, oameni simpli, fără pregătire militară, au cedat presiunii și s-au retras haotic, lăsând în mâinile noastre fortificațiile de pe colinele care dominau sudul Kievului. Ne-am camuflat pe amplasamentele lor și iată-ne privind din nou cupolele aurii.

Era 8 august și Adolf ratase parada militară. Prin radio veni ordinul să-i pisăm cu tancurile până la sosirea artileriei, însă noi am scurtat tirul, risipind proiectilele în peisaj. Nu ne-am îndurat să- lovim străzile pe care ne plimbaserăm. Chiorul privea impasibil toată această mascaradă, cu o mână la spate și una la reverul tunicii de piele, asemenea lui Napoleon. Din când în când, se întorcea spre masa amorfa a orașului scuturată de explozii și străluminată de incendii. Mărunțelul îl seconda îndeaproape, înarmat cu marea carabină de asalt „șpaghina". Purta bereta sa de marinar, iar de sub vestonul negru cu capete de mort la petlițe, descheiat până la centură, se vedea tricoul în dungii. Intr-o mână ținea plosca cu rachiu a colonelului, iar în cealaltă un baston de polițai.

%~ înapoi, jigodie scârboasă! zise el, împungându-l cu bastonul în piept pe Obersturmfuhrer-ul¹ din waffen SS. arse una peste mână și ținu să precizeze:

otentent SS (n.a).

— N-ai voie sa te apropii la mai puțin de trei metri de un comandant de regiment! Și învață cum să saluți, aici e armată, nu cloaca lui Himmler!

Chiorul trase un gât din plosca cu rachiu și privi fix cu ochiul său ca de pește mort, care te băga în răcori.

— Spune, locotenent!

— Ordin de la înaltul Comandament, îngăimă SS-istul scăldat în transpirație. Va trebui să vă retrageți spre un nou aliniament. Veți fi înlocuiți cu trupe de elită din Divizia Wiking...

Colonelul îi smulse hârtia din mână și îl plesni peste față cu ea.

— De elită, zici!? Pentru Dumnezeu, locotenente, nu te uiți la tine?
 Kreutzfeld, expediază-1!...

Bruta îl înhață de guler și îl îmbrânci cât acolo.

— *Dasvidanie*, mâncător de haznale, croncăni el și, în semn de adio, flutură urechea de cauciuc.

Curierul o zbughi năucit de o asemenea demență. Un colonel cu o ordonanță înfiorătoare și tanchiști cu priviri crâncene, niște nebuni adunați din balamuc, desigur, nimeni nu-l prevenise despre așa ceva. Era obișnuit cu brutalitatea, dar nu o încercase niciodată pe propria piele. El era obișnuit s-o aplice.

Trupele se masau împrejurul nostru. Goloseevul și înălțimile colcăiau de artilerie și unități speciale. Muniția, mâncarea și votca curgeau din belșug pentru cuceritorii iadului, dar ei nu aveau să intre în Kiev nici de data asta. Armata a 37-a, sprijinită de Brigada a 5-a desant aerian a colonelului Rodințev, amicul din Spania al lui Sevilla, avea să-i zdrobească în curând și să-i arunce înapoi pentru a nu știu câta oară. Jocul de-a șoarecele și pisica cu marile orașe rusești avea să devină un leitmotiv pentru Germania, unul din ce în ce mai periculos.

— Aveți grijă să nu vă îmbățați prea rău, ne apostrofă Chiorul în timp ce plecam.

Din momentul acela aveam să răspundem la numele de cod Fulg-de-nea".

următoarele obiective se profilau pe hărți. Kursk și Harkov, unde stepa cafenie.se îngemăna cu cea galbenă a Donului. Prima ploaie a venit tot atât de brusc precum avioanele de asalt. Un torent dezlănțuit care lansu perdele compacte de apă. Miliarde de semințe mânate de furtună se adunau în baraje ciudate, care șerpuiau zeci de kilometri. La început, pământul însetat a supt instantaneu ploaia torențială, apoi drumurile îmbibate s-au transformat în râuri de noroi și deodată soldații au făcut cunoștință cu noul inamic: o mocirlă cleioasă, care făcea imposibilă orice înaintare. Semnalul de alarmă a fost trecut însă cu vederea de comandanții preocupați să mute stegulețe pe hărți acolo unde hârtia netedă nu prezenta nici o dificultate în atac. Si Moartea răsă din nou, amestecând zarurile în pumni. Stătu o clipă pe gânduri, apoi ^{s*} hotărî să mai aștepte; era abia septembrie.

PORTTA SE ÎNTOARCE

Am fost afectați armei de tancuri a lui Kleist care alerga vijelios pe malul Niprului, căutând un punct prin care să penetreze în partea cealaltă. Mașinile au fost drastic revizuite, iar vechile noastre uniforme înlocuite cu echipament nou. Vestoane scurte, chipie în loc de bascuri și bluzoane de camuflaj din piele maro stropite cu ocru și negru. Executam raiduri de sabotaj în spatele frontului dintre Cercassî și Kremenciug. În acest scop ne fusese afectată o grupă de voluntari ucraineni care îi urau de moarte pe ruși. L-am recunoscut printre ei pe Serioja, blondul care ne condusesese prin mlaștină. De vestonul său atârna EK-II¹, semn că aveam de-a face cu un tip necruțător. Spre deosebire de ceilalți, care purtau petlițe azurii, la gulerul său se aflau însemnele SS-ului. Era uimitor ce pleavă adunase Himmler printre unitățile sale de vânători. Ustași², vlassovști³, bulboviști⁴, quislingi⁵, care nu aveau nimic comun cu puritatea etnică cultivată de ștersul negustor parcă nimerit din greșeală în NSDAP. Marea majoritate erau niște sălbatici care ucideau din plăcere, fiind „rândul lor” vânați cu aceeași fervoare. În opt cazuri din zece sfârșeau executați pe loc, în timp ce ai noștri sfârșeau în lagăre. Nu ne făcea nici o plăcere să-i avem printre noi, mai ales că uniformele negre creau confuzie, căci rușii arareori făceau distincție între capetele de mort de „gurile noastre” și cele de „chipiul lor”.

Serioja și ai lui făceau parte însă din altă tagmă. Erau tehnicieni instruiți în Reich, care nu purtau aceeași uniformă mai mult de două săptămâni, vorbeau la perfecție trei-patru

'„Crucea de Fier", clasa a II-a (n.a).

'Fasciști croați (n.a).

'Fasciști ruși conduși de generalul Vlasov (n.a).

"Fasciști cehi (n.a). Tasciști norvegieni (n.a).

limbi, cunoșteau toate regimentele, stăpâneau tehnica tuturor, inclusiv lupta de gherilă, și nu mică ne-a fost mirarea când i-am găsit în

Cerul bătea în culoarea „feldgrau ” a uniformelor OKW-ului, iar soarele, ca un glob incandescent, sufoca atmosfera. Creierii ți se lichefiau pur și simplu și umblai ca năuc cu gândurile împotmolite și ochii ațintiți în zărilor fără sfârșit. Praful ca cenușa se înălța la cea mai mică mișcare, pătrundea până în măduva oaselor, în filtrele motoarelor care tușeau, în arme, în mâncare, în uniforme, unde se amesteca cu transpirația și provoca răni purulente care te înnebuneau. Peisajul monoton mărta angoasa. O iarbă cafenie solzoasă, punctată de pâlcuri de scaieți și semințe sâcăitoare, care se agățau de tine. Totul era cafeniu, inclusiv rarele lanuri de grâu sau gardurile vii de măceș, și nimic nu creștea mai sus de brâu datorită vântului năprasnic. Colilia unduia înșelător, asemenea unor cozi albe de cai, iar păștiile uscate de mazărice și semințele de lopătea zornăiau asemenea unor șerpi cu clopoței.

Prin acest peisaj dezolant tancurile lui Guderian s-au năpustit în direcția masivului Breansk și spre sud, apoi s-au oprit rupte de aprovizionarea care înainta prea lent. Comandanții contemplau uimiți din vârful turelelor ceea ce cuceriseră, adică nimic. Tancurile vârfului de atac zăceau răspândite asemenea unor bizoni aflați la păscut. Liniștea de mormânt care domnea fu spartă în jăndări de IL 2-urile rusești care apăreau din neant, generând spontan, conform unui fenomen ciudat. La viteza aceea, întâi apărea avionul și apoi se auzea sunetul. Câteva secunde mai târziu, văzduhul era penetrat de coloane negre de fum care se înălțau drepte ca lumânarea, și pușini tanchiști care scăpaseră se uitau „eputincioși la camarazii care se topeau în flăcările de iad. O scrisoare și o decorație care sosesc acasă nu pot exprima imensa durere pe care ți-o provoacă moartea în chinuri a camaradului de front. Mai devreme sau mai târziu, orice prost realizează că avalanșa de trupe și tehnică nu poate suplini la nesfârșit lipsa de abilitate a unor comandanți aserviți demenței furioase a unor tipi denumiți Hitler, Mussolini, Stalin.

Moartea își freca mâinile încântată, aruncând zarurile în favoarea generalilor de teapa lui Guderian, Model și Reichenau, care aveau războiul-fulger în sânge, obișnuși să alerge în iureș după pradă. Recolta era bogată, căci nimeni nu precupețea nici un efort. Umplând găurile lăsate de armata sovietică dezmembrată, ai noștri se întindeau ca ciuma care pustiește totul în cale. Cleștele din jurul Kievului se închidea încet,

uniformele regimentului nostru cu acte în regulă. Descinderile erau dure și lăsau în urmă o grămadă de oameni înlocuiți de îndată. În timp ce zăceam zdrobiți după o asemenea întoarcere, ușa izbei sări cât acolo:

— Hei! Ce vă tot jeliți aici? Bunul vostru amic s-a întors încărcat cu daruri.

— Portta! exclamă Mărunțelul și se frecă la ochi somnoros.

— Pramatie ticăloasă! strigă el, îmbrățișându-l pe malacul buimăcit.

Hei, Swen, salve, gașcă, nu v-au găurit rusnacii fundurile puturoase!?

În spatele lui se iviră un ciuf blond și o pereche de ochelari cu rame de бага nou-nouțe.

— Pipițele din Hamburg vă transmit salutări! strigă Egon. Un glas de bas acoperi vacarmul general:

— *Na zdarovie, tavarisci*. Spărgătorii de cazemate s-au întors!

— *Boje, Gică! Șto ti delașiT*

— Serioja, banditule, te-au vărsat la Disciplinar?! Glasul dogit al lui Portta domoli adunarea:

— Bunule Dumnezeu, în viața mea n-am văzut o asemenea adunătură! Ajutați-mă să desfac jucăriile.

Din sacul uriaș, Portta ne împărți o mulțime de daruri, marea majoritate de la Crucea Roșie, tutun de pipă și scrisori pentru Moșul, o trusă cosmetică pentru Heiden, bocanci cu tălpi de cauciuc pentru Mercenarul, portocale pentru Sevilla, mănuși de piele uriașe pentru Mărunțelul, țigări cu marijuana, ciocolată și lapte condensat, extraordinara cafea de Jawa și rom de Jamaica. Gică, care purta trese de sergent, deșertă la rândul său toate minunățiile Carpaților și rahat turcesc cu alune, tăvălit în zahăr pudră. Am încins pe dată o masă de pomină.

Doamne! Ce faci? (lb.rusă) (n.tr.).

— Iisuse, behăi Mărunțelul cu gura plină, trebuie să fi fost minunat în Berlinul victorios!

— Aici ai nimerit-o, golan jegos. Iar trabucele lui Gică au făcut furori până la numărul 8 pe Prinz Alhrechtstrasse, unde fumul lor l-a înnebunit în asemenea măsură pe Heydrich, încât mi s-a propus să fiu băgat în SS direct Sturm­scharführer în schimbul rețetei.

— Adică vrei să zici că ai avut de-a face cu îngerul Morții? întrebă Moșul neîncrezător.

— Cum mă vezi și cum te văd! urmă Portta trufaș. Am sporovăit la un coniac pe canapelele lui de piele, unde am fost introdus îmbrăcat într-o frumoasă uniformă neagră, fără însemne, căci tipul nu suportă altceva decât culorile închise...

— Și ce-ai fi putut sporovăi tu cu Heyni! zbieră Heiden consternat.

— De bună seamă despre cele mai rafinate pipițe, răspunse Mărunțelul, lingându-și degetele pline de mierea baclavalelor.

— Dobitocule, doar la curve ți-e gândul! Ei bine, despre motoare!

— Motoare!? murmurăm toți într-un glas.

— Ești țicnit de-a binelea! tună Heiden. Doar nu crezi că o să înghițim o asemenea gogoasă în care un Obergruppenführer stă de vorbă cu un păduchios de caporal! Băutura ți-a luat mințile...

— Poți să crezi ce vrei, maimuțoiule, zise Portta, vârându-i sub nas laba jechoasă pe inelarul căreia strălucea un inel impozant cu însemnele heraldice ale SS-ului. Dar de asta ce zici? Sau crezi că mi l-a dat Papa?

Flutură trofeul pe sub privirile hipnotizate ale asistenței.

— la citiți, prăpădiților, și spuneți-mi ce bijutier din Berlin ar îndrăzni să plagieze semnătura Turbatului? Eh, dar ce bat eu câmpii când toate paharele sunt goale! Să bem, copii, și mai bine să vă povestesc bairamul de pomină pe care l-a dat babacul lui Egon în cinstea noastră...

Ca la un semn, ne întoarserăm spre ochelarist, care mai să-și înghită limba.

— Eu, unul, n-am nici un chef să-mi reamintesc distracția. Toată noaptea am zăcut în comă alcoolică sub dulapul din bucătărie, unde Portta și babacul așezaseră cърvele cu bucle în șus și aruncau cu cești printre picioarele lor. Un desfrâu scърbos, ce mai!

— Ei bine! îl îndemnă Moșul.

— Nu e bine deloc, rânji Portta, frecând inelul de mâneca vestonului.

Toată discuția asta a degenerat într-o aventură deosebit de periculoasă și doar geniul meu satanic m-a salvat din rahat.

Dădu peste cap două pahare de votcă, pe care Mărunțelul i le umplea imediat, îndatoritor, și continuă.

— Și toată chestia asta doar ca să pună mâna pe nenorocitele de trabuce. Stau și mă întreb de ce nu m-a aruncat pur și simplu în beciuri sau de ce nu i-am spus imediat că habar n-am în ce constă rețeta. Diavolul însuși și-a vârât coada. Deci, cum vă spuneam, discutam despre motoare sau, mai bine zis, ne contraziceam pe teme de motociclete. El susținea supremația Zundapp-ului¹, mult mai ușoară și mai agilă decât masivul BMW, iar eu făceam apologia rezistenței și echilibrului sublim întruchipate în rivală, și asta în timp ce savuram trabuce românești și coniac francezesc pe canapele din piele Canoli. La un moment dat, fiara și-a arătat colții, provocându-mă la un concurs, lucru ce denotă mintea diabolică și plăcerea schizofrenică care domină acest personaj. Ce puteam să fac? M-am aruncat în vâltoare, fără să clipesc, și pe legea mea că l-am simțit descumpănit un moment, apoi a urmat propunerea: o întrecere pe străzile Berlinului, fără nici o regulă, pe direcția Porții Brandenburg și finisș în parcul Reichtag-ului. Urma să 'ntâlnesc cel mai bun motociclist al lui, fostul campion Milch

Motocicletă germană (n.a).

Weber, și ni s-au pus la dispoziție două motociclete noi-nouțe. Dacă pierdeam, rețeta trabucelor îi revenea fără drept de apel, dacă nu, urma să fiu plătit împărătește în schimbul ei. Abia când am ieșit afară, mi-am permis să transpir și să mă ia cu ameteală, căci până dimineată trebuia să aflu musai cum stăteau lucrurile cu țigările lui Gică. Salvarea a venit de la Hilda, patroana bordelului „La cana ciobită", care nu suporta să mă vadă morcovit și cu atenția distrasă de la pileală și curveturi. Am desfăcut împreună una dintre prețioasele obiecte și deodată am exclamat: „Frunze de cireș macerate în alcool cu miere și lipite cu o peliculă fină de clei natural!" „Asta e treabă de specialist", a răcnit Hilda și a înfipt mâna în telefon. într-o clipă s-a înființat spițerul Wittman din strada Rozelor, numărul 11, care era dator vândut la „Cana ciobită". A tras trei fumuri, a gustat din frunze, a lins cleiul de pe ele, apoi a început să se smiorcăie, dar privirea cruntă a Hildei și datoriile enorme l-au adus imediat cu picioarele pe pământ și a acceptat provocarea cu limbă de moarte.

— îl știu pe Wittman, zise înveselit Mărunțelul. I se mai spune și Latrină, deoarece a reușit să îmbolnăvească de diaree un cartier întreg. îmi aduc aminte că polițaii au făcut ordine cu bastoanele, ca apoi să fugă și ei pe după garduri. Străzile miroseau îngrozitor și trebuia să calci foarte atent. Dar cu trabucele cum a reușit?

— Pe legea mea, seara, la opt, când stomacul meu era cât o nucă, iar între fese puteai să rupi un băț de chibrit, spițerul a apărut victorios. Ia spune, Gică, cleiul nu era oare cumva de prun?

— Ba da, însă trebuie să știu dacă l-a mestecat în gură. Fără salivă nu dă nici un rezultat.

Portta clipi bulversat în hohotele noastre de răs.

— Să nu-mi spui că Heyni a fumat trabuce cu salivă românească!

— Bineînțeles, deci s-ar putea spune că suntem frați de cruce.

— Extraordinar! se extazie Portta. înseamnă că la comanda pe care a primit-o Wittman o să rămână rapid fără salivă și va fi necesar să apeleze la fetele Hildei. Mare e mila Domnului...

— Și a Profetului, adăugă Mercenarul, dar zi mai departe. Ce s-a întâmplat dimineța?

— Oh, dimineța m-a găsit tremurând pe aleea de lângă cușca leilor din Tiergarten. De spaimă, n-am pus nimic în gură toată noaptea, doar o țigară cu marijuana, care mă făcea să văd zorii învăluiți în roz. Dacă aș fi știut ce mi se pregătise, m-aș fi cerut înapoi la Disciplinar. Scърba de Milch era deja pe motocicletă, privind-mă țanțoș. Am privit circumspect mașinile. Amândouă erau motoare de front, noi ca nuferii. Nimic suspect.

Am studiat traseul, care era de-a dreptul halucinant. Urma să facem un că făcuse motocros, nu viteză. Am traversat în trombă podul din slalom uriaș prin Berlin, care să ne aducă pe Unter den Linden spre Poarta apropierea vivariumului și, părăsind aleea principală, l-am urmărit printre Brandenburg. Mi-am strâns bine genuncherele confecționate de fetele copaci, animat de un singur gând, să-i întorc bocancul primit la plecare. În Hildei din două castroane de oțel și pe șest i-am plasat lui Wittman ruta viteza aceea, terminam cu el sigur. Dar pușlamaua m-a târât printre secretă. Era clar că, dacă motocicletă era în bună regulă, pe undeva boscheți și nu puțin mi-a lipsit să fiu decapitat de crengile ulmilor pitici. trebuie să existe o măgărie. Ce soi de bătălie pornise m-am lămurit din Patru-cinci curcani ne-au ieșit în cale, fluierând ca bezmeticii, însă i-am start, căci Milch m-a culcat cu o lovitură fulgerătoare de bocanc și a doborât rapid și, zburând prin aer, am părăsit parcul spre Gara Centrală, demarat în trombă, urmărit de uralele camarazilor. M-am avântat pe creând un haos general pe străzi. Două mașini de poliție s-au luat după urmele lui, dar trebuie să vă spun că tipul era fenomenal, se vede treaba noi cu

sirenele urlând și era evident că doar mie îmi voiau pielea ^{care} l-am păstrat de la trecerea prin depou. Efectul pe care l-a îndată ce SS-istul a trecut de capătul străzii, a apărut imediat ^{avut} între spițele roții din față a fost teribil. Licheaua a zburat un baraj, dar l-am evitat urgent pe trotuar. Mașinile polițailor ^{at}ât de sus, încât era cât pe ce să ajungă în carul alegoric, și se țineau însă scai și a trebuit să intru în gară, luând în răspăr ^{ja}tă-mă triumfător pe gazonul parcului de unde am fost umflat peronul doi. Să fi văzut hamalii din vagoane cum aruncau discret cu o furgoneta. Iisuse, vă jur că din acel moment porțile bagajele și oamenii cum mă aclamau din vagoane, era „paradisului s-au deschis în toată splendoarea! Am înmănat nebulie. Printr-un noroc chior am dat de un vagon poștal cu ^{re}țeta trabucelor unui aghiotant spilcuit și în schimb am primit ambele uși deschise și am reușit să trec în partea cealaltă, ^{un} permis de acces în cele mai selecte bordeluri și restaurante, împrăștiind un maldăr de saci poștali. Doamne, BMW-ul ăsta fără să renunț însă la serbarea victoriei cu amicii de la „Cana e ca un tanc! A țâșnit prin poarta de răsărit, de-a curmezișul ciobită". depoului, și am reușit să tai calea lui Milch, dar și aici mă — Sfinte Sisoe, ce cursă! suspină Mărunțelul, aștepta altă surpriză, un pluton SS de gardă cu tobe și steaguri Portta scoase dintr-un plic permisul pe care îl trecurăm cu Am smuls drapelul cel mai apropiat și, asemenea regelui Arthurevlavie din mână în mână. Serioja, care făcuse stagiul în la turnir, am împrăștiat răcanii ca potârnichele. Traversareatrupele speciale ale SS-ului, conchise că e original, deși data de cartierului muncitoresc a fost floare la ureche pentru mine.folosință expirase. Acum pricepurăm cum avusese Portta acces până ce mi-au barat drumul cu un furgón de poștă. „Curicla toate bunătățile puse deoparte pentru barosani. Un lucru am special al OKW-ului", am zbierat, fluturând o scrisoare care seobservat de îndată: că termenul de valabilitate putea fi lipise de mine în tren, dar bestiile au sărit amenințându-mă cumodificat fără probleme și tocmai visam cu ochii deschiși la armele. în câteva fracțiuni de secundă, am hotărât să mă bazezminunile prin care trecuse Portta când de afară se auzi un pe soliditatea motocicletei, așa că i-am dat drumul pe o parte.strigăt de spaimă. Am înhățat la repezeală armele, crezând că iar eu am urmat-o în genunchi grație castroanelor. Am trecutau năvălit rușii, dar în ușă apărui Mărunțelul. Era livid și pe sub furgón într-o jerbă de scânteii și direct în mijlocultremura tot, sughitând. bulevardului Unter den Linden, provocând un carambol de. »>**4.** Sfântă Fecioară, băigui el, am văzut un monstru! pomină. Rezervorul BMW-ului avea o zgârietură teribilă, dar — Nu se poate ca în armata noastră de arieni să fie înrolați rezistase, și într-o clipă eram călare. Abia când am schimbatașa ceva, doar știm cu toții că Adolf îi extermină, vitezele mi-am dat seama că degetele îmi ieșeau prin vârfurile — Ce poate să arate mai îngrozitor ca tine? se miră Sevilla, bocancilor. Imediat s-a lipit de mine un Mercedes negru, diriArată-ne și nouă. care un tip ghiduș încerca să mă doboare cu portiera. Băieții lui Liniștiți-vă, zise Gică, râzând, e camaradul Donóse, pe Heydrich jucau dur, dar cu Portta nu le mergea, căci le-arncase l-am lăsat de pază. Nu arată prea bine, dar e băiat de plasat pe geam o grenadă oarbă. Au frânat în asemenea hal treabă. încât un cauciuc a ieșit de pe jantă și a urcat în goană scările Ne-am repezit cu toții curioși și înaintea noastră se înfățișă Pergamontului. Poarta Brandenburg am atins-o la egalitate și⁰ arătare ce părea un hibrid de gorilă și omul lui Frankenstein, în momentul în care licheaua a dat să încerce vechea figură cuⁱ înalt cu două capete decât Mărunțelul și cu o masă bocancul, i-am servit marea surpriză: un bulon de cale ferată pe Musculară imensă. Doi ochi strălucitori ne priveau amuzați de

sub arcadele proeminente, apoi zâmbi prietenos, lăsânrj jje-am aliniat veseli Ia culme. Locotenentul avu un șoc la iveală niște canini fioroși. Dădu stingherit din lăboaiele veĵerea românului, dar se ținu bine.

uriaeșe. — Numele și gradul, soldat!

— Salut, băieți! E mai greu când mă vede omul prima da — Caporal Leonard Donose, pluton special Vânători de apoi se obișnuiește și, în final, sfârșește prin a mă simpatizante, afectat de comandamentul român pe lângă armata

— Hristoase, izbucni Gică, relaxați-vă, ce-ați înțepenit agerrnană.

că doar e de-al nostru! — Unde-ai învățat germana?

— Himmler te-a văzut? întrebă Heiden ironic. — La școala de pionieri din Bremen! M-a dat tata, să mai

— Am avut onoarea. Medicul lui personal a efectuat toscape de noi. Cu

doisprezece copii, ajunsese la disperare! măsurătorile antropologice și m-a declarat fără drept de **a]** — ^{Ce} meserie aveai în civilie? întrebă

mustăcind Ohlsen. unul dintre cele mai splendide exemplare ale rasei arici —Cioban, domnule! Asistent. Privește! și-și smulse boneta, dând la

iveală un păr des macii Asistent?!

și frizat pe castron. Ai mai văzut un asemenea blond? c- Doar atât_ Mă *ineau cu ei* căci reușeam să s^perii toate urechile? se fâli el, etalându-și pavilioanele cât instalai^{TM616} ^ Mun*ın Dornei pe 0 rază de zeci de kilometri. Freida. Dar maxilarul demn de zeii Walhalei, dar dantura? z:^{âimi} «obăneșt șomau, și ma. reușeam să țin locul și la doi-- u - . - J u i i i - t t J ■ ~ ~j X l ~- « rei bieți magan cand ne mutam de colo-colo. înhațand paharul lui Heide și începând sa-l mănânce *Qaia axm* e h h t ' l t t l f t d " scrâșnete de concasor. Mai mult ca sigur că răzeșii lui Ștef . „n^aJun^e 0 otl ocotenentu su ocat e răs, dar văd

•a ai școala, totuși.

cel Mare s-au împreunat cu wikingii care au urcat Prutul drakarele — Părintele la care se spovedea mămuca, un zdrahon de

lor, și iată-mă! o suță cincizeci de kilograme, ținea nespūs la mine. mai „/reo

— Simt ca innebunesc, gemu Heide paralizat. **Atat,** - , • I „

persoane care au avut de-a face cu vârfurile superioăre ⁶ ale ⁶ _{xm, l, m} : ^{man} : „ : l, nRt m J • • • • , iles ca de mic copil țineam tot felul de socoteli fără sa ma

ului pe lângă mine mă îndreptățesc să cred că in curând .-, ^ XTII nve^e nimeni și, la cat eram de voinic, doar el putea sa faca

ata. ⁿ n^u prea s-a lipit mare lucru, caci mie mi-au plăcut

Disciplinar va deveni Regiment de gardă 22 Waffen SS Gemis^{^oemhojlo}

Oh, e prea mult pentru mine, eu vreau să rămân un simplu tanchif: p^{DC}cnitorile?!

Făcu stânga împrejur și dispăru în beznă, urmării Da. Domnule, la început nevinovate, din catran de chibrituri, apoi din ce în ce mai nasoale, cu astralită, până când

Ne-am întors la batalionul nostru și la poveștile "tai dărâmat casa

omenești de data asta, cu târfe și chiolhanuri, înflorite cu **at** măiestrie parohială. De atunci, nici popa n-a mai vrut să

de Portta. Am uitat de ob5seală și dimineța **n** prins la o țigară cu pe de educația mea. Dinamita e marea mea iubire, așa că stagiul de la

marijuana. Locotenentul Ohlsen băgă **ca** pe ușă, dar se retrase ca ars. Vatra Dornei... Domnule, vă e rău? Aia ce e? hohoti Ohlsen cu lacrimi

— La dracu', pramatiilor, ieșiți afară! Un urs ar cădea imediat dacă în ochi. Bâta ghintuită a bătrânului. Când a auzit că merg să lupt scalii,

ar sta câteva secunde cu voi. mi-a dat-o să le rup spinarea. Marea lui rugămintे fost să fac câte-o

crestătură de fiecare căpățână spartă și să i-o

duc înapoi ca să o agate în perete. N-au reușit să mă despar j^șul avea dreptate, dar era puțin probabil, căci deasupra de ea nici cei mai tari ofițeri, zise el mândru, arătând ghioa^u avioanele noastre ca ciorile pe semănătură.

uriasă și crestată de sus până jos.

Adevărații polițai ne opriră într-o intersecție. Portta dădu

Când își reveni în sfârșit, ne comunică noile ordine. gâ răgă, dar subofițerul fu mai iute. cazemată, care devenise ceva obișnuit, și un depozit în raion Tu trebuie să fii Iosef Portta, nu te obosi. Cine e Kremenciug, unde ai noștri preconizau să forțeze Nipripj_ntonier Willi Baier, am un plic!

Depozitul, aflat într-un colhoz imens, aparținea Diviziei „ Moșului întinse mâna spre veșnicul plic căcăniu cu Infanterie și acțiunea trebuia sincronizată perfect, căci ru{ns}emnele OKW-ului, se zgâi atent, apoi îi dădu foc. habar n-aveau de noua concentrare. Atenția lor era îndrepta — Mulțumim, șefule, încotro îi dăm drumul? asupra capului de pod de la Derievka, pe care se străduiau a Polițaiul ridică tăblița și pornirăm la indicația lui pe direcția rășputeri să-l lichideze. Am fost îmbrăcați în uniforme ruserăului Psiol. Nici un ceas jumătate și deja am intersectat frontul și, pentru că lui Portta i se dusesse vestea de mare specialist-usesc, aruncând din mers mantalele și căștile. Năvălind dintre motociclete, a fost invitat într-un parc de captură de unde ciulini, ne-am încadrat într-o coloană mixtă, ca apoi să-i întors cu cinci PMZ-uri de 750 cm³ cu ataș și mitralieîărăsim, urmând niște prăpădiți de la aprovizionare. Hotărât Degtiarev¹. Am studiat curioși monștrii care, după părerea lucru, rușii erau la pământ cu tehnica. Serioja a trecut în față, Portta, erau o corcitură între BMW-ul 16 pe care alergase cl^câ^d semn să-l urmă. Șoferii ne priveau mirați să vadă Harley-Davidson, căci într-adevăr motorul avea același su#tătea motociclete laolaltă, dar petlițele noastre verzi de inconfundabil, dar și aceeași lene. în schimb, putea căra"TM^^1 » paralizau, căci nici unul nu deschise gura să cantitate imensă de material la o autonomie uimitoare, do^mbe ceva. Am oprit la o răspântie păzită de tancuri. Serioja sute cincizeci de kilometri cu un rezervor. Ne-am îmbarcat >mabe buru du te se cu un mpeu de nedescris se avântă pe spre surprinderea noastră, am trecut Niprul ziua în amia^13 comandantului. își aprinseră câte-o mahorcă și se mare. Rușii trebuie că se tâmpiseră definitiv sau nu mai ave»?ezară la taclale Pe marginea hărții. Căpitanul arăta spre zare forte suficiente, căci era imposibil să nu observi atâta cantita*

de materiale. Nu mai văzusem în viața mea un asemenea - Cazemata asta va fi o surpnză teribilă pentru câinii ăștia. număr de pontoane și de blindate. Trebûia sa fi fost pe put j u i j . ^ u ' . - - C i F minată într-un mod cù totul special și va funcționa ca o cinci divizii concentrate pe direcția fluviului. Eram , , S -apcâna imensă, ariergarda cu Moșul și Portta la ghidon. Pûrtam mânta ... ^_1 — m rme> zise nepăsător Serioja, problema noastră e cauciucate și căști germane, ca să nu atragem atenția. La gatk>- , .colhozul Dimitrov. Comandantul a hotărât ca paza sa fie nostru atârna crunta semiluna a lăndarmilor, așa ca tû.^ .s . figurată de băietn noștri. Nu poti sa mai ai încredere în eliberam drumul rapid. «mata. Uita-te la ei cum o'iau la fuga ca iepurii!

- E groasa, copii. Un singur prăpădit de avion Còmbinezonului la 0 parte ca să ne arate petHtde verzi „■ ” — Mie-mi spui, se umfla m pêne căpitanul, dând gulerul

recunoaștere rusească să apară și tabără pe noi imediat! ^ Serioja păU Nu putea să mghită NKDV-iștii. Și Moșul a 'Mitralieră sovietică cu tambur (n.a).

trebuit să facă uz de una din privirile lui cele mai dure ca să-l dea jos de pe tanc. Cunoșteam cu toții ferocitatea acest, ot la fel de rapid, Mercenarul îi puse cuțitul lui arăbesc în luptători, întru totul asemănători cu SS-iștii noștri, d; > j,er^egată, șoptindu-i șuierat:

răzburnare personală era periculoasă pe moment.

— Te aprinzi cam repede, tovarășe, unu. Doi: nimeni nu se

— Hei, camarazi, strigă rusul, colhozul e plin de prizon i^inge de țigara mea. (O picătură de sânge se prelinse pe lama italieni, poate vă îndurați de ei și le luați beregățile! strălucitoare.) Trei: n-am bătut atâta cale de mi-am rupt bucele

Râse zgomotos, dar se opri brusc când privirile Mărunțelui^{ca} să aud un cretin de la auxiliar cum se cacă pe el. Patru: dă și ale luiLeo, care treceau în motocicleta condusă de Mercenjoamenii din calea noastră și apoi poți verifica și carnetul de îl măturară scurt. Era un cocteil greu de înghițit chiar și pentpartid al mă-tii!

un dur ca el. Heiden a anunțat prin radio situația cazemat, Speriat, am privit spre mitralieră, dar soldatul stătea sprijinit care oricum atârna ca sabia lui Damocles deasupra noastră pe ea, rânjind flegmatic.

ne-am hotărât să abordăm colhozul fără zăbavă. Monstrul a — Deschideți! ordonă căpitanul, ștergând sângele cu chirpici se afla în apropierea liniei ferate Kiev - Krasnogr_amâneca vestonului. Ce adunătură! Mai vedem noi. contopindu-se printr-un ciudat mimetism cu peisajul. ı In timp ce

treceam, puse mâna pe telefon și probabil că mamelon ciupit de craterele bombelor de aviație străjuiește înunță comandantul, căci acesta ne aștepta în fața unei barăci, sălașul unde domnea o activitate febrilă, căci pe linia moartă se înformă scurt f. A îndrumă către bucătărie. Serioja și zăreau câteva vagoane. La stânga, râul Psiol cu apele noroioase și pâlcuri de arini. Am oprit în fata portului. A italianii zdrențăroși cărau lazi cu muniție spre gura dărăpănite și pața ne-a inconiurât imediat. O mitralie antiaeriana cvadrupla își coborî țevile spre noi. Moșul

în rep a spre ei.

— Permisele! se rățoi un căpitan plin de coșuri, îmbrac MIG_3 și Qică expert Avioanele așilor5 și ai într-o uniformă jechoasă, cu însemnele aviației.

— Divizia 4 NKDV, pluton cu însărcinări...

— Văd și eu, nu sunt tâmpit! Cine e comandantul vostru Copierea capului de pod, și ne mai miram de ce apelau la noi Colonel Majirin.

incapabilii de la informații. Bucătăria era oribilă, spre

— Asta-i în Kiev. Ce vreți voi în păduchelnița asta? disperarea lui Portta, care se învățase cu finețuri. Coleașă de

— Parcă spuneai că nu ești tâmpit. Dublăm paza. arpacaș și porumb fiert. Când au văzut conservele și ciocolata,

— NKDV-ul dublează aviația? bucătarii erau cât pe ce să leșine, dar n-au îndrăznit să ceară. îi

Dădu ochii cu Mercenarul și îi smulse fulgerător chiștoc Jfc_mântam, și asta era bine, iar Mărunțelul, cu cinismul lui,

din gură, exclamând: avea dreptate când spunea: „La ce bun să prăpădiți ciocolata pe

— Ei, ia te uită, tutun franțuzesc! (Trase un fum și stn^ște tipi care mâine-poimâine or să fie morți?"

isteric.) V-au trimis să lichidați prizonierii, hai!? E ceva putu* Căpitanul buburos se ridică brusc de la masă, motivând aici, trebuie să verific! ^gramul special de seară. Se vedea cât colo că nu ne înghițea

deloc și nici nu încerca să ascundă lucrul acesta. Am fost cazai într-un fost garaj de vite, care păstra un miros iute de bălegaj Brusc, strigă la noi:

— Să nu vă imaginați că niște duri de NKDV-iști veniți d la mama dracului mă impresionează! (își pipăi rana de cuțit 5 îl fixă pe Mercenarul cu niște ochi de pește mort.) Am făcuți grămadă de războaie, din Spania la Hasan și Halhin-Gol pâri; în Finlanda, unde-am văzut o grămadă de șmecheri, iar ție an să-ți rup mâna pentru chestia asta!

— Oricând la dispoziție, tovarășe, zâmbi Mercenarul jucându-se cu șişul.

— Oh, zise rânjind Sevilla, avem de-a face cu un erou de 1 Școala de aviație „Kacinskaia”. Cunoaștem și noi fugăreala c escadrila Condor și cu japonezii până la exmatricularea lu Rîceagov. Acum zburăți pe sub căpițe de fân, în timp c avioanele naziștilor își fac de cap sau reeditați ciomăgeal mâncată de la finlandezi cu propriile voastre aparate?!

Căpitanul rămase înmărmurit de o asemenea jignire.

— Mai vedem noi! îngăimă sugrumat de furie și ieș intempestiv, împingându-i în lături pe Serioja și pe Moșul, cart tocmai intrau.

— încetați să-l mai întărâtați pe nenorocitul ăsta, zisi Serioja. A ajuns cu întrebările până la Majirin. Noroc c acoperirea noastră funcționează perfect.

— În război, nimic nu e perfect, mormăi Moșul. Trebuie si acționăm rapid, cloaca asta nu-mi place. Miroase a capcană ca și cazemata.

— Am văzut avioanele, sunt absolut reale, sări Willi.

— Nu fi prost, rusnaccii sunt la ananghie, tot frontul pică ș ei fac depozit de muniție, prea e răsuflată, iar noi prea intrai în rahat. Gândiți-vă, dacă am dreptate nu se leagă figura c dublarea pazei. Kievul n-ar trimite oameni aici dacă s-a' întinde o cursă!

Portta își făcu apariția, ținând de braț un italian.

Se pare că avem nevoie de un plan, nu? Acesta e planul: locotenent Mário de la trupele de geniu. Nu știu ce se petrece aici, dar rușii parcă stau s-o roiască.

Buon giorno, tenente, vorbești germana?

—Din fericire! Sunteți nemți?

—Așa s-ar zice. Contează?

—Nu vă iubesc mai mult ca pe ruși, dar nici Siberia nu mă

tentează, așa că iată cum stă situația. Noi nu avem voie să trecem de anticamera depozitului, dau sunt convins că sub deal nu e nimic. A fost bombardat de Stukas-uri în trei rânduri și ar fi trebuit să fie țândări, căci nu e protejat. Avioanele le-au adus săptămâna trecută, dar nu au pistă de zbor. Există aleea care traversează colhozul, dar nici un tanc n-ar putea trece în viteză fără să se rupă. Paza e subțire, mâncare pe sponci, iar pe noi se pregătesc să ne expedieze îndată ce descărcăm vagoanele. Suntem douăzeci de soldați, toți italieni.

— Avem deja un plan detaliat, spuse Portta, întinzând o hârtie pe jos.

Ne-am. strâns cu toții în jurul ei și berlinezul schiță rapid ideile lui Mário. Singura parte nasoală era că nu puteam înarma toți macaronarii. Am decis că vor culege armele morților și am fixat ora douăzeci și trei pentru răspândire, dar lucrurile se precipită. Leo ne avertiză că se întoarce căpitanul cu o gardă.

— Tipul ăsta a început să mă calce pe nervi, murmură Mărunțelul, scoțând lațul.

Privi către Moșul, care-i făcu semn cu degetul mare. Căpitanul rămase prudent în dreptul ușii.

Mălin Serioja, colonelul Majirin vrea să-ți vorbească •sonal prin stație.

— Ei, lasă-mă, chiar acum?

— Acum! se răsti rusul și, simțind o mișcare potrivnică, ridică pistolul.

Ghioaga lui Leo fu însă mai rapidă și îl trosni în frunt Cuprinși de panică, am început să repetăm rugăciunea in Căzu moale ca o zdreanță. Garda fu invitată la o votcă 1 sește. Brațul căpitanului ezită. lichidată rapid. Leo și Mărunțelul au pornit spre gu_t ^- -Și ue aplecăm frunțile pe piatra jertfei tale, Tatăl depozitului, în timp ce noi am ocupat poziții în interior și at ostru Săriți! strigă el, începând să țopăie ca apucatul, împărțit arme prizonierilor. Abia terminarăm, că tot colhoz_ideschide-ne nouă Porțile împărăției... Săriți, idioților!... Și tu inundat ca ziua de luminile proiectoarelor și fără avertismer_nrimește păcătoșilor Tăi... izbucni focul rușilor. Un balamuc cumplit se iscă la intrare Cuprinși de frenezie, am început să țopăim sub privirile m depozit, însoțit de cutremurul exploziilor. Rușii cuprinși dnerplexe ale rușilor, care uitaseră să tragă și deodată terenul panica, care încercau să iasă, căzură secerați și vocea puternicde sub noi cedă, înghițindu-ne brusc: Am aterizat într-o hazna a Mărunțelului răzbătu până la mine. a Mărunțelului răzbătu până la mine. atât de — Swen, lichidați-i pe nenorociți, depozitul e gol! Am aruncat împutită, încât au luat-o la fugă și cei de la suprafața. cu repeziciune un cocteil Molotov înspre Era canalul de scurgere al crescătoriei de porci. Căpitanul, tumu turbat, aruncă două grenade, pe care Mărunțelul le prinse și le - claipe peste grămadă în canalul

----- ouu ui ui violent, creanau-ne posibilitatea să strașnică. Wittrea dispăruse ne concentrăm asupra reflectoarelor. Când, în sfârșit, am reușit vorbă! Abia mai respiram-----~r----- sa le soareem ne rnar* nr-am tucuu apoI pa truu detunături și tot balamucul înceta precum unde, cu tot pericolul situației, n-a ieșimneni — *Avanti! All atacol* să strașnică. Wilfred dispăruse, dar să intre cineva după el, nici Italienii ieșiră sub tirul violent, creându-ne posibilitatea , »1.:-----: _,,,~;,.o™ Dinspre colhoz se auziră tir de

să le spargem pe toate, ne-am trezit atacați puternic din u flancuri. încet, ne-am retras spre centrul grajdurilor. în noapte î se auzeau motoare de tancuri. O explozie imensă, urmată de un foc de artificii alcătuit din trasoare, cutremură terenul, urmat zgomotul de motociclete și înjurături în rusește. tancuri, apoi paau unuuu™. ----- . . ,,, începuse. Moșul privi ceasul de buzunar rusesc „Tocimek ., care, printr-o minune, mergea. Era ora douăzeci și doua și de treizeci de minute, deci nu trecuseră nici douăzeci de minute — Verificați armele, ne întoarcem. — Să nu-mi spui că nu avem un punct de regrupare, se împotrivi Mărunțelul. — Ba avem, dar ne întoarcem. Dacă pleacă vreun rus de acolo, ne-am arș. Suntem la două sute de kilometri în spatele lor, așa că ia-o în ariergardă și nu mai comenta! ■fe— De ce trebuie să îndurăm toate mizeriile astea, nu știu, bombăni el pornind cu MG-ul în cumpănă, dar jur că, dacă a mai scăpat vreun rus, direct în hazna îl arunc. Urcarăm prudent taluzul care împrejmuia așezarea. Luna ■mensă și incendiile luminau locul ca-n palmă. Mercenarul Mărio își făcu apariția îmbrăcat în uniforma rusească. — Noi plecăm spre Kremenciug, am aranjat să luăm și colonelul. Se pare că știe o grămadă de chestii. Plutonierul Baier ne-a dat traseul și parola voastră. îl săltă brutal pe aviator și îi trase două după ceafă. — Hai, tătucă, că avem mult de mers. Italienii au pornit în două camioane Zii, în timp ce noi am legat minele deja puse de ruși. Leo a apăsat detonatorul, spre necazul Mărunțelului, și hardughia se împrăștie în aer cu un huruit surd. Norul de praf ne-a urmărit luat-o peste bot. Ce-ar fi.să nu vă mai holbați și să va schimbați zeci de kilometri, în timp ce alergam cu motocicletele noastre spre podul uniformele? Ca de obicei, trebuie să mă ocup eu de toate, mormăi Portta de cale ferată ce traversa râul Psiol. Zorii zilei ne-au găsit în cazematele rușilor care asigurau paza și pe care Mărunțelul îi lichidase rapid cu Tokarev-ul. Nu se știe de unde își procurase o surdină imensă, pe care o folosea cu o plăcere deosebită. — Floare la ureche! grohăi el bine dispus, dar vă avertizez că, dacă e să aruncăm podul în aer, mândelu' e primul pe listă. Eu l-am cucerit, eu apăs detonatorul. Privi chiorăș spre Leo, care își curăța unghiile nepăsător, apoi se împopoțona cu bereta de marinar, susținând că pe fiecare pod trebuie să existe cel puțin un soldat al flotei de apă dulce. Ziua se arăta de un calm absolut. Nimic nu este mai extraordinar decât o oază de liniște în mijlocul unui război nimicitor. Frunzișul era încă verde, iar râul degaja un miros amețitor, greierii cântau, iar din depărtare răzbătea cârâitul potârnicilor.

și al găinușelor de stepă. Portta și Gică se învârtteau în jurul unui tuci cu ciorbă de pește, Moșul pufăia din luleaua lui ciobită, cu o scrisoare pe genunchi, Heiden se juca la stația radio, ascultând frânturi de muzică, iar ceilalți se scăldau. În acest peisaj idilic am auzit un foșnet. Era Mărunțelul care înfuleca de zor căline negre din tufele ce creșteau la piciorul podului.

Mormăia ca un urs uriaș și mulțumit, spre hazul nostru, căci o dată cu fructele comestibile mânca și lemn-câinesc, pe care stomacul său de tablă le asimila fără probleme. Perfecțiunea tabloului avea o singură hibă, Mercenarul, mașina de război cu aromă de tutun franțuzesc. Cu ochii mijiiți, scruta peisajul în timp ce curăța cu gesturi Mecanice pistolul-mitralieră. Scurpă chiștocul, apoi porni

... până ni se termină benzina, idiotule, chicoti Heiden. Și
asemenea unei feline să traverseze podul, verificând atc
împrejur.
— E timpul mesei! anunță Portta, sunând dintr-o talangă 9 ; tâmpit să apară pe felie până nu pică tot untul de pe ea.
vacii. Pregătiți gamelele și prezentați mâinile la verificat, m< nU' _ - Ba o să vină, se băgă Mărunțelul în vorbă, și o să ne
ales tu, Kreutzfeld, care n-ai tacâmuri.
tragă la șuturi până ne învinețește bucle. Așa că ochii pe aur,
Ne-am repezit ca niște puști aflați în tabăra de vara t»nțălăilor, vă spune mandea! Știu chiar de la un jidan bătrân,
Mărunțelul întinse etichete negre ca cerneala către Portta.
Kreutzfeld, ești mai curat ca niciodată, dar botul ăsta, băiete, căci în curând o să te ștergi la cur cu toate hârtiile
i-am dat apă printre scândurile vagonului: „Ia dintele
seamănă cu fundul cățelei. Ce ascunzi în beretă?
i i l-ai smuls tu? întrebă Portta rânjind. Și
Desertul, domnule, zise el respectuos! Nu-i așa că ar — Și l-a dat el sau
dreptul la o porție dublă, cu multe căpățâni și orez?
Portta umplu gamela Mărunțelului, care era mort dup;
căpățâni de pește și, până să fim serviți, deja lincăise toi iarpe,,
așteptând cuminte potârnichele cu cimbru care se rumeneau că toată lumea e ticsită de fier vechi pe care nu da nimeni nici
frigare. Pe o bucată de tablă sfârâia un morman de ciuperci de PfeninnȘ-
câmp presărate cu sare, iar din atașul lui Gică apă, Din Sta<16 fe aUZJ Sfmnalul de/unoa?tere. Heiden pUSC
binecuvântatul bidon cu rachiu românesc. O ciocârlie motată
trăgea cu ochiul de pe rambleul cazematei, semn că în jur era
liniște, iar noi ne puteam odihni în voie. Portta avea chef să ne *g| ^minună Mărunțelul, leftereasca la cărți, dar nu-l baga nimeni în seamă, nici
măcar _ lișu ^ yrea să facă afaceri cu aur! exclamă portta, Mărunțelul, care se retrase demn și se culcă la umbra plesnindu-seCU palma peste ochi.
rambleului, ragaind ca un porc. Dezamăgit, roșcovanul se _ Gura se mânia Heiden; podul trebuie menținut totuși cât apuca sa-și dea o pasiență, sporovăind cu
Heiden, care era de mai mult posibil.
gardă la radio. Se gândeau serios la ce vor face după război, iar _ Ei poftim ce oaie se sparg în capul nostru! zise el Portta îl dăscălea să lase dracu' Germania
și să se angaje/czgâltându-i pe Moșul.
instructor într-o țară învingătoare. Cât despre el, l-ar fi aranjat _ Am auzit mormăi el somnoros, și dacă tot n-ai astâmpăr,
comerțul cu ridicata în toată Europa. Avea deja agenda plină cu ă doi oameni și'i minează linia pe malul stâng. Nu mai aproape
relații și se gândea să înceapă cu fier vechi.
— Dar tu, Swen? mă interpelă.
— Merg cu tine; se a bonă Leo, ador capcanele.
— Visez la o țară neutră sau așa ceva. M-am săturat de HL Și eu, sări Mărunțelul, care subit nu mai vroia în schizofrenici războinici. Și,
totuși, dă-mi voie să-ți spun ă apropierea podului, și se repezi să adune echipamentul, rahatul ăsta o să mai dureze mult și bine dacă nu vin ceilalți.
Dispărură pe terasament, Portta fluierând cu mâinile în
— Cât de mult? întrebă el derutat.
buzunare, Leo și Mărunțelul încărcăți ca niște cămile. M-am

trezit buimac, cu oasele frânte. Era ora zece. Prin crenel[^] mitralierei pătrundea o geană de lumină prăfoasă. Și deodată Ț auzi un șuierat de locomotivă. Șinele vibrau. Am înhăța pistolul și m-am repezit afară, amețit de strălucirea soarelui. — Sus târțița, soldat, îmi ură Gică, trece trenul de duminică României și ucrainenii flancau podul cu stegulețelȚ reglementare. Nikita agită o tăbliță verde, conform opisul capturat de la ruși, și luă poziție de dreptȚi pe locul de refug Locomotiva șuieră de trei Ț ori, învăluindu-l în aburi. SerioȚi ridică steagul roșu și garnitura intră pe pod. Trenul era plin d< civili care se zgâiau apatici prin geamurile sparte. Pe vagoane nu era loc să arunci un ban. Femei cu broboade înflorate și puradei care urlau, totul claie peste grămadă, cu bagaje mizere și cărucioare scălâmbăiate. Văzusem sute de refugiaȚi în viața mea, așa că i-am salutat nepăsător. După civili urmează aproape întotdeauna soldaȚii, deci pe frontul de sud se întâmpla ceva nasol, și nu mă înșelam, căci printre obișnuiȚii muȚic; neșesălaȚi se vedeau și orășeni în haine bune, strângând în brațe valize de piele. Pe ușa ultimului vagon, un grup de soldaȚi Ț petlițele lungi și violete ale intendenȚei aruncară la repezeală două lăzi enorme și cinci-șase saci de cânepă cu zăbala poștei. Adormit cum eram, am primit unul direct în cap și-am picat Ț bolovanul, în rășetele rusnacilor care se pare că nu erau !a prima glumă de genul ăsta.

— Băftosule, zise râzând SerioȚa, să-Ți pice atâta marfa în brațe e ceva!

— Să nu-mi spui că e poșta, că turbez, puteam să crap ca un dobitoc. — la să vedem ce ne-a trimis Tătucul. Sacul care m-a pocnit era plin cu acele teribile pânișoare

rusești de secară. Negre ca tuciul și tari ca ghiulelele. Unul ȚȚ pesmeȚi cazoni stanȚaȚi cu secera și ciocanul, care, puși în ceai. Își măreau volumul de cinci ori, roȚi de coleasă și pungi cu ȚȚ dubios orez de culoare maro, scrumbii afumate și, culmea ȚȚfinamentului, cutii cu ceai indian, un ceai atât de tare și aromat, că trezea și morȚii din groapă. În lăzi erau două bărci de cauciuc noi-nouȚe și motoare KomsomoletȚ de trei cai putere, adevărate capodopere.

_ Ne-au trimis taxiuri, cugetă Ilia, ucraineanul, cu moacă de criminal. În curând, vom primi ordin să aruncăm hardughia în aer și să ne roim!

Parcă avu gura aurită, căci imediat apăru Moșul.

— Am încurcat-o! Rușii vor să distrugă podul după ce vor trece garniturile lor, iar ai noștri vor să-l Ținem până sosesc întăriri, așa că am picat la mijloc. Armatele lui Kleist au pornit la ofensivă azi-noapte, între Vorskla și Psiol, iar în curând o să ne trezim cu rușii care se retrag.

— E mare balamuc aici, zise SerioȚa, ciocănind cu baioneta pe hartă, dar noi cunoaștem situaȚia mai bine ca statele-majore. Logic, în două zile trupele presate de Guderian din sud și elementele care Țin piept lui Kleist se vor concentra pe râul Psiol, deci ai noștri n-or să ajungă la pod așa curând. Eu zic să-l aruncăm în aer până nu ne trezim încadraȚi de Armata a 37-a.

Se auzi un semnal șuierat ușor. Era Mercenarul, însoȚit de o grupă străină.

— Cercetașii lui Guderian, făcu el prezentările. Vin tocmai din raionul Konotop. I-am verificat, sunt curaȚi.

— PriviȚi pe hartă și spuneȚi-ne ce se întâmplă în zona voastră, nu avem prea mult timp.

— Rușii sunt derutaȚi complet, altfel nu am fi ajuns până aici. Cu uniformele voastre, nici nu trebuie să vă faceȚi probleme. Vă spun clar, zise plutonierul străin, legăturile lor sunt rupte total, iar curierii sun pică precum muștele. În curând, curile noastre vor face jonȚiune cu armata lui Kleist. Ceea nu vă pot spune sunt localităȚile ocupate, căci unele dintre trec dintr-o mână ele într-alta de două-trei ori pe zi. Însuși Guderian a fost nevoit să-și ia picioarele la spinare cu prăpăditul i de stat-major din RomnȚii.

— Cu ce vă deplasaȚi?

— Avem un Ford rusesc cu osie dublă. Căutăm un aerodrom ale cărui avioane ne scarmână zilnic.

— Până acum nu am găsit decât blufuri, așa că, dacă e vreunul pe aici, ori suntem chiori, ori aȚi trecut pe lângă el.

— Ești sigur că nu vin de la Kiev?

— Absolut, le cunoaștem și matricolele. Sunt trei escadrile de 1-16 bombardiere conduse de câte un IAK-1 care aplică aceeași tactică. Atacă prin surprindere la joasă înălȚime și apoi dispar rapid pe aliniamentul ăsta.

— Atunci e o treabă căcăcioasă, zise SerioȚa. Sunt pe undeva mai jos de calea ferată, în interfluviul dintre Psiol și Sula: un singur semnal radio când vom face gălăgie, și ne trezim cu ei pe cap. (Scoase un raportor și un compas.) Ia spune-mi, apăreau îndată ce vârfurile de atac se puneau în mișcare?

— Cam în zece minute, iar pe traseul ăsta am venit noi. Despături o hartă centimetrică pe celuloid cu grila ajustabilă. Sevilla își pierdu răbdarea și se răȚoi la ei:

— Hei, savanȚilor, doar n-o să faceȚi un capăt de țară din avioanele astea, avem alte belele...

— Nu te ambala, ridică Mercenarul un deget, suntem în rahat, dar e bine să-i cunoaștem mărimea. *Compris, mon ami*\

— *Fier a del Puttanas!*

— Mă călcaȚi pe nervi! se răsti SerioȚa în ucraineană.

— Calculează mai repede, îl îndemnă Gică în română. Plutonierul privi derutat, dar nu comentă. După ce trasă

două arce de cerc, SerioȚa se decise asupra poziȚiei aproximative, o zonă cam de trei kilometri. Heiden năvăli agitat, urmat de Ilia. Moșul le făcu semn pe rând.

— Vin garniturile, vin și ai noștri, un divizion de parașutiști și un pluton de tancuri.

— Garnituri?

— Da, sunt trei, am dat semnalul de recunoaștere.

. Pentru Dumnezeu, sunteȚi surzi? Rușii sunt cu sutele,

interveni Ilia. La nord de calea ferată.

Am înhăȚat binocurile, privind în direcȚia indicată. O mulȚime în debandadă se revărsa ca furnicile, înnegrind orizontul, pe jos, călare, în mașini, pe tancuri și alte soiuri de vehicule.

— La dracu'! urlă SerioȚa. Jigodiile dracului au luat-o la fugă, iar noi trebuie să Ținem podul ăsta nenorocit. Trebuia să-l distrugem.

Își aprinse nevos un *Kazbek*.

— Am încercat să te previn că misiunea noastră s-a încheiat și trebuie să ne roim, zise râzând Sevilla.

— S-a încheiat pe dracu'! Nu înȚelegi nimic, nu-i așa? îl Țintui cu țigara. Nimic, ai?!

— Ce să înȚeleg?

— Nu suntem aici să deschidem drumul lui Kleist, ci să-l ferim să nu piardă timpul inutil. Ne jucăm pitita cu rușii până o să murim ca proștii într-una dintre capcanele lor. Serviciile noastre de informaȚii știu bine treaba asta, abia acum îmi dau seama!

— Bravo, Sherlock Holmes, știi că ești bine! Noi nu suntem școliȚi prin dughenele SS-ului, eram morȚi deja când ne-au scos din pușcării să facem treburile murdare ale armatei.

— Dacă aȚi terminat, interveni Moșul, trebuie să vă reamintesc de trenuri și încă ceva: cine vrea să plece va primi un glonȚ în spate, clar? AveȚi vreun plan? Întrebă plutonierul. Ce-Ți pasă, timpul vostru a expirat. Doar n-o să vă lăsăm baltă, iar în schimb ne ajutaȚi să im aerodromul. —• Frumoasele zile ale camaraderiei, zise Moșul oftând, arcă am merge la o partidă de vânătoare. Ei bine, n-aveȚi ecăt. Regruparea!

Mergeam de-a lungul rambleului, când din tufişuri se auzi glasul tunător al Mărunţelului, urmat de bolboroseala lui Portta. Plutonierul Mische, căci așa îl chema, ridică imperceptibil țeava pistolului. În urma lui se ținea un Mastiff urât ca moartea, albicios și plin de cicatrice, care mișca o ureche boantă.

— Ușor, că-s ai noștri, probabil beți deja.

— Salut, copii, v-ați săturat de plajă? zise Leo, rânjind. Oh, drăguță lighioană, bau! făcu el și Mastiff-ul se piti îngrozit la picioarele stăpânului.

Mărunţelul izbucni într-un râs de bețiv și declamă fericit:

— Domnilor, vă prezint pe cel mai lefter șmecher al armatei germane. Domnu' Iosef Portta și-a transferat toate fondurile în buzunarul amicului Leo și, pe legea mea, n-am mai trăit o asemenea fericire de când am scăpat din brigada lui Dirlewanger!

Vestea căzu ca un trăsnet. Portta învins la pocher! Zeci de priviri ironice se ațintiră asupra lui, iar Mărunţelul desfăcu cu dinții una dintre sticlele de coniac franțuzesc pe care roșcovanul ni le flutura pe la nas cu trufie. Ne cinsti pe toți într-un mic păhărel de argint.

— Trebuie să apară rusnacii, zise Moșul după ce înghiți porția de coniac pe care o ținuse sub limbă. Cum stăm cu lucrările?

— Operă de artă, îl informă Leo, care scârpina după ureche javra lui Mische, lucru de mirare, căci nimeni nu îndrăznise vreodată să atingă animalul.

— Frumoasă pereche, rânji Portta scârbit, apoi îi explică Moșului o complicată teorie a deraierii, pusă la punct în premieră.

Am luat poziție de-a lungul zonei minate. Nou-veniții au montat două aruncătoare de 38. Pe camionetă aveam un tun de

'Câine de pază englezesc (n.a).

Trenurile se apropiau cu viteză mică, dar cel blindat se opri brusc, scârțâind din frâne. Prin binocluri am văzut marea turelă din spatele locomotivei cum își aliniază tunurile în direcția podului. Mărunţelul nici nu se sinchisea de această manevră, fiind ocupat cu detonatorul și, oricum, în creierul lui nu putea fi loc de mai multe probleme deodată. Garniturile accelerau cu locomotivele vomitând fum negru. Erau ticsite de tancuri și artilerie, iar pe vagoane doar câțiva soldați. Heiden lansă prin radio parola de trecere, iar pe cer se înălțară cinci steluțe roșii. Mărunţelul armă tija. Am strâns instinctiv patul mitralierei. Mercenarul, ca de obicei, în dreapta mea, îmi zâmbi, făcându-mi cu ochiul. Mische cronometra cu mâna ridicată spre oamenii săi de la branduri. Cu un zgomot asurzitor, garniturile ajunseră în dreptul nostru, trosnind din osii. Am numărat platformele cu cel puțin zece T-34 murdare de noroi. Portta, în picioare, cu mâinile în șolduri, fredona un cântecel deșucheat.

— Acum! ordonă el, scuipând trabucul din foi de cireș. Mărunţelul răsuci mânerul detonatorului și fugi instantaneu spre Leo, care aștepta cu motocicletă pornită. Mă gândeam că o să se iște iadul pe pământ, dar nu se întâmplă nimic din ce știam noi. Un șirag de explozii surde se declanșa pe partea opusă nouă. Șinele săriră pur și simplu în lături, iar vagoanele picară într-o rână parcă cu încetinitorul. La viteza aceea se declanșa un efect de domino formidabil și, ca împinse de o mână gigantică, începură să sară unul peste altul. Cazanul locomotivei împingătoare explodă, aruncând o coloană de aburi. Bucăți de tancuri zburătăceau prin aer și, până să ne revenim din uimire, plopii ce străjuiau terasamentul trosniră într-o salbă de artificii. Erau cocteiluri de mine T, care aruncau schije mortale asupra mormanului de fiare încă în mișcare. Mâna lui Mische, care privea cu gura căscată, pică moale.

— Ei, ce părere aveți? întrebă Portta mândru. Ați mai văzu așa ceva?

Ce-i drept, nu mai văzusem o asemenea catastrofa dintr-o lovitură. Din mormanul de fiare apăru un singur soldat cu uniforma zdrențe, care imediat lansă un strigăt inuman - *olgoi-ciorcioi!* - și o rupse la fugă cu

30 cu tragere rapidă, care a fost plasat acolo unde Portta susținea că se va încheia distrugerea trenului. Acesta măsură cu pași mari linia, operând modificări de ultimă oră, având în vedere că veneau trei garnituri. Micuțul monta detonatorul, de care nu se despărțise o clipă. La pod nu mai erau decât Gică și Nikita, care urmau să fie avertizați cu trei rachete albastre în caz de eșec. Sevilla, urcat într-un plop, ținutua orizontul, iar Heiden asculta toate frecvențele cu atenție. Nici o oră, și un tremur surd se auzi pe șine. Două avioane 1-16 trecură în rasmoot și executară o întoarcere deasupra podului, ca apoi să dispară cum au venit.

— Prietenii tăi? întrebă Serioja.

Mische aprobă tăcut și notă ceva pe hartă. Omul ăsta era de un calm extraordinar!

— Vin! strigă Sevilla. Și țineți-vă brăcinarii, că al treilea tren este unul blindat. De ce dracu' nu poate fi totul în viață simplu, nu știu!

— Un tren blindat! mugi Mărunţelul. E ziua mea norocoasă. Ce zici, Leo, îl facem praf?!

— Ba bine că nu, pe motocicletă, ca în vestul sălbatic!

— Doar n-or să atace trenul singuri! se miră secundul lui Mische.

— Dacă Mărunţelul vrea asta, n-o să-l poată opri nimeni, zise Moșul râzând, în timp ce vlăjganii se agitau fericiți, cu brațele pline de mine antitanc.

— Moșule, am stabilit atacul, sughiță el savant După marele bum, tăbărâm pe ci de-a lungul liniei pe motocicletă Nici nu vor avea timp să clipească. Să nu mă contrazici, știi că am boală pe trenuri!

— ' Bun plan, Mărunţelule, și plin de înțelepciune. Dar ou acoperirea cum rămâne?

— Acoperire! se zborși el. Un tren răsturnat e ca un gândac bucătărie pe spate. îl zdrobești și gata!

Mastiff-ul după el. Mai iute ca fulgerul, se cațără într-un plop neverosimil de subțire, în timp ce potaia îl mârâia cu furie.

— Tovarăși, împușcați-mă, vă rog! zbieră el cu ochii cât cepele. Trageți, pentru numele lui Allah!

Popul se legăna periculos, în timp ce câinele urmărea mișcarea pendulatorie.

— Waldy, lasă-1! strigă stăpânul.

Animalul se execută la timp, căci plopul se frânse de la jumătate și micul soldat cu trăsături mongoloide se prăbuși la picioarele noastre. Un huruit ne avertiză că trenul blindat se pusese în mișcare. Am înhățat armele, pornind la adăpostul tufişurilor. Liziera se termina brusc în apropierea unui drum ce întretăia calea ferată. Mastodontul înainta prudent și probabil că cei din interior erau complet derutați. Practic, nu auziseră nici o explozie convențională care să marcheze sabotajul. Deodată, am zărit un punct negru care se apropia cu repeziciune de ultimul vagon. Era Mărunţelul, în picioare pe motocicletă. Leo se ridică ca un munte în ataș și, cu o forță uluitoare, lansă două mine taler sub turelă. Acceleră, trecând la al doilea.

Mărunţelul plasă cu dreapta câteva T-uri pe boghiul «.vagonului. O ușă se deschise în laterala pasarelei, dar tipul curios căzu bușit de mina aruncată înăuntru. Trecură la vagonul cu turela principală și aruncară pe el minele magnetice, asemenea unor atleți demni de Hercule, apoi cu repeziciune minară locomotiva între cazan și tender. Am văzut clar cum doi ruși scot capul pe tambuchiul cabinei. Mărunţelul le zbură creierii cu Nagan-ul, apoi viră în dreptul drumului, planând peste capul nostru. Frână lung și sări jos. înhață patru mine antitanc. Leo îl urmă. Totul se petrecuse atât de repede, că ne tăiasе răsuflarea. .

— La atac, urlă el cu ochii strălucind demential, acuși o să sară în aer!

Abia ne depăși, că blindajul colosului se cutremură de explozii. Boghiurile săriră cât colo și trenul părăsi linia pe brânci, fără să se răstoarne. Turelele se sparseră asemenea unor mere răskoapte, aruncând o

jerbă de scânteii, iar tunul de 30 mătură locomotiva, dar nu reuși să găurească blindajul. Două grenade de aruncător țâsniră spre tren.

— Opriți-vă, urlă Moșul, o să-i omorâți pe dobitocii ăia! Mărunțelul și Leo erau deja pe vagoane, plasând mine în dreptul trapeilor. O mitralieră prinse să latre prin crenel, urmată imediat de celelalte. Leo aruncă două grenade ofensive legate între ele, care se agățară de țeava. Mitraliera amuți. Mărunțelul îl imită, fugind de-a lungul vagoanelor. Dispăru sub perdeaua de oțel a tenderului, în timp ce trapele săreau în aer.

— Trageți prin trape! strigă Leo ca apucatul și execută un salt mortal. Ateriza la o distanță apreciabilă de tren. Mărunțelul se ivi printre tablele contorsionate.

— Aloha-E, am capturat vițelul! strigă el vesel. Măruntaiele locomotivei se cutremură și un fum negru plin de fluturi incandescenti ieși pe coș. O clipă am crezut că e pierdut, dar pușlamaua era dracul gol. Din trei sărituri, fu lângă noi, fără să piardă halca de carne. Locomotiva se împrăștie pe firmament, urmată de vagoane. Rușii scăpați căzură secerăți sub gloanțele noastre. Din monstru nu mai rămase decât un morman de fiare fumegânde. A trebuit să o rupem la fugă, căci pe neașteptate chesoanele cu muniție aflate probabil în podea începură să explodeze violent. Așezați la o distanță apreciabilă, urmăream coloanele negre de fum. Leo mângâia sub gușă cățelul care pur și simplu nu se mai despărțea de el.

— Aveți un curaj extraordinar, recunosc că n-am mai văzut așa ceva, rupse Mische tăcerea.

Nu era decât un biet tren cu trei vagoane, zise Leo, ȃrbind modest. Am văzut altele de cinci ori mai puternice.

. _Dacă-ai ști câte șmecherii am făcut, ai zice că asta e nimic, zise Mărunțelul, molfăind o bucată de vițel. Și pe urmă ȃoi avem podurile și trenurile în sânge. Am distrus atâtea, încât te-ai îngrozi. Profesioniști, pricepi?

_ Oricum, rămân la părerea mea. La început, am crezut că sunteți o mână de bețivi demenți, dar acum v-aș propune pentru cea mai înaltă decorație. Dar, cum nu e posibil deocamdată, vă fac cadou câinele. Văd că vă place la nebunie, nu-i așa, Waldy?

Pocitania latră veselă, semn că era de acord. Moșul își scutură luleaua ciobită și privi soarele care se înălța la amiază.

— Eh, ne întoarcem la pod, e ora mesei!
— Cu aerodromul meu cum rămâne?
— Nu ți-am promis nimic, zise Moșul, dând din umeri. V-am mai spus că puteți pleca.

Demararam în trombă pe motocicletele noastre, lăsând comandoul lui Guderian într-un nor de praf.

L-am găsit pe Gică verificând motoarele bărcilor. Ai noștri nu dădeau nici un semn, iar rușii se revărsau în coloane nesfârșite pe direcția Șișaki - Dikanka. Pe măsură ce timpul trecea, devenea tot mai clar că vom fi făcuți chisăliți în gaura asta de șarpe și cea mai mare șansă era să fugim pe râu. Lucrul era evident, deoarece chiar inamicul se gândise la asta trimițând bărcile. Capul de pod era blocat și numai printr-o minune nu apărea nimeni! Micul soldat mongol se jura că nici un tren nu va mai veni spre Krasnograd, grosul coloanelor urmând direcția Kiev - Belopolie, spre regiunea Kursk. Serioja își întinse harta.

— Trebuie să raportăm imediat. Rușii or să se oprească pe ȃalșa asta, încercând să bareze drumul spre Harkov și Belopolie. Vom comunica toate datele...

— începi să mă calci, pe nervi, sări Portta deodată, rl dracu' crezi că e aici, Cartierul General al OKW, iar tu șefi Statului-Major? Las-o baltă cu hărțile astea și cu rapoarteleJ

— Suntem obligați să raportăm imediat!

— Hei! tună Mărunțelul. Portta a zis s-o lași baltă! Nu ȃ decât un pârlit de ucrainean năimit de SS, înhăitat cu alți pârlii care țin la pielea lor, nu la tâmpeniile lui Adolf. Moșul e ȃ aici, pricepi? (ȃi smulse harta din brațe și o aruncă Moșului.) ȃ mai lasă dracului hărtoagele astea, că te tâmpesc, dacă n cumva ești deja!

Serioja căută un punct de sprijin, dar nu întâlni decât privi indiferente. Moșul ne trimise la masă, iar el se așeză pe taluri podului, cu pipa sa, pufăind în tăcere. în timp ce înfulecai scrumbiile rușilor stropite din belșug cu votcă, un strigăt ni avertiză că se întoarce Mische.

— Dar încăpățânat mai ești, Mișa! îl întâmpină Moșul
— Rușii ne-au tăiat calea. Se retrag și pe malul celălalt.
— Era de așteptat, pentru că altfel ar fi venit să vadă ce si? petrece cu trenurile lor. Știu ce te frământă, dar, din păcate trebuie să-i aștept pe-ai noștri.

— Or să ne scape printre degete...
— Tancuri! Liniște! zise Mărunțelul, ciulind urechile. Mark-IE Avea un auz atât de fin, încât nu se înșela niciodată.
— Strângeți calabălăcul! ordonă Moșul.

Trupele urcau pe malul râului paralel cu rușii. Heiden lans parola și în câteva minute dădurăm ochii cu ei.

— Locotenent Werner, 27 Parașutiști, zise el privind crispa uniforme noastre.

— Liniștește-te, doar nu vroiai să te întâmpinăm ȃ uniforma de paradă a lui 27 Disciplinar, spuse Baier râzând.

Locotenentul privi podul intact și dădu din cap.
— Bună treabă, dar cu nervii cum stați?
— în pioneze, camarade, dar să trecem la treabă și nu uit¹ de plase, rusnăcii sunt maeștri în mine plutitoare.

predă podul cu o viteză uimitoare, în timp ce noi doseam bărcile în Fordul cel mare, spre mulțumirea lui Mische. Moșul ridică brațul și făcu semn să pornim.

Ei bine, Mișa, acum ai o capcană pentru viespile tale mai abitir ca o felie cu miere. N-aș vrea să fiu în pielea narașuti ști lor. Și schimbați-vă naibii uniformele astea!

ȃluarăm la sănătoasa fără să privim înapoi și în curând ne amestecărăm în valul de trupe rusești. Ne croirăm drum cu duritate direct pe mijlocul șoselei, făcând uz de însemnele MKVD-ului. Până și ofițerii superiori săreau în lături din calea durilor care alergau spre front. Mărunțelul și Leo se distrau grozav, împărțind lovituri de bocanci celor care nu săreau prea repede.

— La o parte, tovarăși, ne așteaptă câinii fasciști să le sucim beregățile!

Un colonel de infanterie zbură cât colo de pe motocicletă sa și oamenii săi căzură ca spicele de pe biciclete.

— Asta le mai detensionează creierii, zise Moșul râzând, sând alături de Mische în turela Fordului.

— Vipere nenorocite, șuieră colonelul, nu vă mai saturați! Ridică țeava PPD-ului, dar imediat primi un șut în cur din partea lui Willi și dispăru printre tufișuri. Waldy lătra fericit. Disparația colonelului avu ca efect curățirea drumului, căci, print>o reacție în lanț, oamenii lui dispărură în peisajul înconjurător. Cam după vreo cincizeci de kilometri, Moșul hotărî să părăsim ruta și să tragem într-o viroagă. Ne prăbușirăm cu păturile în cap, întâmpinând o noapte extrem de agitată, în care nimeni n-a putut fi convins să facă de gardă. Mi ȃ-a părut că am dormit o veșnicie până când am fost trezit de o lovitură. Era Mărunțelul, cu care dormeam spate în spate. Hei, Swen, mongolul a întins-o.

Scoală-1 pe Moșul, tâmpitule, am bolborosit năuc, sau 1 la mir!
Dacă scapă, ne trezim cu rușii pe cap.

Mărunțelul scoase marele Tokarev cu surdină și dispăru precum o pisică. Am auzit două pocnituri înfundate.

- Ce-i? se dezmetici Moșul scuturat de mine.
- A fugit mongolul. Cred că Mărunțelul l-a terminat.
- Ce mongol? se auzi o șoaptă dintr-un ataș. Mongolul estem aici, eu nu vrea fugit.
- Ce dracu' se întâmplă, șopti Moșul, cine e ăsta ?
- Am feștelit-o, moșule, e Serioja, dar pe onoarea mea că nu vroia să se pișe, prea mergea repede.

Moșul aprinse lanterna de camuflaj. Din ceafa ucraineanului se prelingeau două fire de sânge, iar fruntea aproape că-i zburase. Scotoci în portharta ofițerească și scoase un teanc de hârtii pline de adnotări.

- Jigodia naibii, trebuia să-mi dau seama de când m-a avertizat Gică că cineva a chemat tancurile la colhoz.
- Stația, mă lumineai eu, stația comandantului nu bătea la mai mult de cinci kilometri! Ce stupid! Bine țintit, Mărunțelule.
- Mărunțelule, aruncă-1 de-aici!
- Cu plăcere, zise el, făcând o temenea.
- Și, după ce îl buzunări bine, îl trase dincolo de tufișuri.
- Culcați-vă, ne îndemnă Moșul, eu rămân totuși de pază. O să fiu cu ochii pe ceilalți.

Interogatoriul de dimineață n-a adus nici un rezultat. Nikita provenea din unitățile lui Vlasov, iar Ilia din unitățile ucrainene care exterminau ruși cu duiumul. Nici unul nu avusese de-a face cu Serioja, care, culmea, fusese coleg cu Gică la școala de subofițeri din Germania. Am ajuns la concluzia că nimeni în afară de noi nu era ceea ce părea. În timp ce plecam, două I-16 și un IAK-1¹ trecură din direcție opusă. Plutonierul Mische calculă rapid cu ceasul său busolă și trase o nouă linie pe harta specială.

'Avion de vânătoare sovietic (Iakovlev) (n.a).

- Jucăriile astea sunt pericol >ase. mormăi M"fi nu CP potrivesc deloc cu uniformele voastre și rușii sunt extrem de bănuitori. Deunăzi era s-o pățim din cauza unei țigări franțuzești.
- Plutonierul scoase ceasul și dosi harta fără să comenteze, primi în schimb ceasul de argint „Egher", gravat cu numele lui Serioja, pe care Mărunțelul i-l dăduse cu chitanță. Portta îl străfulgera cu privirea acuzator, dar malacul nu-l băgă în seamă. Știam cu toții că ucraineanul era plin de bani. Drumul nostru urma o linie aproximativă, care trebuia să ne aducă în apropierea râului Sela. Heiden raportase situația și, drept mulțumire, am primit o nouă parolă și ordinul să vizităm podul de cale ferată de pe aceeași linie care ducea la Kiev. Căile erau paradite îngrozitor și înaintam cu greu, când la o curbă nimerirăm nas în nas cu ă tanchetă T-26. Heiden, care preluase rolul lui Serioja, o opri, cerând cale liberă, și atunci se produse dezastrul. În urma ei era o coloană cu acele nenorocite de Katiușa.
- Cine îndrăznește să mă oprească? se auzi un zbieret inuman, care ne răsună cunoscut în urechi. La o parte, câinilor!
- Dumnezeule mare, era zdrahoanca de Katarina, care venea ca un uragan dezlănțuit. Dădu ochii cu Mărunțelul, care rămase șocat la vederea ei, apoi ne mătură scurt cu vederea. Nu părea descumpănită defel.
- Ei, ia te uită, miorlăi ea prefăcută, ce mică e lumea! Ai zice că abia ne-am despărțit. Să înțeleg că vă grăbiți spre front, ca de obicei, în timp ce restul lumii fuge de rupe pământul. Privi petlițele verzi ale lui Heiden și binecunoscutele decorații de pe vestonul lui Willi.
- Mische căută întrebător către Moșufc|fe«irjurăspunse. Mâna lui făcu un semn spre Leo. HeWen se Isfe^^tici^ îmbrânci violent ofițereasa, care țipa ca din gură de șarpe, și se aruncă pe burtă. Mercenarul manevră PMZ-uL_ O, i
- Trageți, sunt nemți, împușcați jâVteieasteg|l fiu

Instantaneu, tancheta sări în aer, iar suflul exploziei o decapita pur și simplu pe rusoaică. Tunul din Ford latră în rafale scurte și mătură primul camion. O secundă, și locul era un balamuc. Nikita căzu secerat. Egon trase cu lansatorul de grenade, spre groaza noastră. Mina cumulativă lovi în plin al doilea camion, a Cărui rampă era alimentată cu rachete. Am văzut clar cum Egon și Willi decolează cu motocicletă cu tot. Camioneta Ford zbură de-a berbeleacul, iar reacția în lanț se propagă înspre Katiușele din spate. Unda de șoc ne-a măturat ca pe surcele, iau ziua se transformă în noapte. Noroc tă celelalte camioane erau fără muniție,* căci altfel zburam în ceruri.

Nici nu ne-am dezmeticit bine, că din perdeaua de fum rușii năvăliră, urlând bezmetic. Mărunțelul smulse mitraliera de pe ataș și îi culcă într-o clipă. Ne-am repezit la rândul nostru prin ceață, trăgând din toate armele. Ghinion! Drumul era înțesat cu soldați care fugeau ca potârnichile.

— *En avânt, mes amis! Balayez-les!* urlă Mercenarul ca apucatul, trăgând în plin.

Câinele se repezea la atac ca un adevărat soldat. Mirosul sângelui inundase câmpul. Am terminat grenadele și am pus mâna pe o carabină cu repetiție, descărcând-o în umbrele care fugeau de colo-colo, apoi am scos Nagan-ul, dar valul de ruși mă copleși. Mi-am dat seama că, de fapt, fugeau și am stat lungit printre cadavre. Atmosfera se lumina treptat și, în genunchi, am privit speriat. Moșul, cu uniforma zdrențe, venea calm de-a lungul taluzului. Doamne, ce bine! Bilanțul era tragic. Din oamenii lui Mische nu scăpaseră decât doi. Dobitocul de Egon era zdravăn, deși năuc. Micul Willi murise zdrobit de motocicletă, Wilfred și Ilia împușcați. Portta, turbat pur și simplu, îl amenința pe Egon și abia l-am potolit să nu-l pocnească. Atmosfera s-a mai destins când Waldy apăru cu căpățâna rusoaicei, dând vesel din coadă.

— Hei, ia te uită, râse mongolul, bun cățel a adus prietena voastră!

Luă scăfărlia și o înfipse într-un ciot.

Leo și Mische încropiră în cele din urmă un soi de căruț din resturi de vehicule, pe care l-am atașat unei motociclete, să putem căra bărcile, și am plecat făcând cu mâna căpățânii care rânjea sinistru.

Primul care a auzit zgomotele a fost, ca de obicei, Mărunțelul. La semnul său, am oprit motoarele și în liniștea deplină am perceput un mormăit de bondar care venea peste câmpurile întretăiate de garduri vii. Moșul mă trimise cu Mărunțelul în cercetare. Toată acțiunea se desfășura condusă de auzul și mirosul acestuia. Direcția trebuie să fi fost perfectă, căci din spate ne depăși Waldy cu botul în pământ. Mărunțelul jubilă când constată că are simțuri cel puțin egale cu ale câinelui. Mastiff-ul încremeni deodată în liziera de păducel, spre șansa noastră, căci altfel am fi dat buzna pe aerodromul de campanie. Prudenți, ne-am târât prin iarba solzoasă și încălцитă și i-am zărit. Totul era camuflat cu măiestrie. Un rând de bordeie pe jumătate îngropate, acoperite cu iarbă și întărite sub o coroană de tufe, pentru a masca inevitabilele cărări. Două palisade pe care se întindeau curpeni și viță sălbatică tăiau pista aerodromului, dând impresia că e parcelată cu garduri vii.

Avioanele stăteau înșiruite câte trei sub plasele de camuflaj care se contopeau cu tufele de măceș arse de soare. Nouă IL-uri 16 măslinii înspicate cu ocră, fără stele roșii. Pe derive erau însemnate cu matricole galbene corespunzătoare celor de pe hârtia mea. Trei IAK-1 separat. Două cenușii, cu caserolele elicelor albastre, și unul complet roșu, cu un ciudat tun lung ieșit din nas. Sub burțile a două IL-uri am zărit montate bombe, iar în jurul unuia era agitație mare, căci servanții alimentau rampele de sub aripi cu rachete bondoace și bulbucate la vârf. Mine cumulative antitanc. Mai văzusem așa ceva pe Sturmo-vik-uri. O salvă de jucării din astea putea face îngeraș un tanc cât ai clipi. Capetele măciucate erau confecționate dintr-un aliaj moale, care se lipea ca o ventuză de blindaj, dând posibilitatea miezului de wolfram să penetreze oțelul.

Am inspectat atent avionul și mi-am dat seama că e unul deosebit față de celelalte. Motorul în stea era mult mai mare, iar inelul NACA avea voleți de răcire. De sub el ieșeau două țevi de eșapament enorme, prelungite pe fuzelaj, iar carlinga era acoperită. Mărunțelul, atent la alte amănunte, conchise că aerodromul nu avea bucătărie de campanie și nici depozit de muniție, deci trebuiau descoperite și acestea pe undeva prin apropiere. Waldy > care ședea între noi, se încorda ca un arc. Fălcile lui uriașe erau crispatе, lăsând la iveală colții firoși. Pe aeroport se înteeți mișcarea. Servanții armaru bendixurile grupei de avioane înarmate. Ca din pământ, se iviră și piloții, iar gardurile fură îndepărtate la repezeală. într-un plop nevinovat se înălța o mănecă de vânt, iar bendixurile piuiră, pornind motoarele în bubuit de tunet și fum.

— Trebuie să înhățăm un rusnac, zise Mărunțelul, până nu se termină balamucul. Uite că decolează!

— Ești un cretin, nu putem ieși în câmp deschis.

— Atunci scotocește tu împuțitul acesta de viespar până-ți vine rău!

(Trase peste veston maieul din plasă de camuflaj.) Acoperă-mă cu iarbă, mă duc eu.

Șansa nu întârzie să apară în persoana unui răcan care se apropie de lizieră să ciugulească fructe de păducel. Mărunțelul pregăti lațul și armă Tokarev-ul, vârandu-l în cizmă. Rusul intră printre boscheți. Mărunțelul se târî tăcut și nevăzut.

— Acum! comandă el șoptit.

Câinele, care urmărea foarte atent acțiunea noastră, sări ca fulgerul și din două suflări culcă la pământ soldatul. Cele nouăzeci de kile ale sale avură un efect de bombă, căci omul zăcea fără cunoștință cu marele animal peste el. L-am legat fedeleș și Waldy primi cu demnitate o bucată de ciocolată pe care o hăpăi dintr-o înghițitură. Ne-am repliat rapid îndată ce rusul și-a revenit. Mische îi puse harta în față și, sub amenințarea dihaniei, notă îndată toate punctele de aprovizionare.

— Așteptăm noaptea, zise el amenințător spre rus. Să te ferească sfântul să fie vreo oră de masă greșită, că o să mori mâncat de viu! Jos, Waldy!

— Nu știi ce ai de gând, zise Moșul, dar nu vreau să mă încaier cu garda aerodromului. Am pierdut deja o grămadă de oameni.

— Eu am rămas doar cu doi, plutonier Baier, și misiunea mea nu e tocmai simplă. La urma urmei, nu trebuie decât să distrugem avioanele, iar în condițiile în care rușii se retrag, auxiliarul rămâne fără obiect. Există o singură problemă, vreau avionul modificat, e foarte important pentru mine.

— Ai înnebunit, zise Portta, râzând. Vrei un avion, așa, pur și simplu? O să-l pui în buzunarul de la veston și o să-l duci acasă, nu?

— Nu, sergent, o să zbor cu el!

Ne uitam muți de uimire la plutonierul care zâmbea liniștit.

— Știam eu, sări Sevilla, ăsta nu-i subofițer cum nu sunt eu popă! Signor Mișa, ar cam fi timpul să știm ce hram porți, altminteri te lăsăm aici și ne ducem la podul nostru!

Privi spre Moșul.

— Are dreptate, mormăi Baier, să dăm cărțile pe față!

— Sunt ofițer superior într-o escadrilă specială. Noi nu zburăm decât pe avioane deosebite sau experimentale în misiuni foarte asemănătoare cu ale voastre, adică extreme. 1-16 acela e un model dotat cu un compresor deosebit, iar în ampenaj are montat o rachetă chimică de forță. Ne-am întâlnit adeseori cu el, dar pas de-1 prinde, fuge imediat ca un drac! Singura șansă e să pun mâna pe el sau să-l distrugem. Dacă rușii încheie experimentul și generalizează porcăria asta, am dat-o-n bară!

— Armele experimentale intră în domeniul nostru, se înfoie Mărunțelul. De vreo două săptămâni avem de-a face cu tot felul de ciudățenii, dar ce nu știu e când dracu' o să facă ai noștri un tanc ca lumea.

— Când o să copieze un T-34, răspunse Mische, luând în serios cugetările Mărunțelului. Noi, cei din aviație, nu dăm cu piciorul la nici o noutate când vine vorba, și asta este chiar treaba mea. Ei, ce ziceți?

— Bănuiam că ai avut un plan încă de la început, suntem curioși cum vezi lucrurile.

— Pentru mine, treaba e simplă. Avionul este alimentat imediat ce aterizează. Sunt trei tipuri de combustibil și încărcarea cere timp. Bendixul nu e cu armare mecanică, ci are cartuș de pornire, din care am trei bucăți. Aglomerația cea mai mare se produce când vine muniția, dar în timpul mesei grupa de piloți și armurierii pleacă în punctul aflat la trei kilometri. Atacăm la ceaiul de seară cu arme albe și amortizoare. Am în bagaje șase automate Mauser cu încărcătoare de douăzeci de cartușe și surdine tăcute ca moartea, iar aici cincisprezece balize cu magneziu. Atenție, fâșia de vest care asigură retragerea personalului în caz de atac e minată. Dacă paza e ucisă și vă retrageți prin zonă, nimeni n-o să vă poată urmări, deoarece nu cunoaște altceeva sistemul de minare. Mie trebuie doar să-mi înlăturați gardurile și să aprindeți balizele, trăgând doar un simplu fir, de rest mă ocup singur. Nu vă încurcați cu celelalte avioane, căci, dacă apuc să decolez, le rad pe toate cu mitralierele de bord în timp ce voi o roiți.

Moșul ajusta planul împreună cu Portta și ne hotărâram să aruncăm în aer toată șandramaua, împărțiți în două grupe. Gică urma să se ocupe de bordeiele cu muniție și combustibil împreună cu Heiden, Leo și Sevilla. Egon urma să rămână de pază la motociclete, iar unul dintre oamenii lui Mische să marcheze fâșia minată.

Pe înserat am picat peste ei ca trăsnetul. Mărunțelul căsăpi în viteză paznicii avioanelor, apoi fugi spre garduri, uitând să elibereze pe ultimul din laț. Mische dădu din cap și se apucă să tragă plasa de camuflaj de pe avion. în goană am desfășurat firul cu balize din carton. Mercenarul descărca pe ușile bordeielor câte un încărcător deodată. Mauser-ele răpăiau răgușit, provocând ravagii. Portta sări la al doilea gard, dar nu reuși să-l clintască fără ajutor. Nagaika mongolului Șuieră scurt și făcu praf gâtul unui ofițer care încerca să fugă. Iute ca vipera, agăță altul și dintr-o smucitură îi frânse șira spinării. Un pocnet sec sparse liniștea și motorul avionului detona la pornire, ambalându-se cu un șuierat asurzitor. Mercenarul trase calele roților și îmi făcu semn să amorsez balizele. Pista se ilumina sub focul strălucitor și Mische porni imediat, răsucind coada bondoacă. Bruscă violent și se angaja cu un derapaj spectaculos pe linia de decolare. — Retragerea! ordonă Moșul.

Am pătruns prin fâșia minată marcată de stegulețe, urmăriți de urletele rușilor. Urmam un zigzag complicat, în timp ce Portta, care încheia plutonul, smulgea marcajele. Rușii trăgeau anapoda, când I-16 reveni mugind în rasmoot. Mitralierele de bord lătrară prelung, măturând șirul de avioane care explodau instantaneu. Execută apoi un looping și reveni mitraliind marginea fâșiei minate. Ne-am culcat instinctiv și în secunda următoare pământul izbucni în gheizere fierbinți. Răcnete neomenești sfâșiară împrejurimile, în timp ce minele explodau reacționând în lanț. Mai sus de noi, o flacără portocalie ca limba unei săbii sfâșie bezna, apoi un vâlătuc de benzină aprinsă se ridică asemenea unei garoafe înflorite. Depozitul de muniție încheie spectacolul cu o bușitură înfundată. Pământul se zvârcoli sub șoc, apoi totul încetă ca prin farmec. Ne luarăm picioarele la spinare spre locul de regroupare, unde Egon aștepta cu motoarele pornite. Apelul se făcu din mers, strigând numele și, în afară de Heiden, care se alesese cu un bulon în umăr, toată lumea părea zdravănă. Toată acțiunea durase zece minute și Moșul părea fericit. Bătusem toate recordurile. Goana prin noapte urmă fără pauză în lumina unei luni imense și albicioase. Motocicletele zburau ca vântul și numai Dumnezeu știe cum de nu nimeream nici o gaură. Două sate pustii ne-au întâmpinat cu izbele dărăpănate. Nici suflet de om. Le-am traversat în viteză cu ochii în patru. Și, cam la o oră de mers, am zărit o turlă de biserică profilându-se dintr-o vale. Ne-am angajat pe o podișcă de lemn care trâncănea îngrozitor. Placa localității era agățată ca prin minune de stâlpul ci. Moșul

hotărî să oprim. Ochii mi-au căzut pe indicator și am înghețat, era scris în germană. Portta șuieră scurt. O voce guturală răzbătu din noapte și în direcția arătată zării țeava unui autotun care se ițea printre uluci.

— Halt! Parola!

— Ulmi în flăcări! strigă Moșul.

Trei stelute albe urcau, sfârâind ,ca apoi să coboare atârinate de parașute. Locul era inundat de lumină ca ziua.

— Cine sunteți? Să vină comandantul!

— Comando de recunoaștere al Regimentului 27 Blindate. Moșul înainta cu mâinile la vedere și automatul în bandulieră. Scoase o hârtie din buzunarul vestonului, pe care celălalt o studie cu atenție. Rachetele picară și câteva lanterne se aprinseră în locul lor.

— Drace, ce m-ați speriat, puteam să jur că sunteți ruși! Puteți trece.

Ne aflam în Komîșnea ocupată de brigăzile blindate ale lui Guderian.

— Drace, exclamă la rândul său Moșul, mă așteptam să găsesc pe aici unitățile lui Kleist!

Căpitanul de la blindate rânji vizibil măgulit.

— Von Kleist s-a împotmolit între râurile Psiol și Vorskla, dar a reușit să facă joncțiunea cu noi, urmând un cap de pod cucerit de o grupă de comando, Urmați-mă! Comandantul nostru o să fie bucuros să vă cunoască.

Moșul îmi făcu semn discret să-l urmez, lucru care nu-i scăpă lui Portta. Acesta se lipi îndată de noi, menținând ferm poziția» în ciuda șuturilor trase în țurloaie. Leo și Waldy se aliniară imediat, spre disperarea Moșului.

Cărați-vă! scrâșni el din măsele.

— E totuși o grupă mixtă! behăi Leo, avem dreptul. Căpitanul ne introduse într-o casă ce părea fosta primărie

sau poștă. Din spatele unui birou spartan ne întâmpină un locotenent-colonel blond, cu alură de puști neîntărcat, îmbrăcat într-o uniformă neagră, de piele, cu însemnele blindatelor. La gâtul său strălucea „Crucea de Fier" cu spade și briliante. Un ciobănesc german superb stătea tolănit la dreapta sa. Waldy îi aruncă o privire marțială, după care înlemni pe șezut între Portta și Leo, ei înșiși într-o impecabilă poziție de drepti. Ciobănescul se refugie scâncind sub biroul colonelului. Moșul salută.

— Oh, ce-mi văd ochii, un plutonier și garda sa personală!

— Permiteți să vă prezint caporalii Leo, Portta și fruntașul Swen, „specialistul nostru în interpretare tactică".

— Luați loc, domnilor, nu vă formalizați, bănuiesc că trebuie să fiți foarte obosiți. O să am grijă să fiți primiți cum trebuie.

— Tot ce se poate, domnule, dar mai avem un obiectiv de atins și am nimerit ca dracu'-n praznic.

— Ce-ați zice de o votcă? E totuși timp.

— Mai bine un coniac autentic, dacă-mi permiteți, se oferi Portta și puse la repezeală paharele de argint.

Le umplu galant.

— *Beglucken!* închină ofițerul. Dacă e vorba de podul peste râul Sela, trebuie să vă spun că a fost ocupat de băieții noștri. Hm, bună băutură!

— E din rezerva personală a Obergruppenfuhrer-ului Heydrich, se făli Portta și turnă din nou.

— Dacă e adevărat, mormăi Moșul în timp ce umplea luleaua ciobită, înseamnă că ne-ați scăpat de o belea în plus. Ne putem întoarce la ai noștri.

Căpitanul intră și puse o notă pe masă, apoi se retrase într-un colț.

— Domnilor, sunteți mai tari decât auzisem! Un depozit un pod, trei garnituri de tren, iar acum un aerodrom de campanie. Dacă toți ar lupta ca voi, i-am pune cu botul pe labe imediat! Felicitări! Căpitane, adu ceva de-ale gurii. Ceva care să rivalizeze cu băutura caporalului!

Desfășură o hartă de stat-major, foarte precisă, și ciocăni cu degetul în ea.

— Bun! Sunt curios să aflu câteva chestii mărunte. Ce părere are „specialistul” Swen, mă poate ajuta? zise el, zâmbind viclean.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule lbcotenent-colonel...

— Von Haartman, adăugă el, întinzându-mi mâna. Spune-mi Puștiul. Bănuiesc că ai sesizat direcțiile de retragere ale rușilor. Nu cred că știi, dar intenționează să deschidă un nou front în regiunea masivului muntos Breansk. Stalin îi sacrifică, obligându-i să mențină frontul pe un arc de cerc uriaș. Nu au nici o șansă, dar în felul acesta țin ocupate trupele noastre, care ar fi trebuit să fie afectate bătăliei pentru Moscova. Ai idee prin câte goluri de trupe ați trecut până acum? Și în ce zone?

Știam unde bate comandantul și, ținând cont de precizările pe care mi le aminteam de la Serioja, m-am lansat într-un șir de explicații savante cu retrageri și străpungeri din încercuiri, precum și cu o imaginară linie de regrupare, de l-am năucit complet pe bietul om. Treaba, în fond, era foarte simplă, căci, știind de enclavele evacuate, ar fi putut să se năpustească fără grijă cu tancurile sale și să mai înhațe o cunună de lauri.

— Bine jucat, îmi șopti Moșul, doar n-o să-i oferim pe tavă nărodului ăstuia câteva izbânzi ca să se împăuneze cu ele. N-are decât să-și trimită cercetașii la muncă.

Doi soldați de la popotă au apărut între timp și masa se •mplu de bunătați extravagante. Caviar, icre roșii, tartine cu jjiit, somon afumat, pateu de găscă finlandez și cutii de compot

fructe, o sticlă de șampanie la doi litri cu stanță originală, portta prelua oficiile, întrecându-se în eleganță, și discuția cu micul conte războinic alunecă încet spre alte orizonturi, care țineau de fantezia berlinezului roșcovan. Am toastat pentru toate prostiile din lume, fără să ne oprim nici măcar în timpul unui contraatac lansat de ruși, poantă care i se păru teribilă ofițerului. Era o chestie să bei în compania unor soldați duri în timp ce gloanțele îți zburau pe la cap.

Spre zorii zilei ne-am retras, pocnind din călcâie, și am aflat de la ceilalți că Puștiul nu era chiar așa de tâmpit. Sevilla respinse o tentativă de scotocire prin bagaje a căpitanului, care probabil dorea documentele de captură. Harta lui Serioja l-ar fi ridicat în al nouălea cer pe tip, dar spaniola combinată cu franceza Mercenarului și româna lui Gică, asezonate cu mongola, l-au tâmpit definitiv. Disperat, i-a lăsat în pace, convins că are de-a face cu un soi de legiune străină aservită SS-ului, convingere întărită și de inelul strălucitor etalat de Portta. După câte văzuse, îl sfătui pe colonel că n-ar fi bine să se pună cu brutele lui Heydrich.

Am părăsit localitatea a doua zi, fără băieții lui Mische.

Moșul și „garda sa”, într-un Kubellwagen pus la dispoziție cu mărinimie de comandant, încheia plutonul. Spre amiază am atins din nou Psiolul și renunțarăm la vehicule în favoarea bărcilor de cauciuc. Era o zi atât de frumoasă, încât Moșul cedă rugăminților noastre și nu anunță comandamentul că ne întoarcem. Am camuflat bărcile întoarse cu fundul în sus la marginea unei plaje cu nisip alb, apărată de o perdea zdravănă de stuf, și ne-am pus pe trândăvit cu gândul naiv că vor trece toți și ne vor uita acolo. Abia a treia zi am primit semnalul de apel. Heiden raportă că venim pe râu în direcția podului de pontoane numărul 2. Ne-am luat adio de la mongol, care rămase pe mal, făcându-ne cu mâna. Motoarele zumzăiau, împingând vasele lin. Eram dezbrăcați până la brâu și bronzăți

ca niște adevărați pirați. Mărunțelul, cu bereta sa de marinar **I** străjuia prova primei bărci, sprijinit în mitralieră. Podul **<jA** pontoane se ivi în zare, când Leo ne avertiză să ridicăm **I** motoarele. La câțiva metri de noi pluteau mine de apă dulce **I** ale căror spinări negre, cu țepii detonatoarelor, se iveau ca niște **I** capete de hipopotam. Curând am trecut printre flotoarele de **I** plută galbene și între noi și mine se ridică plasa de protecție. **I** Pontonierii ne-au întâmpinat cu salve. Locotenentul Ohlsen **I** aștepta, fumând sprijinit de parapet. Ne îmbrățișarăm în liniște, **I** fără multă tevatură.

— Vă așteaptă Chiorul și un ofițer superior din aviație. Se **I** pare că se lasă cu permisi, rosti Ohlsen și zâmbi, măsurându-ne **I** cu privirea. Vă schimbați și veniți imediat la raport... Doamne, **I** ce dihanie! De unde l-ați cules?

Moșul ne alinie pentru o inspecție sumară. Waldy era în **I** pluton, periat și cu zgarda cazonă reglementară. Chiorul apărură **I** însoțit de un ofițer cu vipușca lată la pantalonii de călărie. Ce **I** naiba căuta un general aici? Moșul orăcăi ordinul și **I** încremenirăm în poziție de drepți, pe care doar disciplinarii **I** puteau s-o execute perfect. Am simțit câinele încordat și l-am atins ușor cu degetul. Generalul ridică nasul din pământ. Sfinte **I** Sisoe, era Mische! își scoase ochelarii de soare.

— Soldați, am onoarea!

— Să trăiți! mugirăm instantaneu.

Chiorul se apropie cu brațul de cruci și barete. Ne strânse mâna cu putere, fericit că s-a putut ține de cuvânt. În final, salută câinele și îl înștiința că a fost ridicat în grad de sergent. Waldy ridică laba foarte serios și slobozi un lătrat care, după mintea noastră, însemna: „Pe loc repaus!”. Un hohot de râs rupse atmosfera solemnă și am aruncat chipiele în sus, căci Chiorul anunța permisiile pe care urma să le schimbăm conform graficului. Urmau să plece Heiden și Sevilla.

Câțiva ofițeri superiori urmăreau incredibila scenă din jurul mesei grosolane așezată sub umbrar. Un general și un colonel

MORȚII

113

gjEPA

h»0l și fumând cot la cot cu scursorile armatei. Abia sosiți pe front, nici nu îndrăzneau să creadă că vor trece prin fața acestor rade. După-amiază am modificat data permisului și Portta fînmână hârtia lui Sevilla, într-un cadru festiv, nu înainte de a-l 0ota în caietul cu scoarțe negre, la capitolul datorii. Heiden, Refăcut, își făcea bocancii și sufla câte un fir de praf imaginar \c pe uniformă nou-nouță, cu proaspăta baretă prinsă la veston, portta nu se lăsă păcălit și, înmuind creionul pe limbă, deschise o nouă rubrică, spre exasperarea lui Julius.

— Dadia, dadia, nie streliati! *Nicht schissen, mama e bolnavă, arată puștiul de zece ani o femeie căzută în drum și se repezi înaintea tancului.*

De gât avea prinsă o traistă țărănească. Soldatul din turelă rânji sadic și ridică pistolul, împușcându-l în frunte. Puștiul se prăbuși pe spate și o explozie puternică îl făcu praf.

— *Partizani nenorociți! se minună comandantul. Blindate, înainte!*

Focul tunurilor mătură pădurea, pistolarii veneau în linie de trăgători sub protecția blindatelor. Zeci de branduri pocneau fără încetare. Locul era un iad. Statul-Major al frontului de sud-vest căzuse în capcană la marginea crângului Șumeikovo. Circa opt sute de ofițeri și o mie de soldați se băteau pe viață și pe moarte cu valul atacatorilor care-i împresură din toate părțile. Cătunele din jur erau în flăcări, iar măcelul nu contenea. Pe fundul râpei care tăia pădurea zăcea comandantul de armată Potapov. Un izvor cu apă cristalină susura nepăsător. Ofițerii mureau cu duiumul. Generalul Pisarevski se prăbuși cu pieptul sfâșiat în mijlocul cadavrelor mutilate. Până la amiază, puținele mșini de luptă și munițiile de artilerie erau terminate. O mină de brand îi făcu praf pe comandantul frontului, general-colonelul Kirponos. Sângele din rana de la cap se scurgea pe cele patru stele puse la petlițe și muri încet lângă izvorul blestemat.

Ciocanul de foc se întea de la un moment la altul, transformând zona într-o imensă groapă comună. Un grup ^sperat se repezi noaptea prin fâșia de atac, încercând să treacă pieptenele de foc și numai un noroc a făcut să răzbească câțiva temerari. Generalul Tupikov a rămas însă acolo pe vecie, în compania camarazilor care aveau să bântuie câmpiile morții.

Duelul a'mai continuat încă o zi, până când dinspre crâng n-a mai tras nimeni. Tancurile au năvălit peste ei, făcându-i una cu pământul, iar pistolarii au tras în.răniți câteva ore la rând. Prizonierii au fost pușini și numai ofițeri superiori, bănuți că ar deține informații importante. Abia după câteva zile, țaranii din apropiere au descoperit sutele de cadavre încremenite în poziții ciudate și s-au apucat să le îngroape. Acum se înalță în acel loc un monument sub forma unui falnic soldat sovietic. Dacă treceți pe acolo, priviți și gândiți-vă că el nu are nimic comun cu groaza și strigătele de moarte ale tinerilor părășiți de toți și de Dumnezeu, căzuți pe treptele unor imperii abominabile, într-o țară pârjolită și de unii, și de alții, cu oameni care urau atât rușii, cât și alte nații care năvăliseră peste ei în numele unor drepturi teritoriale. Gândiți-vă la asta dacă sorbiți din apa izvorului cristalin, care a spălat miile de oseminte.

RĂZBOIUL CIUDAT

Un cântec tânguitor însoțit de acordurile armonicei se auzea pe drum:

*Nu mai plânge, frate, Viața-i doar un zbor,
Nu-i un calendar plin de sărbători...*

Soldatul spătos și blond, cu mustața răsucită în sus, venea pe mijlocul drumului prăfuit. Era desculț, iar ochii săi albaștri străluceau jucăuș printre pleoapele mijite. Avea fața pătrată, cu bărbie puternică și gropițe în obraji.

altul niște psihopați, așa că am o idee mai bună. Ce ziceți de un pocher mic?

Un bărbat frumos, cam de treizeci și nouă-patruzeci de ani. O desagă jerpelită îi atârna pe spate, iar chipiul cu steluța roșie smulsă era pus 'șmecherește pe'o ureche. Priveam mirați din turelele noastre apariția asta ciudată. Omul se opri din cântat pentru a ne saluta.

— *Oi, oi, oi, zdrastvuite, gospodin.* Mult drum mai avem de mers! Un pic de apă mi-ar prinde tare bine.

Mercenarul îi întinse bidonul său.

— încotro, tătucă, acasă?

— Ai ghicit, feciorașule, răspunse el după ce sorbi calm din bidon. În curând începe culesul și trebuie să se ocupe cineva, că altfel se prăpădește tot.

își șterse mustățile cu mâneca vestonului decolorat, apoi plecă mai departe, cântând cu glas puternic, acompaniat de armonica sa:

*Nu mă bate, frate,
Că-s destule flori
Care-odată rupte
Moarte-ipe răzor...*

Mărunțelul făcu un semn la cap, plin de subînțeles. Am văzut o groază de țicniți străbătând fronturile. Războiul nu e un lucru care să facă fericit pe cineva, doar dacă nu ești dereglai din naștere.

— Ceea ce facem noi e o crimă, conchise Portta.

— Noi suntem soldați, nu criminali, sări Mercenarul.

— Tu vorbești, Mergi-sau-crapă, care ucizi din copilărie!

— Și eu am ucis, dar trebuia să-mi scap pielea!

— Tu ucizi din plăcere, Mărunțelule, ești un diliu sadic, dar asta nu înseamnă că între noi e vreo deosebire.

.— Ce vrei să zici? Eu nu sunt un criminal, zise Egon, „cârpmându-și nervos ciuful blond. Nimeni nu mă acuză pe mine de crimă. Eu îndeplinesc aici niște ordine și în viața mea nu am făcut rău cuiva. Sunt pașnic prin definiție, Dumnezeu mi-e martor!

— Măcelar scrântit, ai uitat că abia ai lichidat o companie de ruși cu o lovitură de grenadă, sau rușii sunt animale? îi aruncă în față Portta, răutăcios. Tu ce zici, Swen? mă provocă el.

L-am privit amuzat pe Egon, care se sufoca de indignare.

— Eu zic că ai dreptate!

— Aaa! E ridicol, se enervă Mărunțelul. Lăsați naibii prostiile astea, nu mă pot concentra asupra scrisorii!

— Ba nu, ba nu! Spune, Swen, spune să audă și ei!

— Dacă a lua viața unui om e o crimă, atunci războiul, indiferent dacă e drept sau nu, ne transformă în ucigași. Uitați-vă la noi, habar n-avem să facem altceva. Viața normală nu este așa. Nu uitați porunca „Să nu ucizi aproapele tău!" Ce-o să facem în civilie? La cel mai mic semn de supărare, o să sărim în beregată vecinului să-i luăm zilele sau o să rezolvăm problemele cu lațul? Bineînțeles că nu! O să stăm frumușel de vorbă în spiritul bunelor maniere și lămurim lucrurile, pe când aici nu auzi decât un singur ordin: ucide! ucide! ucide! Asta e, avem mâinile mânjite și, asemenea lui Pilat din Pont, o să crăpăm spălându-ne până luăm pielea de pe ele.

— Ei, copii, jubilă Mărunțelul, suntem în aceeași cratiță, indiferent de educație. Viața e un bordel, cum spune și amicul nostru Mercenarul. Ai înțeles, tăietor de fleici, îi zise el lui Egon, trăgându-i una după ceafă, ești în rahat până la gât. Sfântul Petru o să arunce cheile când vei sosi la poarta lui.

■— Domnilor, zise Leo, dar lucrurile astea țin de psihiatru și la urma urmei popa al meu avea o vorbă: „Fiule, lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par a fi". Toți am devenit într-un fel sau

Portta se retrase rapid, acuzând o stare depresivă, iar noi desfăcurăm un pachet de cărți, amuzându-ne pe seama lui. Era clar că nici nu voia să mai audă de vreun joc cu Leo atâta timp cât nu întrezărea recuperarea banilor.

Românul era absolut imbatabil și norocul nostru că jucam să ne distrăm. La a treia mână, ne căzură în plasă plutonierul Wencke și ajutorul de bucătar Braun, care, după două câștiguri, se treziră zdrențe. Wencke protesta energic, dar mârâitul lui Waldy, care supraveghea îndeaproape jocul, îl făcu să desfacă tocurele cizmelor. Braun plecă însoțit de câine și după un sfert de oră am auzit un lătrat puternic, însoțit de urlete isterice. Ajutorul apăru în viteză, tot o apă, cu teșchereaua plină și o gamelă mare de cafea, pe care se jura că ne-o face cadou din pură simpatie, precum și o halcă mare de oaie pentru cățel.

— Îi place friptă bine, îl atenționa Leo, și bucătarul o zbughi la soba de campanie să-i îndeplinească dorința.

Portta apăru cu o mutră de milog, ademenit de mirosul cafelei.

— Fac cinste cu un rachiul de ienupăr, oftă el resemnat. Sunt sigur că depresia mi se trage de la cofeină.

— Ia te uită, izbucni Wencke, rachiul de ienupăr pentru sosul de la popota ofițerilor! Ce tupeu!

— Tacă-ți fleanca, cretinule, altfel o să ciripesc despre lanțul de aur pe care sublocotenentul Martin crede că l-a pierdut în luptă!

— Ești un tâmpit incurabil, Portta, iar oamenii cinstiți n-au ce să caute în compania asta de şuți.

Dădu pe gât paharul de rachiul și ronțai o boabă de ienupăr.

— Ei bine? ridică Portta din umeri.

— Ei bine, Martin a pierdut lanțul la jocurile aranjate deintendentul Wolf. Doar nu vroiai să urle în gura mare că a fost lefterit, știi că acolo nu intră decât mahării.

— Și ce amestec ai tu în treaba asta?

— Wolf mă plătește să fac jocurile și să întocmesc listele, așa că las-o baltă cu ciripitul!

— Drace! exclamă Portta, luminat dintr-o dată. Wencke, băiatule, ești o bomboană, suntem niște oameni bogați!

— Ce-ți trece prin cap, știi că nimeni n-o să joace cu tine! spuse plutonierul, cutremurându-se.

— Cu mine nu, dar cu tipul ăsta da, zise arătând spre Leo. Și, pe urmă, el nici n-o să rămână prea mult pe-aici. Poate fi chemat la comandamentul său în orice moment. Liniștește-te, ce dracu'! în afară de asta, mai am o șmecherie în mână. Tarantulele! Cărți și pariuri.

— Gândește-te că Wolf o să mă facă pulbere, tipul e un diavol.

— Iar tu află că Leo m-a bătut la pocher de m-a uscat!

— Tu ai mâncat bătaie? Ar fi un argument excelent, cedă el, dar cu o condiție, eu rămân în umbră, iar unitatea fraierilor rămâne la alegerea mea. Fără ofițeri.

— Fără ofițeri!

Portta bătu palma, apoi îl luă de gât pe Leo și se apucă să-i explice cu gesturi largi planul de acțiune.

Era uimitor unde se putea ajunge de la un simplu joc de cărți.

Un apel răsună în stație și Mărunțelul împături scrisoarea. Ascultă atent în căști și confirmă oftând:

— Trebuie să ne mișcăm fundurile, avem treabă. Regimentul se mișcă eșalonat, executând o întoarcere la o

sută optzeci de grade. Am privit hărțile. Ne întorceam spre Kiev cu ordinul de a extermina unitățile căzute în încercuire. Urmam o rută ocolitoare pentru a nu încurca armatele aflate în ofensivă. Știam din experiență ce înseamnă această muncă de salahori. Un soi de luptă de gherilă cu disperării pitiți prin pădurile care mărgineau Niprul, lucru foarte periculos pentru tanchiști. Ideea era să atingem Darnița în apropierea orașului asediat, unde aveau loc lupte grele. În felul acesta, Kleist putea retrage o parte importantă a armatelor sale ca să le îndrepte împotriva Harkovului.

— Compania a 5-a, treceți în ariergardă, răsună ordinul. Plutonul 2, vă opriți pe fâșia de sud.

Ăștia eram noi. Am ambalat motoarele, desfășurându-ne în pozițiile ordonate.

— Stop, ordonă Moșul, vedeți unde suntem și căscați ochii bine!

Era o beznă ca păcura, îndesită cu fuioare de ceață. Ne aflam pe un fost amplasament de artilerie ce aparținuse rușilor. Toată noaptea am săpat cu schimbul, adâncind gropile făcute de artileriști, iar dimineața ne-a găsit rupți, însă tancurile erau îngropate până la turelă și camuflate cu iscusință. M-am târât ca un câine beteag sub burta tancului, unde am încropit un soi de culcuș din pufoaice rusești, pe care Portta le colecționa cu pasiune, și am căzut într-un somn chinuit.

— La atac! tună o voce baritonă.

Am sărit imediat, izbind cu târtăcuța blindajul. Prin trapa de sub burtă se auzea un zornăit de zaruri.

— Moarte dușmanului!

Erau Mărunțelul și Leo, care jucau table. Doamne, tipii ăștia nu dorm niciodată? Am vârat capul prin deschizătură.

— Dormiți ca un porc, domnule Swen, să-mi fie cu iertare. Ceea ce cred că e bine, zise Mărunțelul râzând. O să treci astfel jumătate din război moțâind și un sfert mahmur!

— Cât e ora? Știe cineva?

— Șapte seara. Domnișorul se grăbește la cazinou? urmă Leo și îmi întinse un sandviș uriaș cu pâine de secară și cârnați cu felii de șuncă. Muștar?

Am aprobat, înfulecând

— Și măslinuțe? întrebă el mios.

— Și, zisei între două înghițituri.

— Și-o guriță de votcă încropită cu bere?

— Merge, am aprobat fără să mă gândesc.

— Kreutzfeld și Donose la postul de gardă, răsună vocea ostenită a

Moșului, care trânti pistolul.

— Ne înlocuiesc Swen și Egon! miorlăi Leo.

Am privit buimăcit la cei doi șarlatani care zâmbeau nevinovat. Ciuful lui Egon apăru în trapa turelei.

— Hai, Swen, ai mâncat? Ia-ți ceva pe tine, e răcoare!

— Urmați poteca, ne informă plutonierul, și fiți cu ochii în patru, e o beznă teribilă. Portta vă așteaptă.

Am găsit postul de pază. O tranșee acoperită cu saci de nisip și frunze.

— Stai sau trag! se auzi o voce artăgoasă. Parola!

— Du-te-n mă-ta! zise rânjind Egon.

— E-n regulă, apropiati-vă. Mărunțelul v-a tras în piept?

— Ce vrei să zici?

— Mâncarea face parte din suplimentul reglementar pe care Chiorul a dat ordin să fie dublat de câte-o sticlă de bere și una de votcă la trei inși. E ziua lui de naștere. La popotă se petrece îndrăci!

— Nemernicii! se ambala Egon. într-o zi tot am să i-o plătesc eu malacului ăstuia împuțit.

Pipăi moțul blond într-un gest reflex. Se vede treaba că nu uitase figura cu topoarele lui Gică.

Ne-am așezat în jurul spirtierei confecționată de Portta din două cutii de lapte condensat, o sită de carburator și un fitil de amorsare curățat. Cum spirtul era băut de mult, mergea cu benzină de aviație destul de bine, iar Portta îi făcuse și un limitator de flotare.

— în caz că auziți un sfârâit ca de cartofi prăjiți, o rupeți la fugă, că bușește, ne avertiză el.

Înfășurat în pufoaica călduroasă, am început să moțâi din nou, dar berea cu votcă nu-mi dădea pace. Încercai să trec cu vederea, dar nu era chip. Simțeam că-mi plesnește vezica.

— Ies până-n boscheți! m-am hotărât.

— Ai grijă să nu atingi firele de avertizare, că o încasezi la prohab, râse Portta, și nu te ușura în vânt...

Călcam cu atenție să nu declanșez vreo alarmă. Ar fi însemnat să stric ziua Chiorului și nu era de glumit. N-am făcut bine trei pași în afara zonei, că m-am ciocnit puternic cu un individ. Printr-un reflex dobândit în lungile raiduri de cercetare, am injurat în rusește. Un noroc extraordinar, căci o voce grozav de speriată șopti răgușit:

— *Izvinite, izvinite mî.* Vai, tovarăşe, ce m-ai speriat, am crezut că e inamicul. în sfârşit, ai noştri!

Coborî pistolul proptit în burta mea şi mă strânse în braţe, îngheţat de spaimă, am scos uşor Mauser-ul din tocul de la spate. Rusul se întoarse să-şi cheme camarazii şi în cele câteva clipe am prins amortizorul. M-am ghemuit pe vine şi, din nou baftă, firul de avertizare era la îndemână. L-am scuturat precaut, semnalizând SOS Rusul se întorcea, dar ceilalţi erau încă în urmă, aşa că apăsai pe trăgaci fără zăbavă. Şuierul sec abia se auzi. Portta şi Egon se iviră lângă mine cu armele pregătite.

— Atenţie, rusnaccii vin din spate.

Cu Mauser-ele trecute pe foc automat, am întâmpinat petele din întuneric. Au picat ca popicele, secerăţi de moartea tăcută. Un suspin ne avertiză că unul trăieşte. Portta îi ridică capul însângerat şi îl întreabă şoptit:

— Hei, tovarăşe, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, m-a lovit ceva. Cine sunteţi?

— Oamenii maiorului Demianski, mai vin şi alţii? îl scutură, căci dădea semne de leşin.

— Câţi sunteţi?

— O grupă, şopti rusul şi dădu ochii peste cap.

— Ăştia au fost, conchise Egon. Trebuie dus la infirmier. Cine ştie câte regimente are în spate!

— Până la infirmier ne ia dracu'. Mai ai o fiolă?

— Parcă n-ai şti că le-a şutit Micuţul! l-am apostrofat şi am zbughit-o cât colo.

— Doamne, Iisuse, el se pişă şi ăsta crapă, noroc cu mine! Portta rupse tubul subţire la nasul rusului, care-şi reveni

instantaneu, cu ochii cât cepele. Văzu chipie cu steluţe şi se linişti.

— Unde sunt ceilalţi? Nu mişca, eşti rănit grav.

— Coloana motorizată e la trei-patru ore în urmă. Cred că ne învârtim în cerc de o săptămână, e plin de nemţi pe-aici şi avem mulţi ofiţeri care nu vor să se predea! Noroc cu voi! zise el şi un dinte de aur sclipi în lumină.

— Aşa noroc să doreşti la duşmani, zise Portta, rânjind, şi cu o smucitură îi rupse gâtul.

— îi cercetă botul cu lanterna.

— Bestie, l-ai ucis! miorlăi Egon. Te"voi raporta.

— Băşinos paranoic, doar să-ncerci şi voi chefui singur la cârciuma din Hamburg! Iar măseaua ta din stânga jos va fi cu mine, în săculeţ.

Pocni din cleşte spre el.

Egon se retrase oripilat, înăbuşindu-şi un strigăt. I-am adus la realitate, minutele pierdute ne puteau fi fatale. Portta a refuzat cu tărie să raporteze, pe motiv că ne vor trimite în cercetare, aşa că am dat cu zarurile. Sortii au căzut pe Egon, care fugi imediat, resemnat. Portta clănţanea în urma lui cu teribilul instrument de extracţie.

— He, he, he, băiat bun Egon ăsta, dar cam cretin! Se pare că o moşteneşte pe mă-sa care, o dată ieşită pe uşă, uita de ce-a plecat şi se întorcea imediat, obosită. Apoi plângea ore întregi că ea nu făcea altceva decât să alerge prin oraş. Oh, biată Germanie, cu cine luptăm împotriva omenirii!

Telefonul târai înfundat. Portta aruncă zarurile şi răspunse. Era Chiorul. Prostănacul de Egon se dusesse ca din puşcă direct la el, aşa că eu a trebuit să confirm anunţul pe propria-mi răspundere. Cu ochii pe hartă, am trasat ruta ruşilor, care ^{evident veneau} direct în braţele noastre, şi tăria forţelor cam la un regiment împănat cu refugiaţi. Colonelul suspendă imediat bairamul şi trimise ofiţerii beţi turtă la campanii. Ca de obicei, dandanaua avea să pice pe şefii de plutoane. Oamenii s-au desfăşurat în tăcere pe flancuri fără tancuri. Lovitura de şoc urmând să fie dată de Companiile 5 şi 6.

Iată-i venind. O masă compactă de vehicule şi blindate care picau în pâlnia ucigaşă datorită unor tipi grăbiţi. Moşul avusese o inspiraţie nebună când ne-a pus să pictăm tarantule pe turelă, prădătorii care aşteptau necruţător în găurile din mijlocul plaselor ţesute pe sol. Nici o victimă nu avea parte de milă. Tunurile din turelă se ridicară pentru foc balistic. Alte paisprezece tancuri aveau să lovească frontal pentru a bloca coloana.

Treizeci de steluţe sclipitoare transformaseră bezna în zi. Stăteam cu ochii în periscop, ochind un punct fix în care avea să apară al cincilea vehicul. Era un T-26 cu două turele.

— Proiectile perforante, foc de voie, comandă Mărunţelul, şi am apăsat detanta.

Turela superioară zbură cât colo, apoi tancul explodă lovit de alt proiectil. Pământul se cutremura ca lovit de streche.

— Lovitură explozivă, repetă Mărunţelul comanda, răzând ca un dement.

Era şi beat şi drogat. împingea încărcăturile cu o mână, în timp ce arunca cu cealaltă tuburile fierbinţi prin trapa laterală. Coloana era în flăcări. Mii de hârtii aprinse se ridicau în aer, asemenea unor roiuri de licurici, sute de umbre se vânturau fantomatic în lumina magneziului, ca apoi să pice secerate de focul mitralierelor.

Ceva ateriza cu un vuiet asurzitor pe turela noastră. Şocul fu atât de mare, încât trapa manholului zbură cât colo, iar sticlele vizetelor de pe inel explodară, umplând interiorul tancului de cristale strălucitoare.

— Magazia dreapta goală, anunţă Mărunţelul, zbierând pe versurile unui cântec deşucheat.

Moşul era năuc, un fir de sânge i se prelingea din scalp pe faţa Mărunţelului, care se mânji cu el în chip de indian. Leo, pe locul lui Heiden, înlocui la repezeală becul de veghe care plesnise şi strigă în locul Moşului ordinul de atac. Portta ambala violent şi tancul ţâşni ca o torpilă. Câteva secunde, şi eram în fruntea valului de atac, cu roşcatul turbat mânănd în picioare. Leo îi strecurase un trabuc asezonat cu marijuana şi idiotul se credea cumva la concurs.

— Doborâţi! urla el vesel, în timp ce lua coloana în răspăr. Din vehiculele distruse, oamenii cu mâinile ridicate săreau

şi picau secerăţi de mitraliere. Portta manevra un camion răsturnat şi, folosindu-l drept berbec, tăie o breşă pe diagonală în amalgamul de fiare. Din când în când, îşi apleca faţa neagră de funingine şi, „grohăind", mai trăgea un gât de votcă din bidonul întins de Leo. Am încărcat o nouă bandă în mitralieră şi deodată Portta mă avertiză:

— Tanc la douăzeci de grade stânga! Trage în şmecher! . Instinctiv, am încadrat blindatul şi am tras fără nici un efect. Namila se zgudui, dar imediat am zărit gazele motorului ambalat şi T-34 se roti scurmând pământul, căci avea una dintre şenile distrusă. I-am trimis o lovitură la baza turelei şi, îngrozit, mi-am dat seama că nu se întâmplă nimic. Proiectilele explozive nu aveau nici un efect asupra lui.

— Drace! ţipă Portta, trântind trapa. Țineţi-vă bine! Izbitura coloşilor ne zăpăci complet, dar Portta era un

maestru şi reuşi să blocheze greul. T-34. Silueta enormă a unui rus îmi apăru în periscop. Cu un sughiţ, am tras, spulberându-l cu mitraliera. Leo sărise deja afară şi, cu agilitate, vârî capul prin trapa frontală a tancului rusesc. Apăru ţinând în gheare pilotul rus, pe care îl zdrobi de turelă ca pe un vierme, apoi aruncă o grenadă incendiară. Portta se desprinsese în marşarier. iar Leo reveni, strecurându-se ca un şarpe, în ciuda masivităţii sale. Tancul rus ardea, degajând un fum albicios, ciudat, iar noi pornirăm să tocăm oamenii care fugeau zăpăciţi de colo colo. Moşul îşi revenise şi privi spre trapa turelei, în care era înţepenit un soi de roată dinţată roşie.

— Cred că e un strung! îl informă Leo printre focurile mitralierei.

— Mă uit eu! se oferi Mărunţelul, preocupat să tragă cu aruncătorul de flăcări prin trapa laterală a turelei.

Fără să mai aştepte, ieşi pe jumătate, ţinându-se de vizetă. L-am apucat de picioare, dar animalul era greu şi aproape că-mi zdrobi faţa de blindaj. Leo îmi sări în ajutor, spre norocul meu, căci Mărunţelul se zbunguia ca apucatul, încercând să arunce drăcovenia de pe turelă. Renunţă rapid.

— Nu se poate, gâfâi el, e o maşinărie ciudată, care s-a înfipt bine în inelul manholului.

— Atenţie, avertiză Portta, tabără pe noi! Căsaţi ochii! Răsuci tancul ca un titirez, mărind câmpul de tragere. Am culcat la pământ soldaţii cu sticle incendiare, înecându-i în propriile capcane de foc. Leo, care nu avea astâmpăr, ieşi din nou, urmat de

Mărunțelul. Răcnetele celor două bestii mânjite cu funingine și sânge au acoperit vuietul motorului. Unul dintre atacatori înțepeni de groază, cu sticla aprinsă în mână. Leo îl sfășie dintr-o lovitură și aruncă cocteilul în tovarășii săi care fugeau. Mărunțelul îi seceră cu mitraliera. Un nou rând care venea spre flancul tancului căzu pradă celor doi dezlănțuiți. Portta îi acoperea, ținând mașina aproape de ei. Din față, se ivi un lanț de trăgători care se aruncară pe burtă, făcând semne disperate. Erau oamenii noștri care închideau încercuirea. Căpitanul Holz se ivi lângă tancul nostru, strigând să încetăm focul. Ordinul veni și prin radio.

— Ce e asta? întrebă el, holbându-se la turelă.

— Un nou model de tanc, domnule, zise Portta rânjind. Holz scutură din cap și, executând o piruetă, plecă împietcindu-se. Probabil că încă era beat. Curioși, ne-am adunat în jurul mașinii, contemplând ciudățenia, care se dovedi a fi o presă de tipografie. Leo a priponit-o cu otgonul de tancul Mercenarului și abia am reușit din trei smucituri zdravene să degajăm turela. Noroc că T-IV are inelul periscopopic înalt, căci altfel tiparnița i-ar fi căzut Moșului în cap.

Din coloană n-a scăpat un suflet. Nu puteam permite să fugă cineva și să demaște poziția noastră, așa că, o dată verificat efectul măcelului, ne-am retras pe vechile amplasamente. Războiul lua fără voia noastră o turnură tot mai radicală. Era unul dintre acele puncte critice în care nervii cedează și

Waldy m-a trezit cu un lătrat gros. Nici nu l-am băgat în seamă, dar jigodia m-a tras de sub tanc ca pe o cârpă. Leo îmi acoperea orizontul, impozant.

— Ridică-te și strălucește, mititelule, masa e gata!

În fața mea tronau o ladă plină cu bunătăți și un sifon. L-am privit amuzat.

— Am nevoie de un tip tare la matematică, care să țină socotelile. Portta e ocupat cu pariurile.

— De ce te-ai vârat în afacerea asta?

— Din plictiseală, îmi plac distracțiile, care pe front sunt un lux și până la urmă trebuie să plec, iar un ban nu strică pe-acasă. Acum mănâncă bine și ține minte: fără băutură și droguri. Avem o noapte lungă.

Locul era luminat festiv de șase felinare și un petromax care atârna în mijloc. Intrarea se făcea printr-o ecluză din prelată, în așa fel încât să nu răzbată o rază de lumină. Locul meu era pe un butoi de ulei lângă tăblița de marcaj. Aveam cretă din belșug și chiar un burete adevărat. Marele tămbălău începu pe la ora douăzeci. Totul era regizat ca la carte, cu migală și viclenie. Băutura și țigările erau la discreție, pentru că intrau în costul-biletului. Posturile de pază erau asigurate de ai noștri, cu ordinul de a anunța orice problemă.

Waldy mă flanca dur, iar Mărunțelul se plimba marțial prin mulțime cu bâta lui Leo la îndemână. Banii circulau dintr-o mână în alta cu rapiditate, până la concursul tarantulelor. Păianjenii lui Portta, în număr de patru, Bluto, Rocco, Satan și Helga, luptau ca descrierații, spre uimirea tuturor, iar banii luau drumul băncii fără greș. Regimentul turba, pur și simplu. În timpul liber nu puteai vedea decât soldați scormonind prin găurile dimprejur în căutarea micilor războinici. Portta și Wencke au aranjat să fim scoși de la corvezile zilnice și, întrucât regimentul era staționat în mijlocul unui nod de comunicații, am fost întăriți cu infanteriști și panzergrenadierii din Regimentul 6.

Jocurile s-au îmbogățit cu un nou set de fraieri. Pifanii au adus doi inși specializați în tripouri. Tipii erau niște duri, hârșiți la mesele de joc. S-au jucat cu pachete sigilate la fiecare mână, dar impenetrabilul Leo îi doborî cu nonșalanță. Atmosfera era atât de încinsă, încât Portta părăsi biroul să asiste la întrecere. Se iscă o busculadă de nedescris când cei doi cerură o perchiziție, deși jucau în maieu. Mărunțelul mirui infanteriștii cu lovituri de ghioagă și în tot balamucul Portta urlă cu furie. Dispăruse Bluto. Un pifan sparse o sticlă în capul lui Leo care, calm, îl culcă cu un dos de labă. Se ridică maiestuos ca statuia victoriei și își smulse maieul. Mușchii săi

mulțimea turbează. Eu, unul, m-am retras din nou în bârlogul de sub tanc după o țigară *Griiffa*, fără să-mi doresc a medita la ororile vieții.

Nici nu se crăpase bine de ziuă, că în jurul meu începuse o activitate febrilă. Portta improviza cu ajutorul neobositului Leo un ȋarc din lujere de floarea-soarelui, acoperit cu o plasă de camuflaj. De jur împrejur, au ridicat o palisadă din saci cu nisip cam de un metru și jumătate înălțime. O poartă din bârne de beton străjuia intrarea. În arenă trona o ladă de muniții pe post de masă, iar pe margini altele mai mici, în chip de pedestale, precum și biroul de pariuri al lui Portta. În final, totul arăta ca o iurtă imensă, abil camuflată în văgăuna de lângă postul nostru de pază.

Wencke nu închisese geană pe geană și alerga de la o companie la alta, împărțind bilete. Bineînțeles că își asigura deja un câștig gras, căci biletele erau plătite, iar vânzarea era în exclusivitate a lui. Tot el avea dreptul să decidă numărul jucătorilor și timpul de joc. Portta elaborase o nouă structură extrem de incitantă. Zarurile urmau să hotărască cine se așeza la pocher, iar cărțile, cine să parieze în competiția cu păianjeni, numărul pariurilor fiind în raport crescând cu ordinea rămânerii la masă. Singurul cap limpede în toată harababura era Leo, care trebuia să facă față jocului de pocher și care, asemenea Mercenarului, avea un psihic cazon de fier. Ei luptau ca și când s-ar fi dus la serviciu.

Waldy și Portta

luciră în lumina petromaxului, apoi explodă într-o ploaie de pumni care proiectau răcanii în sacii de nisip.

— Bluto a fost răpit, pentru numele lui Dumnezeu, suntem pierduți, să văicări Portta.

Dar imediat primi o directă de stânga, care-i mută falca din loc. Waldy ^{înhață} .buca unui tip. Mercenarul se avântă în luptă cu lovituri de karate, iar Gică cu bombeuri în ȋurloaie. Mărunțelul pierduse măciuca și se bătea ca un drac, folosind drept scut tabla de scris. Portta își reveni, dar, când văzu cuștile cu păianjeni strivite în picioare, aproape că leșină din nou. Leo arunca grămada de infanteriști care sărise pe el ca pe niște gândaci.

— Domnule căpitan, sunteți zdravăn? se auzi o voce sugrumată.

— Gura, boule! veni răspunsul.

O mână păroasă mă ^{înhață} ca pe un fulg și mă târî printre doi saci din spatele biroului. Imediat, apăru Mărunțelul cu Portta de guler, urmați de câine, Gică și Mercenarul. Bătaia din interior atinse apogeul când Mărunțelul bloca intrarea cu un oblon de transportor blindat, iar Leo desfăcu cutia unei măști de gaze și aruncă ceva înăuntru*l* iurtei. O minge de hârtie cenușie ateriza în mijlocul mulțimii. Un roi de viespi furioase se înălță din sfărâmăturile fragile și tăbărî asupra combatanților care se repeziră să iasă prin pereți. Nimeni nu știa însă că lujerii de floarea-soarelui erau împlețiți pe o rețea din plasă de oțel. Strigătele de grădină zoologică și blestemele treziră tot regimentul, iar Chiorul sări ars ca dintr-un vis urât.

„Isuse, nu se mai potolesc cu chefurile astea!" își zise el transpirat și trimise ordonanța ca să potolească zurbagiii. Un chirăit demențial urmat de o trosnitură ridică unitatea de infanterie în picioare. împietriți de spaimă, așteptau să năvălească rușii, dar în locul lor zăriră niște ființe hidoase, care alergau haotic peste miriștea de grâu. Se părea că diavolul însuși îi hăituia.

— Maică Precistă, au scos oameni din leprozerii! exclamă, închinându-se, lototenentul Ange.

Vru să ordone deschiderea focului, dar vocea jalnică a căpitanului Kurt răzbătu din câmp.

— Ange, noi suntem, chemați sanitarii, ne-au nenorocit șmecherii, șopti el și căzu lat.

Locotenentul își privi superiorul îmbrăcat în uniformă de soldat și se închină din nou.

— Doamne, ce bordel!

Dis-de-dimineață, colivia cu Bluto apăru pe botul tancului nostru. Portta cercetă tarantula cu atenție și constată în culmea fericirii că e absolut teafără. Drăgăstos, o mângâie pe burtă, apoi îi aruncă câteva muște

dintr-un borcănel. Se anunța o zi splendidă de toamnă. Mărunțelul, care meșterea la inelul trapei, fluieră de avertisment. Dintre tufe, apăru Chiorul, însoțit de Ohlsen și Kurt. Ne-am aliniat la repezeală, care cum eram, în timp ce colonelul ne privea mustăcînd.

— Ați făcut-o de oaie, băieți, zise el și oftă. Domnul căpitan susține că ați adus în pragul dezastrului cel puțin o companie din subordineă lui.

Kurt îl aprobă răgușit. Avea ochii ca de japonez și nasul ca un cartof de Saar, cât despre urechi, chiar și două foi de varză ar fi arătat mai bine. Abia ne stăpâneam răsul.

— Ei, ce spuneți? insistă ChioruL Portta? Kreutzfeld? Leo! Dar tu, Baier? Ce grozăvie ați mai pus la cale?

— Permiteți să raportez, explicați-ne despre ce e vorba, se miră Mărunțelul. Știi ceva, Portta?

— Habar n-am, zise el nevinovat, poate...

Kurt scoase un sunet gutural și întinse un deget ca un morcov spre Leo, apoi arătă în direcția postului de pază.

— înțeleg că pe undeva pe aici e un soi de cazinou, urmă Chiorul. Să mergem și vă preven că mă grăbesc și n-am chef de glume! Dacă se dovedește ceva, ați sfeclit-o!

Ajunși în punctul indicat de căpitan, nu zărirăm nimic. Doar postul de pază de unde Mercenarul și Egon raportară reglementar. Kurt se învârtea ca năuc, scoțând sunete neinteligibile, apoi începu să țopăie chiar pe locul faptei, care acum arăta'a peisaj normal, fără urmă de iurtă. Nici nu se potoli bine, că dintr-o gaură se ridicară câteva viespi mici și galbene ca otrava. Ofițerul o zbughi cât îl țineau picioarele, iar Chiorul ridică mâinile în semn de neputință către Ohlsen.

— Dumnezeu mi-e martor că nu mai pricep nimic. Tipii ăștia de la infanterie sunt niște tâmpiți! Și, totuși, ceva nu e în regulă.

— Permiteți, domnule, zise Leo. O mică beție care s-a lăsat cu cafteală. Bineînțeles că i-am dovedit pe amărății ăia care au fugit printre tufișurile pline de răutățile astea mici. Rezultatul l-ați văzut deja!

— Ale naibii viespile astea rusești, atacă și noaptea, ricana Chiorul și, însoțit de locotenent, dispăru, gesticulând vesel.

Am răsuflat ușurați, furtuna trecuse la un pas de noi. Leo mă bătu pe umăr și-mi plasă un pachet de bani legați cu elastic. Era partea mea. Mă descurcasem bine.

— A fost o distracție pe cînste, ce zici? Câteodată mă întreb ce rost ar avea un lucru făcut ca la carte dacă nu ai ce povesti mai târziu.

— Și totuși nu m-am lămurit cu un lucru, de unde are Porția atâta baftă cu păianjenii?

— He, he, he, bieții micuți erau drogați ca și noi, de altfel! Biluța de asfalt care îi întărâta era, de fapt, un cocoloș de marijuana înmuiat în soluție energizantă, o combinație cu efect teribil asupra lor...

Moșul îi frecă ridichea lui Portta toată ziua. Pe motiv că cineva trebuie să plătească, acesta execută fără să comenteze cele mai fanteziste ordine, în timp ce noi ne lăfăiam la soare. Următoarele zile am ieșit din bîrlog de atâtea ori, încât la un moment dat a trebuit să curățăm șoseaua și să ne ocupăm cu formarea convoaielor de prizonieri.

într-o noapte, s-a întîmplat nenorocirea. Grupul care încerca să iasă din încercuire avea în componență două autobuze cu elevi care au fost lovite în plin. Priveam înmărmuriți copiii cu cravate roșii și un lucru era clar. Nu mai aveam nici o scăpare. Ucigașii de copii sunt blestemați în\veci. La vederea cadavrelor însângerate, Egon urlă ca un dement, cu spume la gură, și a trebuit să-l tăbăcim bine ca să nu ajungă la balamuc. Plin de vînatăi și drogat, a stat plîngând trei zile, legat cu un lanț de tanc. Ne era frică să nu evadeze, apoi își reveni brusc înveselit. Mort de foame, a hălăpănit mîncarea adusă de Portta, a băut o bere și ne-a gonit pe motiv că vrea să scrie părinților. Mărunțelul l-a găsit după vreo oră împușcat în cap cu Mauser-ul silențios. Tăcut, mi-a înmînat scrisoarea

— Ai grijă să ajungă, mormăi el încurcat. Băieții ca el n-ar trebui să fie aici.

Regimentul a predat nodul strategic trupelor de acoperire și ne-am pornit cu tot calabălăcul spre ținta de bază. Portta era, pur și simplu, dărâmat și tot drumul s-a blestemat pentru naivitatea de a-l fi scăpat pe Egon din ochi. L-am ascultat tăcuți povestind aventurile din permisie, pentru că așa se întîmplă de obicei. Moartea unui camarad mai tolerant produce remușcări, în timp ce dispariția unui tip dur poate fi uitată imediat. Portta a mers până într-acolo încât s-a oferit voluntar pentru deminarea podului peste care urma să trecem. Nimeni nu a obiectat, pentru că o asemenea acțiune te eliberează de angoase și, oricum, eram deja exasperați de văicăreala roșcatului. Portta urma să plece cu Leo într-o acțiune de rutină, care putea să devină extrem de neplăcută din cauza unei bombe de aviație, care rămăsese agățată de tablier.

Rușii se dăduseră de ceasul morții să distrugă nenorocitul de pod cu aviația cu mine plutitoare și chiar o brigadă de artileriști care s-a strecurat până în apropiere. Totul prea tardiv, pentru că ai noștri erau bine înfipți în zonă, iar trecerea era păzită de trei companii de tancuri T-IV cu afeturi cvadrupe de tunuri antiaeriene de 37 mm, care te puteau face piftie într-o secundă. Inginerul Boots de la armurieri privi bomba de cinci sute de kilograme și scuipă pe aripioară. Leo se așeză lângă el, cu picioarele atîrnând în gol. Portta venea în barca de cauciuc cu o plasă și o cange, în timp ce noi priveam prin binocluri de la o distanță respectabilă.

— E o torpilă aeriană primitivă, zise Leo. Nu are elice de armare a focusului.

— Așadar? scuipă Boots din nou.

— Se armează la sol prin capacul ăla lateral cu o cheie în formă de rozetă. Datorită impactului, perculatorul lovește capsă focusului. Simplu și eficient, nu?

— Deci, ne trebuie un levier să rotim dispozitivul și o agrafă să blocăm arcul perculatorului.

— Sau o cheie rusească, răsă Leo, scoțând obiectul cu pricina.

— Hei, strigă Portta, ce naiba, stați la plajă? Hai să-i facem vînt!

— Ușurel, maimuțoiule, purcelușul ăsta ne face praf cu pod cu tot și nici măcar pe lumea ailaltă nu vreau să-i raportez Chiorului. Ne trebuie un troliu!

La semnalul stegulețului, Mărunțelul mă îmbrânci fără menajamente, și iată-mă pe pod cu trolitul în cârcă și lac de sudoare, căci eram allergic la bombe neexplodate. Leo pornise spre bombă agățat de contrafisele tablierului. Se legăna ca un urangutan uriaș, cu o viteză uluitoare, ținând cont că podul era de lemn și mușchiul creștea din abundență într-un strat alunecos. Verifică dacă e bine înțepenită, apoi desfăcu cu dexteritate capacul de vizitare și, cu ajutorul unei oglinzi curbe, privi în măruntaiele dihaniei.

— Nu e cu explozie întîrziată, anunță el vesel, stați liniștiți! învârti cheia și perculatorul se bloca cu un scrâșnet care-mi

ridică părul pe spate.

— Gata, puteți fixa trolitul!

Am ridicat torpila ușurel în plasa lui Portta, apoi am coborât-o în barcă, în timp ce acesta o dirija cu cangea de lemn. Aveam de gând să o zbughesc imediat, dar nemernicul de Oberfeldwebel Boots mă opri cu glas mîeros:

— Hai, Swen, dacă tot ești aici, avem nevoie de un om să agățăm minele plutitoare de cablu. Ce zici, Portta?

— Mă descurc și singur, mormăi Portta, lasă-l să plece. De plecat nici nu mai putea fi vorba, căci Chiorul era cu

binoclul pe noi, așa că am rămas să-i ajut la scoaterea încărcăturii de trolit. Portta depărta de pod minele înșirate ca mărgelile pe sfoară și le amară cu îndemănare, în așa fel încât să rămână grupate, apoi răsturnă împreună cu Leo torpila dolofană. Boots și cu mine am folosit trolitul recuperat pentru distrugerea încărcăturilor. Leo a aprins fitilele rapide Biford și ne-am

depărtat cu repeziciune. Deodată, motorul tuși și se opri cu un strănut sec. Portta trase de sforicică în zadar. Am scos joja rezervorului și, spre consternarea noastră, nici urmă de benzină.

— Doamne, ți-pă Boots, dacă vrei să te sinucizi, fă-o fără noi! Vâsliți, că altfel am căcat steagul!

Înhățărăm vâslele scurte, care din fericire erau la locul lor, și pornirăm să tragem cu frenezie, încât am fi depășit și un caiac cu studenți de la Oxford. De la țărm se auzeau urale și pariurile curgeau gârlă. Simțeam că-mi plesnesc mușchii, și noroc că Leo vâslea ca o mașină cu zbaturi. Explozia ne-a surprins destul de aproape. Marea barcă de cauciuc zbură precum fulgul, apoi căzu cu un pleoscăit de broască în râul care părea că s-a golit de apă. Imensa coloană provocată de suflu reveni însă și în câteva secunde eram din nou în ceruri, cu plămânii goliți de aer. Hula sălbatică ne mai zgâlțâi așa de câteva ori, apoi se liniști. O ploaie fină amestecată cu ierburi și noroi pica peste împrejurimi. Portta zâmbea năuc, căci o mulțime de pești ieșeau cu burțile în sus.

— Tot râul spre bine, îngăimă el și apucă de urechi un somn uriaș.

Râdeam în hohote, deși ochii și urechile îmi plesneau de durere.

— Hei, Oberfeld, îl împunse Leo pe Boots, pune mâna la treabă dacă vrei să fii invitat la cină!

Regimentul a pornit îndată ce prizonierii au întărit tablierul podului. Chiorul a rămas cu noi ca să profite de un regal cu pește oferit de Portta. Wencke a adus lămâi șterpelite de la Wolf, iar Gică a pus la cale un sos de coacăze cu rachiu de ienupăr. Colonelul profită de apariția plutonierului și încercă să-l descoasă în legătură cu „acțiunea” nocturnă, dar Wencke se jura că habar nu are și era gata să aducă zeci de martori care l-au văzut în altă parte. Apăru și Wolf pe urmele lădiței de lămâi, dar prezența Chiorului și a plutonului nostru îl potoli ca prin farmec. Cu o asemenea adunătură nu era de glumit în afara hogeagului său, așa că se mulțumi să rămână la masă.

Ca din întâmplare, pică și Kurt, care amuți de uimire la vederea mulțimii de plutonieri și a soldaților din jurul colonelului. Realiză pe loc că nu avea nici o șansă să i se facă dreptate. Ochii săi încă tumefiați dădură de mutra vicleană a lui

Portta, care prezida grătarul cu mangal, și se înfiora de spaimă. Auzise el câte ceva despre batalioanele disciplinare, dar își închipuisese că sunt un soi de adunătură lașă scoasă din pușcării. Mărunțelul, în maieu, cu șorț alb, îl cutremură de-a dreptul, iar impozantul Leo, care amesteca sosul din căștile rusești, îl dărâmă definitiv. Apoi, spilcuitul Wolf, care sporovăia încet cu tipul cu nutră de criminal, pe pieptul căruia străluceau baretele Legiunii Străine, și norvegianul Boots, cu fața sfâșiată de explozia unei mine, pipa fumegândă a Moșului și trabucul uriaș oferit Chiorului de Mărunțelul crăcănat și căpățânos. .Iisuse, câinele nu trebuia scăpat din vedere. Ce bestie izvorâtă din imaginația bolnavă a unui schizofrenic! Un fluture-amiral superb trecu printre ei, dar jigodia ce stătea imobilă pe labela dinapoi îl hăpăi cu o mișcare de cobră, ceea ce îi aminti de fesa bravului sergent Jurgen, pierdută în bătaia cu acești ucigași cinici.

— Domnule căpitan, luați loc, îl invită Chiorul, nu e tocmai statul meu major, dar vă asigur că sunt mult mai buni în anumite situații. Cât despre regretabilul incident la care am înțeles că ați nimerit din greșeală, cred că l-ați uitat deja.

— Ah, cum să nu, rosti pierdut Kurt von Lorbeer, pipăindu-și nasul, o greșeală regretabilă.

— Domnul căpitan Lorbeer este unul dintre consilierii foarte apropiați generalului Kleist, deși ascunde insigna de stat-major...

Mărunțelul turnă coniac francezesc în paharele, omițând în mod special pe Wolf, care mârâi și scoase propria sticlută de votcă finlandeză. Căpitanul se prefăcu indiferent.

— În cinstea victoriei, ridică el paharul.

— Victoria cui? ricana colonelul.

— A Germaniei, de bună seamă, sau aveți altă părere? zise el uluit.

— Părerea mea e că unii aleargă după ciolan și decorații în timp ce alții trebuie să scoată castanele din foc. Domnii comandanți de armată nu s-au dumirit că aici nu alergăm pe bulevardele Europei, ci suntem atrași în străfundurile unui teritoriu imens cu niște tărăboanțe care abia fac nouăzeci de kilometri la rezervor din două sute pe hârtie și o asistență tehnică mizerabilă. Mulțumesc Domnului că rușii nu s-au dezmeticit încă și nu au prea multe T-34, iar buletinul meteo încă e bun. Te-ai gândit vreodată ce poate face o ploaie pe drumurile astea?

— Nu, domnule, băigui el zăpăcit de tirada Chiorului, dar am încredere în strategia Fiihrer-ului, în armata Marelui Reich și în tehnica germană, lucruri pe care le dezavuați cu tărie.

— Nu confunda strategia Reich-ului cu gafele lui Heinz I Guderian care, în iureș după pradă, a făcut greșeala să se rupă Ide Armata a 20-a, ceea ce a permis rușilor să ne atace din vest I prin breșă și să stopeze ofensiva. Drept urmare, iată-ne pe noi I aici să curățim rahatul rămas în urmă și trebuie să fim de acord

că e unul al naibii de mare.

— Sunt de acord, dar generalul Kleist...

— Oamenii mei au înaintat un raport detaliat asupra f modului de operare defectuos folosit în teritoriu, iar eu am I discutat personal cu șeful tău, care până o să atingă Seimul și I Donețul de Nord o să aibă în spate o armată de partizani

teribilă, iar noi n-o să mai fim aici să-i apărăm fundul. Avem I nevoie de victorii solide și de o administrație pe măsură, nu de

golani din SS care, în cârdășie cu milițiile ucrainene și bandele I de vlasoviști, vor să instaureze ordinea cu spânzurătorile. Dar firește că dumneata confunzi pleava asta cu OKW-ul și tehnica rusă adaptată drumurilor proaste cu excelenta tehnică germană adaptată *Blitzkrieg-u*u\).

— Înclin să vă dau dreptate, mormăi Kurt cu amărăciune, • dar aici se desfășoară mai mult decât un război. Este o bătălie cruntă între două mari ideologii. Una dintre ele va trebui să dispară, și aceasta va fi comunismul.

«

— Cu respect vă informez că nu va dispărea nici una, zise Leo. Nu uitați că suntem doar niște tineri practicieni. Rușii din 1917, iar nemții din 1933, iar Lenin juca la pitici când francezii mâncau comunism pe pâine, iar Adolf habar nu avea de fascism când Legiunea Arhanghelul Mihail se înființa în România. Eu, unul, urăsc comunismul din tot sufletul, dar și sistemul democrat parlamentar corupt și găunos.

— Ești legionar? întrebă Gică sincer uimit pentru prima dată de când era cu noi.

— Ce sunt legionarii? sări Kalb. Eu nu cunosc decât o Legiune.

— E vorba de Legiunea Română, răsă Gică, fasciștii români din „Garda de Fier”.

— Eu n-am treabă cu Horia Sima. în ianuarie 23 eram la școală în Germania, iar mișcarea lui Codreanu se pierduse deja într-un marasm politic. Idealurile noastre au fost spulberate, iar cei credincioși lor suntem niște paria cu fundul în două țări. Am o experiență politică tristă, așa că, vă spun cu mâna pe inimă, ideologiile de care faceți atâta caz abia se distilează în retortă. Ele vor persista în veci sub forme mai rafinate.

— Atunci, nu ești decât un simplu mercenar, conchise Kurt.

— Nicidecum, lupt din convingerea că-i vom stăvili să nu se întindă, nu din naivitatea că-i vom stârpi.

— Pentru mine, urmă Wolf, politica e o chestiune periculoasă ca și comerțul. Dacă nu știi să te împui, dai faliment. în ceea ce privește tehnica, tare mi-e teamă că domnul colonel are dreptate. Nu trebuie decât să veniți în parcul meu de mașini și-o să vă convingeți că tehnicienii noștri sunt niște imbecili ruși de realitate. în curând vor începe ploile și în afară de tancurile rusești cu șenile late și Kubelwagen-ul nostru n-o să vedeți mergând altceva. Rușii or să facă praf jucăriile lui Kxupp cu ecartamentul

coborât. Am întocmit o grămadă de rapoarte către înaltul Comandament și nu m-am ales decât cu eticheta „defetist”, iar inginerii care au efectuat teste secrete în poligonul de la Lublin cu T-34 au atras atenția ofițerilor asupra proiectilelor de 50 și 75 cu wolfram, în loc să impună studierea urgentă a calităților mașinii. Dar wolframul e scump și n-o să vedeți așa curând proiectile antitanc, totul se mișcă agale din cauza căcăcioșilor de la planșetă, niște infatuați care cred că oțelul Krupp rezolvă tot!

— Adolf e un iubitor de tancuri și până la urmă o să-i ia la șuturi, opina Portta, eu sunt speriat de lipsa echipamentului de iarnă. Cu frigul din stepa rusească nu e de glumit. Nu e cazul să vă amintesc de Napoleon.

— Napoleon! Ești nebun, zise căpitanul, râzând. Până la prima zăpadă, rușii vor fi îngenuncheați. Căderea Moscovei nu e decât o chestiune de timp.

— Ha! rânji Wolf. Pe Tătucul îl doare în cot. Kiev, •Leningrad, Moscova, Harkov, Sevastopol, Stalingrad, n-am

■ degete la mâini câte orașe o să lase în mâna noastră după ce-a cărat toate uzinele dincolo de Urali și mi se pare stupid să nu știți că, în timp ce noi ne coceam de căldură pe-aici, rușii și lenglezii au ocupat Iranul, așa că poate să piardă liniștiți și I Crimeea. Petrolul e asigurat și să nu-mi spui că până la prima zăpadă traversăm și Uralii, că mă stric de răs. • — Dar japonezii? încercă timid căpitanul.

— Lăsați-i naibii pe japonezi, îl rugă Mărunțelul blând, mai bine luați încă un coniac, eu sunt prost ca noaptea, dar, din câtă geografie știu eu, ăia dacă se mai întind mult le rămâne insula goală!

Izbucnirăm în răs la cugetările Mărunțelului, iar Portta și Gică se apucară să împartă porțiile de pește marinat. Wolf oftă din toți răunchii la vederea feliilor de lămâie. Se anunță alarmă aeriană, dar nimeni nu se sinchisea. Chiorul mânca pe o față de masă albă ca neaua. Cu tacâmurile de argint pe care Mărunțelul le păstra cu sfințenie. Acesta ciuli urechile și privi spre Waldy, care stătea liniștit. Câinele avea un simț teribil al inamicului și imediat se dovedi că avea dreptate. Avionul era

un Focke-wulf 189 cu două fuzelaje „Rama”; se învârti deasupra capului de pod și în cele din urmă aruncă un mic container care coborî atârnat de o parașută galbenă. Waldy mârâi scurt și plecă la pas în direcția obiectului. Tubul conținea un mesaj și o hartă aeriană destinate Chiorului.

— Se lasă cu bubuială, anunță el, rusnăcii au aruncat toate podurile peste Nipru în aer și o șterg din Kiev, așa că în curând o să dăm nas în nas cu ei. Hei, Swen, nu vrei să arunci o privire pe nenorocita asta de hartă? Ce naiba ai?

— Lăsați-1 în pace, încă n-a uitat Fagenul unde dezamorsa bombe, zise Moșul.

Revenit din gânduri, am privit harta fotografică. Portta îmi întinse o lupă uriașă. Pe suprafața lucioasă apăreau puncte strategice care nu erau însemnate în nici o situație a statelor-majore. Deodată, mi-am reamintit de grila lui Serioja și mi-am dat seama că rușii nu fugeau în debandadă, ci mai degrabă sabotau ordinele de la Moscova, care vizau retragerile. Comandanții lor de front suplineau cu propriile forțe măcinate și lipsite de muniție incapacitatea Marelui Stat-Major de a stopa înaintarea noastră. Chiorul scotoci prin documentele capturate de noi și ajunse la concluzia că nu mai era cazul să ne bazăm pe informațiile venite de la ai noștri. Mi-am dat seama că rușii pierduseră în Serioja un spion extraordinar, iar harta aeriană semnată de Mische era un cadou pe măsura ajutorului nostru.

Căpitanul, uluit de-a binelea, se trezi cu oamenii săi în mijlocul unui război personal purtat de un colonel și clica lui barbară. Waldy, care se distra alergând după fluturi, încremeni brusc și adulmecă în direcția frontului. Zgomotele unei lupte se auzeau în crescendo, urmate de canonada tunurilor rusești. Regimentul se ciocnise de un inamic puternic, altul decât fugarii întâlniți până acum. Locotenentul Drittel de la Panzergrenadieri venea agale spre noi. Mărunțelul aproxima distanța ariergărzii **ȘTEPA MORȚII**

noastre cam la zece kilometri de pod, iar bubuiturile drept tunuri de 40.

Drittel salută scurt și raportă spre satisfacția malacului:

— Domnule, rușii îi fac piftie pe infanteriști la kilometrul zece, iar pușcoacele lor au ținut tancurile pe șosea. Ohlsen a transmis prin radio că se încearcă o învăluire!

Un regiment de tancuri nu poate întoarce așa, tam-nesam, în mijlocul drumului, iar un atac dezlănțuit e de speriat, într-adevăr. Harta ne dezvăluisese însă un aspect important. Rușii nu puteau să atace rapid din flancuri, căci șoseaua făcea la distanța aceea un pasaj în curbă largă și era mult mai înaltă decât stepa. Chiorul ordonă calm:

— Baier cu plutonul de Mark IV și oamenii lui Drittel vor merge cu mine în flancul stâng. Rambleul șoselei ne va acoperi până în clipa în care vom pica peste ei. Wencke și plutonul său de Mark III cu restul oamenilor lui Kurt și cele două grupe de mitraliere grele, pe flancul drept. Să vă țineți bine pe tancuri, veți sări din mers și să vă ferească sfântul să fugiți când veți vedea rusnăcii cu baionetele la armă. Wolf, fă bine și scoate un pluton de aruncătoare și cere ajutor aerian. Se pare că avem de-a face cu forțe superioare, căci Ohlsen nu se agită degeaba! Hai să le dăm peste bot!

Ne-am imbarcat degrabă și am țâșnit cu toată viteza pe câmpul deschis.

— Aici hârciogii, aici hârciogii către nevăstuici. Venim la ora patru și patruzeci de minute. La steluța verde, trageți foc de acoperire! Terminat!

— Aici nevăstuica, primi Chiorul răspuns. La steluța verde, foc de acoperire! Atenție la primul val, sunt oamenii lui Ange, care și-au luat picioarele la spinare. Ange a murit! Terminat!

Chiorul comanda din turela noastră, iar Portta mâna în maniera sa obișnuită, alergând ca un drac. Tancul era plin ca un păienjeniș de panzergrenadieri agățați de plasa de camuflaj. Drittel se ținea de oblon în spatele colonelului, cu pistolul de

rachete în stânga. După calmul afișat, se yedea că nu e la prima acțiune de genul acesta. Mărunțelul, cu bereta de marinar, sprijinit ca de obicei în trapa laterală, zări primul infanteriștii fugind, dar și patru tancuri KV-4 în urma lor. Mă bătu pe spate.

— Arde-i la mir, Swen, cu ăștia nu e de glumit!

La ordinul Chiorului, Drittel trase racheta verde, apoi se ghemui în spatele turelei, încolăcind brațul în plasă, căci reculul tunului îl putea azvârli cât colo.

În vizor cu turela primului tanc de laterală, am tras. O floare de foc scânteie lângă steaua roșie tivită cu alb. Capacul trapei sări în sus și monstrul explodeă. Celelalte îi urmară soarta. Tunul lung de 75 nu iartă. Cântecul de lebadă al șenilelor cutremură stepa și moartea blindată porni la seceriș. Valul de atac al rușilor se destrăma lovit în pânțece. Grenadierii au sărit din viteză, pornind la măcel ca bezmeticii. Surpriza era totală, iar artileriștii ruși nu au dat înapoi până nu i-am zdrobit sub șenile. Adio, eroilor! Portta pilota mașina paralel cu șoseaua, în timp ce eu îi tocam cu tunul. Camion după camion, căruțe și tanchete, o mașină verde de stat-major, un blindat amfibiu a cărui santină înflori ca o lalea sub șocul exploziei.

Doamne, un autotun! Am ochit sub scutul obuzierului de 203 și din monstrul de nouăzeci de tone țâșni un gheizer de foc care mătură totul în jur. Un altul se întorcea ca o scroafa înfuriată, dar se încurcă în remorca pe care o tracta. Știam că nu poate trage din mișcare și Portta îfocoli prin flancul stâng. Am țintit remorca cu muniție și deflagrația îi făcu zdrențe partea din spate, slab blindată. Tanchiștii, ca niște torțe, cădeau peste marginea cutiei. Vârful de atac era distrus în întregime, iar rușii se repliară, făcând o risipă înfiorătoare de muniție. Chiorul ordonă regrouparea, iar plutonul trimis de Wolf ne acoperi cu foc susținut de aruncătoare. În timp ce noi alimentam regimentul, se desfășură părăsind capcana mortală a șoselei.

Abia am ocupat poziție în câmpul plin de sfărâmaturi arzânde, că ne-am și trezit cu un nou val de atac. Hotărât lucru, rusnaccii voiau să ne termine. Leo se repezi și întoarse singur unul dintre tunurile de 40. Mărunțelul îi urmă exemplul și într-o clipă toate cele șase tunuri ale escadronului anticar deschiseră un foc ucigător. Ocheam direct la gura țevii, în timp ce Mărunțelul încărcă cu o iuțeală extraordinară. Un proiectil perfora scutul tunului și era cât pe ce să-mi zboare țeasta, însă nu m-am oprit. Cu sângele șiroind pe față, am continuat să hăcuiesc hoardele care parcă nu se mai terminau. Kurt ateriza lângă noi cu o grupă de mitraliere. Avea pieptul sfâșiat de o baionetă și o tăietură înfiorătoare pe frunte.

— Una dintre „pieile roșii” mi-au vrut scalpul, rânji el dement, apoi se ridică și, sprijinind MG-38 de marginea scutului, începu să tragă urlând ca apucatul.

Portta și Mercenarul ne avertizară prin semne și se repliară câteva sute de metri mai în spate, unde încropiră la rezezeală o ■baricadă din cadavre și părți dezmembrate de mașini. Am minat tunurile cu țevile roșii și am tras ultimele proiectile, apoi, sub acoperirea mitralierelor, ne-am retras pe noua linie de apărare. Portta a scăpărat bricheta aruncătorului de flăcări.

— Așteptați să ajungă la tunuri și pregătiți grenade. Aruncați îndată ce-i fac omletă.

— Unde vă sunt hodoroagele? spumegă căpitanul. Presiunea e prea mare ca să mai rezistăm! Aduceți-le aici imediat!

— Presiune e în capul tău, căpitane, iar dacă rămânem fără muniție, tancurile noastre vor fi numai bune de pus la frigare. Vezi bine că aprovizionarea abia se mișcă!

— Cum îndrăznești, maimuță roșcată, să-mi vorbești! Ați , întrecut orice măsură! Gata, Curtea Marțială e un lux pentru

voi și superiorii voștri defetiști și trădători! Vă împușc pe toți, am martori că sunteți niște răzvrățiți murdari.

îndreptă mitraliera spre Portta, care îl avertiză calm:

— Binevoiește și lasă dovleacu' jos, că acuș apare Ivan, și nu uita că singurii care fug pe-aici sunt rușii și oamenii tăi, ba chiar s-au răzgândit și vin înapoi.

învinețit de furie, Kurt ridică arma, dar chiar în clipa aceea creierii săi se împrăștiară peste Mercenarul.

— Vrea careva o amintire de la șeful său? întrebă acesta, întinzând o bucățică albă în vârful baionetei.

— Ne lasă rece, răspunse râzând sergentul Jurgen. Pe mine mă interesează unde e potaia?

își pipăi turul pantalonilor. Izbucnirăm toți în hohote de râs.

— Nu are nimic personal cu tine, îl informă Leo. Te-a înhățat la înghesuială și în momentul ăsta e la tanc în compania Chiorului, care are mare nevoie de el să-l anunțe dincotro vine înamicul.

— în privința lui Kurt, stați liniștiți, nimeni nu iubește un căpitan de stat-major trimis pe front.

— Șase! avertiză Mărunțelul.

Explozia tunurilor făcu terci un pluton întreg, dar următorii trecură nepăsători peste amestecătura de mațe, în strigăte de victorie. Am smuls cu dinții cuiele celor două cocteiluri Molotov făcute din sticle cu benzină și trei grenade cu coadă. Portta mătură atacatorii cu o jerbă de flăcări.

— Grenade! comandă el și valul se poticni în schijele exploziilor.

Tortele vii fugeau care încotro. Unul veni de-a dreptul spre noi. A căzut în genunchi, cu fața oribil tumefiată și deodată ochii îi pocniră ca două dopuri de șampanie. Am urlat înnebunit și l-am împroșcat cu pistolul-mitralieră. Mărunțelul s-a repezi înainte cu Mauser-ul și Nagan-ul în câte o mână. Trăgea cu o precizie diabolică. Leo cu ghioaga și Gică cu topoarele făceau prăpăd în valul prea apropiat ca să mai tragă. Jurgen trăgea din șold, urmat de infanteriștii care țopăiau ca o hoardă de babuini urlători.

— Allah el Akbar! țâșni strigătul de luptă al Mercenarului, care sări și trase o jerbă de flăcări la rasul solului.

Termitul cu cele șase mii de grade Celsius aruncă în aer și pietrele. Rușii se clătinau, dar nu dădeau înapoi în ruptul capului. Drittel ne sări în ajutor. Șoseaua se transformase într-un abator, când din fumul negru și unsuros apărură o țeava de tun, apoi, cu o bufnitură, botul murdar al KW-ului. Venea orbește, stârcind și nemți, și ruși, cu toată viteza. O fantomă uriașă se agăță de bucățile de șenilă prinse pe bot, apoi plasă două mine magnetice pe inelul turelei. Smulse siguranțele și fugi pe grătarele motorului, încălecând tunul tancului din spate. Se rostogoli cu agilitate peste turelă și rămase pitit în spatele ei. KW-ul minat explodeă cu un bubuit de tunet, iar cel pe care se afla nebunul de Mărunțelul trase, dar proiectilul lovi grenada vărâtă pe țeava. Culata buși în țândări, ucigând ochitorul și încărcătorul. Din tun nu rămase decât un ciot fumegând. Capacul turelei se deschise, dar comandantul primi un pumn ucigător în cap și o încărcătură de trotil amorsată. KW-ul detona și, în mod paradoxal, toată partea de sus dispăru, iar cutia blindată rămase pe șenile, golită de măruntaie.

Mărunțelul era deja lângă Mercenarul, pitiți în șanțul de scurgere, și îl ajuta să așeze în poziție de tragere aruncătorul de flăcări. Își puse rezervoarele pe piept, în timp ce acesta manevra tija cu furtunurile, înecând următorul blindat într-o masă de flăcări. Tancul se mai deplasă câteva secunde, apoi, din capacele motorului, prin care se scursese lichidul incendiator, ieși un fum gros, și mașinăria înțepeni. Nu apăru nici un tanchist.

Ne-am regroupat cu sprijinul grenadierilor, măcinând atacatorii care veneau iar și iar, cu greu i-am împins dincolo de pasaj, să croim o linie

destinată a ne separa în condițiile atacului de aviație și, ieșiți în zona deschisă, ne-am trezit în fața grozăviei. Pe puțin un corp de armată, împănat cu douăzeci-douăzeci și cinci de tancuri de toate categoriile, ni se înfățișă îngropat în teren, barând calea spre Borispol. Un uragan de foc pică în capul nostru. Drittel ^{înhața} stația radio de la soldatul mort și transmitea precipitat:

— Atenție, aici hârciogii, e o capcană, nu înaintați fără să aveți întăriri de la pod! Repet, sunt cu miile! Terminat!

— Ce naiba se întâmplă? se auzi glasul iritat al Chiorului. Trupele noastre au intrat în Borispol, am primit înștiințarea! Terminat!

Drittel ne privi dezorientat, în timp ce flancul drept al rușilor porni.

— M-am prins! Vor să forțeze râul Trubej pe la vest de pod. Transmite din nou: Domnule colonel, rușii vă ocolesc pe aripa de vest, însă pe aliniamentul râului or să dea de ai noștri. Dacă în Borispol sunt tancurile noastre, înseamnă căăștia sunt unitați rupte din Armata a 37-a! Terminat!

Stația horeai și o voce anunță că Chiorul era în drum spre noi și, cum nu ne despărțea nici un kilometru, iată-l apărând. Intensitatea ciocanului de foc era în scădere, semn că Drittel avea dreptate. Rușii vroiau să acopere noua direcție de retragere. Colonelul privi prin luneta de artilerie și clipi nervos.

— Aștia nu au mai multă muniție ca noi, am chemat deja ajutor, iar aviația e pe drum. Țineți-vă bine nădragii!

— Nu înțeleg de ce nu au atacat cu toate blindatele! se minună Jorgen.

— Sunt încolțiți, *mon cher*, și cred că în fața lor e o forță mult mai mare, îl informă Mercenarul.

Un bâzâit de bondari furioși se iscă pe cer.

— Fumigenele, zise agitat Chiorul, vine cavaleria! Lumânările

aruncate cu putere în „țara nimănui” degajau

un fum roz, menit să marcheze zona de atac. Ne-am lipit una cu pământul, în timp ce liniile rușilor se mișcă asemenea unui animal în convulsii. Roiul de bombardiere era deja deasupra și am văzut clar cum primul Stukas se prăvale în mugetul sirenei. Acea sirenă care de la Teruel și până aici a băgat spaima în toată Europa. De-a lungul fuzelajului avea pictat un șarpe anaconda cu botul căscat pentru atac. Tovarășii lui îl urmăreau printr-o răsturnare. Erau niște ași, căci aruncară bombe de la o înălțime atât de mică, încât am simțit suflul elicelor. Efectul devastator întoarse terenul pe dos, iar pirații aerului reveniră aruncând bombe de sub aripi. I Nu văzusem niciodată un atac aerian atât de aproape și atât de precis. Tancurile rusești săreau în sus precum broaștele, iar pământul fierbea ca într-o tigaie uriașă. Dar cercul nu se terminase. În timp ce Stukas-urile mitraliau pozițiile, se iviră alt soi de asasini înaripați. Henschel-uri 123 biplane, care aruncară niște containere ciudate ce coborau în spirală. Păzea! ,0 mare de flăcări izbucni, făcând morții să țopăie din nou. Colonelul lansă un semnal, iar regimentul porni cu foc de întâmpinare și nu exagerez dacă spun că și Satana ar fi fugit urlând din calea unui asemenea atac.

perechi de fluturi căfenii însemnați cu ochi negri pe aripi urcau și coborau în dărele de lumină, bucurându-se de căldura unei toamne întârziate. Mușchi ciudați, asemenea unor brazi în miniatură, acopereau solul mlăștinos, punctat din loc în loc cu oglinzi viclene de apă, o apă neagră ca păcura, care izvora cu bulboane sporadice. Liniștea nefirească nu era întreruptă decât de țopăitul vreunei mierle tuciuiri, care scormonea frunzișul, și de țiuitul celor mai cumpliti asasini ai tuturor timpurilor, niște tântări mari și veninoși cum nu se mai pomeneau nicăieri. Oricine ar fi cutezat să înnopteze neprotejat în pădurea mlăștinoasă ar fi fost ucis în chinuri de ființele diavolești.

Fugarii, ostași din toate armele fugiți din Kiev, mergeau tăcuți și atenți, în șir indian, scormonind cu priviri speriate hățișul blestemat. Armele cu piedica ridicată stăteau în cumpănire, gata să împrăstie moarte la cea mai mică alarmă. Un puști ras pe cap și zdrențaros îl călăuzea fără greș pe cărarea invizibilă. Micul Sleopa ciuli urechile și privi spre ulmul uriaș cu tulpina înconjurată de iederă. O coloană de furnici lucioase fojgia grăbită de-a lungul trunchiului noduros spre coroana deasă. Semnaliza cu un fluierat de mierlă și soldații porniră din nou. Iedera se mișcă imperceptibil și ciotul pe care se înolăcea coborî, scuipând

*foc. Din frunziș pică o ploaie de grenade, iar movila ce părea mun
mușuroi de furnici se ridică, secerând cu două mitraliere.*

O lighioană izvorâtă din basmele cu balaure tăbărit asupra oamenilor isterizați, acționând ca o mașină de tocat carne. I Cadavrele rușilor au fost târâte apoi în bulboanele negre care-i înghițim la iuteală și într-o clipă locul arăta ca și cum nu s-ar

fi întâmplat nimic.

— *Atenție! strigă Mărunțelul și, cu o mișcare, smulse grenada din*

mâna puștiului.

*Din fericire, nu era amorsată. Chelălăind animalic, acesta creștă
degetul adversarului cu un briceag.*

— *Ce drac de copil! zise Mărunțelul, rânjind și sugându-și
marătătorul tăiat, ia vino la diadia Kreutzfeld să-ți rupă | urechile.*

II prinse de ceafă ca pe un cățelandru și îl studie cu atenție.

— *Are limba tăiată, constată el. Ce facem cu ăsta?*

— Nu e greu de ghicit cine l-a mutilat, rosti Moșul. Leagă-l Ți ai

grijă de el, a trecut deja prin multe nenorociri.

Omul-iederă îl priponi de picior cu o curea, apoi îi oferi o bucătică de halva unsuroasă, din care acesta mușcă o jumătate, iar pe cealaltă o aruncă câinelui cu bot însângerat. Vânam de câteva zile detașamentele răzlețe aciuat în pădure și deja circulau legende despre ființe malefice care făceau oamenii să dispară. Mărunțelul inventase o metodă pentru a ne apăra de fânțari. Un amestec de balebă și noroi de turbă din care frământam o pastă pe care o întindeam pe mâini și pe fețe. La început, putea oribil, dar când se usca devenea suportabilă. Noaptea aprindeam focul într-o hrubă săpată sub rădăcina unui stejar doborât și ne înghesuim unii într-alții ca puii de lup. Ziua pândeam cărările, camuflați diabolic, și ucideam resturile unei armate care pe hărțile de stat-major figura ca distrusă. Surpriza avea să vină mult mai târziu, când aceste grupări fantomă vor fi înșipt cuțitul în spatele trupelor noastre.

TANCUL MĂRUNȚELULUI

Ciocnirile cu rușii care fugeau din încercuire aveau loc fără întrerupere. Un soi de oboesală vecină cu schizofrenia ne stăpânea de câteva zile. Devenisem, pur și simplu, o poartă care se închidea și se deschidea la cel mai mic semnal între tancurile staționate. Mașinile morții nu mai foloseau la mare lucru, căci nu aveai pe cine să ataci, așa că, deocamdată, nu erau decât simple cazemate, iar noi niște servanți înnebuniți de nesomn. Fără să țină seama de pericol, rușii treceau ca prin strecurătoarea morții. Pe cei care nu scăpau trebuia să-i ucidem până la unul, pentru că spaima de a

Razele soarelui strecurate prin coroanele arborilor seculari dădeau senzația unor sulite înfipte prin luminișuri. Ici-colo se ridicau fuioare de aburi asemenea draperiilor de muselină verde. Roiuri de musculițe și

cădea prizonieri în mâinile criminalilor fasciști îi făcea să lupte până la capăt.

Îi înțelegeam perfect, căci împărtășeam același sentiment propagandistic. Lucrul îngrozitor era că nu exista „țara nimănui”. Nu știai încotro să privești inamicul care se ivea din toate părțile, chestie tâmpită pentru unii ca noi. Una era să fii într-o misiune de cercetare, să te miști liber, și alta era să păzești un tanc în timp ce alții aleargau pe lângă tine. Personal, am fost adus înapoi de Portta și bătut zdrăvăn din cauza pandaliilor care m-au făcut să arunc arma și să fug pe coclauri. Mărunțelul a stat în preajma mea să n-o iau pe urmele lui Egon. Cel puțin, am profitat de un somn bun. Drittel însă a adormit pe mitralieră și a declanșat focul. Tot regimentul a tras timp de cinci minute, culcând la pământ jumătate din lanul de porumb unde eram camuflați, dar dintre răzoare nu apăru decât Leo cu două găleți de știuleți cruzi.

— Dumnezeule! Dacă sunteți în stare să ucideți omul pentru o mână de porumb, nu mă mai miră nimic!

Am încins focul și ne-am pus pe înfulecat porumb copt. Furierii noștri nu ne aduceau decât o zeamă nenorocită de sfeclă, iar proviziile capturate erau pe ducă. Mercenarul s-a constipat și a țopăit toată noaptea ca o femeie gravidă în chinurile facerii. Ceaiurile de bălării nu au făcut altceva decât să-1 umfle ca pe un cimpoi scoțian și, în cele din urmă, l-am așezat cu fundul în sus și i-am făcut o climă cu săpun și ulei de ricin. A trebuit să fugim care încotro, căci burta lui a explodat și a început să tragă o serie de boabe mai abitir ca o mitralieră antiaeriană.

— La pământ! a comandat Moșul în toiul rafalelor. Marocanul ne răpune pe toți!

— Unde-ați dispărut? Asasini nemernici, Allah mi-e martor că m-am saturat până-n gât de războiul ăsta! Fasole expirată, zeamă de sfeclă și acum porumbul ăsta nenorocit cu ulei de ricin, câte chinuri pentru un biet soldat!

S-a prăbușit epuizat, cu nădragii în mână, apoi, scuturat de convulsii, a fugit după tanc, unde a început o nouă tentativă de scremut. Mărunțelul a apărut rânjind cu irigatorul făcut dintr-o cutie de conserve și un furtun de benzină, ceea ce a declanșat un urlet de groază din partea Mercenarului. Leo l-a înhățat de umeri.

— Nu, pe legea mea, fac singur! se jeli el de ți se rupea inima. Dar brutele erau neîndurătoare, așa că îi administrară o nouă doză fulminantă, în timp ce mititelul se zbătea ca un drac. Leo îl pocni după ceafă.

— Potolește-te, altfel crapi ca o vacă scăpată în lucerna. Când, în sfârșit, cutia se goli, îl eliberară, iar Mercenarul fugi ca din pușcă, spre hazul general, căci avea furtunul între fese. A ajuns destul de departe, se pare că a dat peste ruși, o coloană hipo care se îndrepta spre est, profitând de mijitul zorilor. I-am privit prin binocluri. Marea majoritate erau civili îmbrăcați în uniforma căilor ferate. Dintr-o salvă i-am fi putut face piftie, dar nu reacționa nimeni.

— Ce faceți? întrebă Drittel cu figura buhăită. Ce-i acolo?

— Rușii, *mon cher*, zise Mercenarul livid ca un cadavru.

— Nu dați alarma?

— Ei, la dracu', alarma... Nu vreau decât să dorm câteva ore... La dracu' cu rușii ăștia, și așa or să-i prindă alții...

Plecă dând din mână, știind la fel de bine ca și noi că, dacă nu alarmam sectorul timp de câteva zile, am fi putut primi ordin să plecăm din văgăuna aceea.

Coloana se pierdu în ceața dimineții, în timp ce noi ne făceam că plouă. Chiar și măcelarii cei mai înrăiți se mai plictisesc câteodată. Dinspre Darnița se auzea un zgomot rău. Deasupra orașului care se zărea din poziția noastră se ridicau nori de fum negru, vârstat cu cenușiu. NKDV-iștii lui Majirin se băteau pe viață și pe moarte, asigurând retragerea trupelor din Kiev, în timp ce noi păzeam drumurile ce duceau la Borispol. Socoteala statului-major nu se potrivea însă, ca de obicei, cu intențiile colonelului Majirin, care nu se grăbea să ne pice în gheare.

Chiorul era totuși mulțumit de situație, căci un atac direct asupra Darniței nu ne-ar fi dus în Kiev, un cozonac destinat trupelor OKW-ului. Mai mult ca sigur am fi fost retrași cu pielea bine tăbăcită. Atacul de artilerie creștea cu furie, zguduind cerul mohorât. Era ziua mea de patrulă, așa că iată-mă cu Mercenarul și Mărunțelul prin iarba udă. Tăcuți, am urmat un drum paralel cu șoseaua spre Borispol, de unde se auzea tumult de motoare. Nici n-am catadicsit să vedem ce este, ba mai mult, o dată ajunși în marginea pădurii Darnița, ne-am camuflat în tufișurile de păducel, unde se putea dormi boierește. La dracu' cu războiul! O lumină vișinie străpunsă de ciudate irizări verzi îmi învălui creierul. O gheară descărnată străpunse perdeaua roșiatică și mă înhață de gât.

Mut de spaimă, am dat din mâini și picioare, dar nu era chip să scap. Un cap acoperit de glugă se apropie de fața mea și un miros fetid de ghenă mă izbi în nări. Gluga se crăpă o secundă și am zărit obrazul descărnat și ochiul sticlos al morții. Mă trase spre ea și cu un sărut rece ca gheața iadului îmi frânse oasele într-o îmbrățișare. Timpanele explodară la auzul glasului tăios: „Fiul meu, fiul meu rătăcit, ce cauți pe drumul ăsta, locul tău încă nu e lângă mine! Vezi? Acolo e lumina!” Trase o fâșie sclipitoare cu lama coasei în perdeaua vișinie și mă aruncă cu putere prin deschizătură.

— Maică Precistă, bombăni Mărunțelul, dă-te jos de pe mine, țigările astea ți-au sucit mințile! Ar trebui să te lași un timp!

Am sărit în sus, cu ochii cât cepele și capul ca bolovanul. Limba îmi era umflată și cleioasă, iar în creier un roi de viespi. Leoarcă de transpirație, l-am privit pe Mărunțelul, care se trase speriat înapoi și mă împinse cât colo.

— Sfinte Sisoie, Swen, ești verde de-a binelea! Și ce-ai pățit la gât?

Îl zgâlțâi pe Mercenarul, care sări în sus cu pistolul pregătit.

— Pe Allah! Cine te-a zgâriat în halul ăsta? Privi acuzator spre Mărunțelul.

— N-am nici o vină, strigă, m-am trezit cu el peste mine. Ne-am ars, cred că are holeră sau așa ceva. Spune tu, care ai văzut o grămadă de chestii prin pustiu.

— Pustiu e în capul tău, boule, ai visat și l-ai gătit.

— Potoliți-vă, am reușit să îngaim. Moartea. Moartea m-a strâns în brațe și m-a sărutat, apoi mi-a destăinuit ca unui fiu că încă n-am ce căuta la pieptul ei!

Am pipăit gâtul care mă ardea ca ars cu fierul înroșit.

— Fugi de-aici, se miră Mercenarul, ce baftă pe tine să intri în oastea Doamnei! Nu-ți dai seama, ai scăpat de toate belelele, ești sub protecția ei. Avertismentul e clar!

Studiarăm atent urmele de pe gât și, spre stupoarea noastră, constatarăm că tiparul unei gheare descărnate era perfect vizibil. I-am pus să jure că nu vor spune nimic, căci un protejat al morții nu poate fi văzut cu ochi buni, sau aș fi putut fi recrutat pentru tot felul de misiuni sinucigașe. Un stigmatizat ca mine nu avea ce căuta printre oamenii normali. Mărunțelul mă privea cu un respect deosebit, care mă făcea să izbucnesc în răs, și în cele din urmă i-am promis că o să-i pun o vorbă bună, lucru care l-a făcut fericit de-a binelea.

Prin pădure se auzeau voci. După accent, păreau austrieci și nu ne-am înșelat, căci imediat apăru o grupă de vânători de munte în combinezoane de camuflaj verzui, care sporovăiau vesel. Ce dobitoci!

— Labele sus, pădurarilor! zbieră Mercenarul. Sergentul din fruntea grupei execută instantaneu, lăsând să-i pice o desagă de intendentă. Mercenarul scotoci prin ea cu baioneta din vârful carabinei.

— Hmm, ia te uită, eroii Marelui Reich au pornit după ciuperci! De bună seamă, vă credeți în vacanță! Actele, sergent!

— Ce acte? mârâi el cu ochii la uniformele noastre ciudate, pe jumătate rusești.

— Carnetul de serviciu, îl împunse Mărunțelul crunt. Camaradul tău Adolf a uitat să vă dea țidule?

Ochii sergentului căzură pe banderola albă de pe mâneca dreaptă cu însemnele „Sonderabteilung", apoi privi chipiul de marinar și clipi des.
Întinse carnetul brutei încruntate.

— Sunteți cumva din organizația Tod?

— Băi, Blumchen, lasă trâncăneala și goliți buzunarele! Vânătorii se scotociră rapid, în timp ce nesimțitul urangutan

transfera totul în buzunare.

— Doar nu vreți să ne jefuiți? întrebare ei stupefiați. Suntem camarazi!

— De când niște pârlți ca voi care se plimbă urlând în gura mare sunt camarazii noștri? urlă el. De când niște germani tâmpiți sunt prieteni cu jandarmii ucraineni?

Ciuli urechile, căci din pădure răzbătea un huruit de motor, și izbucni, arătând cu degetul acuzator: .. — Ei poftim, ați adus și rușii peste noi!

Zgomotul de arbori doborâți răzbătu foarte clar, în timp ce vânătorii deveneau tot mai agitați. Cu siguranță că ar fi rup t-o la fugă dacă nu eram noi. Din tufișuri apăru un monstru antediluvian, care ne făcu să izbucnim în râs.

— Doamne! strigă Mărunțelul. Dacă o să-i duc lui Wolf așa ceva, o să-l las cu gura căscată. Hei, ia stați, ciocolata! Scoateți ciocolata!

— Iisuse, ești dement! horeai sergentul, care era deja pe buită. E un tanc acolo, iar tu...

— Uite ce e, de când ne-am întâlnit, încerci să ne duci cu vorba, ce, ne crezi tâmpiți? Orice vânător de munte are o rație de ciocolată, așa că fă bine și scoate-ți marfa.

Spre mirarea noastră, oamenii înspăimântați scoaseră o grămadă de tablete pe care Mărunțelul le adună în chipiu.

— Ia-le, descreieratule, strigă șeful lor, o să fac un raport de-o să vă știe tot frontul...

— Gura, poponarule, avem treburi mult mai importante! Cazemata duhnitoare se apropia croindu-și drum, greoi. Era

un adevărat fenomen. Pe cutia blindată erau nu mai puțin de șase turele împănate cu tunuri și mitraliere.

— Ce zici, Mărunțelule, îi venim noi de hac? rânji Mercenarul. Poate ne ajută și domnii, sau pe vârfurile înnourate ale munților nu umblă așa ceva?

Opri cu piciorul pe unul dintre soldații care încerca să se strecoare prin bălării și zise:

— Ești penibil, *mon cher*, dacă unul din tipii de acolo observă o mișcare, o să ne facă harcea-parcea!

Pământul se cutremura sub șenilele gigantului, dar noi știam că Mercenarul blufează. Distanța era prea mică ca să fim văzuți. Tancurile rusești sufereau în acest timp de un dezavantaj foarte mare. Nici unul nu avea turela dotată cu o cupolă pentru comandant, ceea ce le făcea să fie oarbe pe o distanță de opt-zece metri împrejur.

— Floare la ureche, spuse el, dar fii atent, nu vreau să-i faci nici cea mai mică zgârietură. Animalul acesta e al meu.

Dintr-un salt ca de panteră, cei doi erau pe estacada care sprijinea turela principală. Mărunțelul cerceta capacul. Nu era zăvorât, spre ghinionul rușilor rătăciți. Găliganul îl deschise cu prudență și vârî capul înăuntru ca un urs la miere. Mercenarul bătu cu putere în turela mică cu mitraliera și scoase limba în fața vizetei, apoi scuipă pe geamul periscopului. Turela se mișcă, răsucind mitraliera. Capacul tambuchiului culisă lateral, iar tancul înțepeni brusc. Priveam cu râsuflarea tăiată. Din turelă se ivi chipiul de matroz în vârful baionetei.

— Hei, borfașilor, v-ați scăpat în nădragi? Chipul

Mărunțelului se ivi plin de sânge.

— îmi pare rău, dar am făcut un pic de mizerie.

Intră înapoi și în câteva secunde deschise o poartă din spatele tancului, apoi începu să arunce otova membrii echipajului, cu capetele zdrobite. Sergentul începu să vomite cuprins de spasme, în timp ce oamenii săi,

îngroziți, o luară la fugă. L-am bătut pe spate și i-am dat liber. Era cutremurat pur și simplu, războiul acesta îl adusese în pragul nebuniei. M-a privit nedumerit și a plecat sughițând pe urmele camarazilor. Curioși, am inspectat neobișnuita mașină înarmată cu trei tunuri și.cinci mitraliere. Se pare că era un T-35 enorm în toate privințele, cu un interior încăpător și magaziile pline de muniție. O stație radio primitivă ocupa unul dintre pereții laterali. Am acordat frecvența și am prins regimentul nu fără greutate, comunicând semnalmentele. Mărunțelul s-a așezat în scaunul pilotului, o copaie de fier cu chingi pe piele în chip de șezut. Comenzile păreau făcute special pentru un uriaș ca el, iar planșa de bord simplificată la maximum, ca amprenta unui analfabet pe scrisoare, care-l făcu să grohăie mulțumit. Prea multe ceasuri nu au rost. Turelele erau acționate manual, iar de instalație electrică, nici vorbă. Mercenarul râse amuzat.

— Se pare că rușii au construit tancul acesta pentru creierul tău, crezi că poți să-l pilotezi?

în loc de răspuns, Mărunțelul a tras accelerația de mână și, cu o smucitură, am pornit într-un huruit cumplit. Ca să ne înțelegem, am pus câștile interfonice cu apărători de plută. Capul idiotului coleăia de idei eroice, cum ar fi un atac în lungul șoselei, și abia l-am convins să renunțe, promițându-i că n-o să împărțim ciocolata între noi. Am revenit la unitate pe același drum, fără să ne observe nimeni, deci era evident că tancul ar fi reușit să iasă din încercuire dacă nu dădea de noi și am marcat pe hartă punctul unui nou post de observație, căci putea să fi scăpat o grămadă de tipi pe ruta paralelă căii de acces.

Triumful Mărunțelului a fost de scurtă durată, din pricina Chiorului, care a confiscat barabafta și a dat ordin să fie transformat în punct fix de foc. Copleșit de mânie, găliganul umbla de colo-colo, căutând ceartă prin batalioane, dar fără nici o șansă. Manierele lui arhicunoscute îi făceau pe toți să fugă ca dracul de tămâie. în cele din urmă, s-a hotărât să mineze tancul ca, în cazul unei retrageri, chipurile, precipitate, să nu pice gratuit în ghearele plutonierului Wolf, dar nici aici nu a reușit din cauza servanților conduși de Portta, care nu vroiau să audă de așa ceva.

Spumegând de furie, a apelat la serviciile lui Braun, căruia i-a dictat o lungă scrisoare către Marele Stat-Major. Cu spaima în oase, bucătarul a trebuit să asculte o jumătate de oră tirada plină de elucbrații eroice, precum și invențiile referitoare la dreptul de posesiune asupra obiectelor capturate. Până la urmă, au dat la iveală un adevărat document care i-ar fi putut duce pe amândoi direct la balamuc, dar lui Braun i-a fost frică să-l trimită, și astfel au ratat la mustață salvarea de pe front. După-amiază, Wolf a vizitat punctul de foc, admirând mormanul de fiare împănăt cu arme, și s-a declarat entuziasmat, ba chiar și-a făcut și o fotografie cu el.

Seara, Mărunțelul s-a furișat cu o mină magnetică, dar s-a ales cu o cazma în cap din partea roșcovanului și cu o interdicție de a se apropia la mai mult de zece metri. Noaptea a adus cu sine o nouă surpriză. Mărunțelul dispăruse. Ne-am dat de ceasul morții să aflăm ce se petrece. Părerea generală era că a trecut la ruși să demaște poziția tancului, iar Portta i-a schimbat locul, pentru orice eventualitate, apoi, în culmea fericirii, s-a înființat la Chiorul să anunțe dezertarea. Colonelul 1-a expediat însă cu un potop de înjurături, declarând că nu are chef de tâmpeniile noastre. Dezamăgit, Portta a revenit, blestemând corpul ofițerilor și jandarmeria, de care te împiedicai peste tot, dar numai când era nevoie de ea nu era de găsit, și nimeni în afară de el nu a stat în preajma mașinăriei blestemate, **de** frica unui atac. **Te** puteai aștepta oricând să apară un comando care să-i vină **de** hac. Pe la miezul nopții, fugi chiar și Portta care, îngrozit, ne declară că becurile cadranelor **de** bord s-au aprins singure , iar din turela principală s-au auzit zgomote suspecte, urinate **de** un oftat teribil.

— V-ați scrântit de-a binelea, copii, zise Moșul rânjind, mâine-poi-mâine, o să fugiți urmăriți de cadavrele de pe câmp!

— Un cadavru e una, iar un tanc e alta, mârâi Portta. îți jur pe Dumnezeul meu că cineva a oftat din toi rărunchii!

— Dacă e vorba de Dumnezeul tău, m-am lămurit, zise Leo. Mă duc să verific.

Reveni, declarând că totul e în regulă, cu excepția faptului că petele de sânge încă erau umede, lucru care ne amuți.

— *Alors, mes enfants!* exclamă Mercenarul. Sper să nu se repete povestea cu tancul fantomă!

— Ai căpiat? Să nu ne spui că ai văzut așa ceva!

— Lucrurile s-au întâmplat întocmai, *mon ami*, după ce echipajul locotenentului Martouf a ars în tanc. La vreo săptămână, aproape de miezul nopții, am auzit hurelul lanțurilor și pe dune s-a ivit silueta de neconfundat a unui Renault 2. în primul moment am crezut că marocanii au făcut rost de blindate și ne-am repezit să le distrugem, dar n-am reușit să dăm de el. Parcă intrase în nisip. Comandantul nostru a făcut raport și un avion de cercetare a scotocit zona fără nici un rezultat. Figura s-a repetat nopți la rând, de ne adusese în pragul exasperării, până când, într-o noapte, tancul a întors prin fața noastră și, în lumina lunii, am zărit emblema cu asul de pică roșu în chenar negru a lui Martouf. O clipă doar, și toți eroii Legiunii Străine am rupt-o la fugă ca din pușcă. Două zile nu a îndrăznit nimeni să sufle o vorbă și cu chiu cu vai preotul a reușit să ne determine la spovedanie. Toată povestea aducea cu a Olandezului Zburător, iar după ce s-a convins cu ochii lui de vedenie, ne-a cerut să-l ducem la tancul distrus, unde s-a dovedit că, dintr-un motiv sau altul,%chipajul era lăsat acolo. Am scos oasele calcinate și le-am îngropat cu tot onorul în fața regimentului, iar din noaptea următoare tancul care bântuia dunele a dispărut. Ei, cam asta e.

Privirea lui se îndreptă spre mine.

— Nu spune că vrei să îngropăm rușii morți! am zis, holbându-mă. Chestia asta mă lasă rece, iar eu sunt sătul de bazaconiile mele. Dacă vrei

scălâmbăiat de răs. Portta ne împărtăși un plan de recuperare a Mărunțelului, care ne făcu să privim ziua mai optimiști. Moșul anunță marțial femeile că cererea lor va fi îndeplinită.

— Sunteți niște băieți buni, zise preoteasa, v-am auzit cum hohoteați de plâns.

Îi zări pe Leo și se închină:

— Bunule Dumnezeu, cred că nu ești frate cu diavolul acela!

— Fii liniștită, mătușica, eu sunt visul lui cel mai urât. Și, acum, arătați-ne drumul!

Zăceau toți beți ca niște porci. Mărunțelul sforăia de se cutremura cerul, în mijlocul sătenilor bărboși. Leo l-a ridicat însă ca pe un pai și l-a trântit pe masa groasă de stejar, unde l-a priponit bine cu un cablu de trolîu, iar Gică a deschis gamela cu leacul contra mahmurelii pregătit după o veche rețetă haiducească. Câte-o lingură de ficcare a fost de ajuns să-i facă artificii urlătoare, iar în zece minute jurau cu toții că n-or să mai pună alcool în gură toată viața.

— Nemernicilor, uitați-vă la voi, oameni în toată firea, ați băut tot! Nu găsești o picătură de votcă în tot satul! E uimitor.

— Cum ați putut face așa ceva? se jeli preoteasa. Rușine!

— Ne-a obligat mamașa, gemu popa spășit, uite-te la el ce mutră are. A speriat toată lumea.

Mărunțelul, care primise o porție dublă, apoi una triplă, deschise un ochi urduros și plescăi, adormit.

— Hei, părintele, mai toarnă un borcan... Unde dracu' ești, budană hoșcăită?...

Se mișcă brusc și dădu să se ridice. Un rânjel îi răsună în urechi. Vru să se răsucească, dar nu reuși.

— Sfinte Sisoie, sunt paralizat! gemu el.

o părere, sunt convins că-n pădurea aia se petrece ceva. Nu uita că vânătorii au fugit și n-am mai găsit sacul cu ciuperci.

Toți ciuliră urechile și a trebuit să le povestesc toată trășenia, începând cu visul și terminând cu asaltul tancului în care Mărunțelul a zdrobit căpățânile rușilor, apoi a trebuit să dau jos eșarfa mea albastră ca să-mi verifice rana de la gât. Concluzia a fost că pădurea era bântuită și, spre ușurarea mea, au renunțat la ideea cu îngropatul.

În zorii zilei s-a dovedit că realitatea depășea cu mult orice fantezie, oricât de bogată ar fi fost ea. Un grup de babe dintr-un cătun apropiat poziției noastre s-a înființat cu o cerere de-a dreptul stupefiantă. Vroiau să le acordăm protecție împotriva unui animal ciudat, îmbrăcat în uniformă germană, cu beretă de marinar al flotei Dnieper. Matahala se pripășise de cu seară în sătucul lor, reușind într-un timp record să răstoarne cu susul în jos ordinea patriarhală. După ce a cerut răspicat să ia legătura cu șeful partizanilor din zonă, în vederea unei misiuni speciale, a încins, sub amenințarea armei, un bairam drăcesc cu bătrânii cătunului. Înfricoșați până în măduva oaselor, nenorociții au scos la iveală rezervele de votcă și rachiu de struguri pe doi ani, apoi, constrânși de bestia cu chip de om, au pus la cale un taraf de armonici și balalaici, în care a fost antrenat până și taica părintele. Babornițele se jurau printre cruci făcute la rezezeală că n-au văzut în viața lor popă jucând cazacioc cu poalele ridicate în cap și moșii chiuind de parcă însuși Satan intrase în ei. Tot timpul s-au gândit la războiul care va să vină cu belele peste ei, dar o asemenea caznă nu-și imaginase nimeni. Brusc, s-au hotărât să plece în căutarea partizanilor, dar, cum nu era picior de așa ceva primprejur, speranțele lor se îndreptau spre noi. Trebuia să facem ceva neîntârziat pentru a salva acele suflete nevinovate.

Cu lacrimi în ochi, Moșul a rugat femeile să aștepte pentru a lua o hotărâre, căci armata e armată și nimic nu se face la întâmplare. Ne-am refugiat rapid în spatele tancului, unde ne-am

O idee îl străfulgera, paralizase din cauza băuturii. Deschise ochii mari și privirea i se opri pe grupul de ruși cu chipurile mascate. Înjură ca un descreierat, dar un bocanc greu, ținut, **îl** apăsă pe falcă.

— Gura, porcule, pocitanie nazistă care face rasa umană de răs! Vrei să faci afaceri cu noi?

— Tovarăși, ați înțeles greșit, eu v-am chemat. E vorba de viață și de moarte, așa că ia bocancul..., răsuflă el ușurat. O armă secretă și extrem de scumpă a încăput pe mâinile inamicului...

— Fă-mă să înțeleg, jigodie! Nu ești tu inamicul?

— Bineînțeles, dobitocule, dar acum am întors foaia. Cine plătește mai bine înhață hodoroaga!

— E cumva vorba de tancul de-acolo? întrebă mascatul cu voce mieroasă. Păi, în cazul ăsta, ai pierdut potul! Te așteaptă frigarea, pe toți dracii!

Mărunțelul privi uluit mașinăria și se dezmetici total.

— Cum, l-ați și umflat deja? Nu e corect, zise el, agitându-se, e al meu, sunteți morți. Babe trădătoare! aruncă el cu venin în femeile care priveau mute toată mascarada.

Un șut în coaste îl potoli imediat.

— Armata sovietică nu tranșează cu dușmanul, unde mai pui că ți-ai bătut joc de bieții săteni! Uite în ce hal i-ai adus!

— Da, da, sări popa, fără să piardă momentul. Și m-a pus să și dântuiesc... Imaginați-vă, tovarăși, un bătrân de vârsta și pregătirea mea, și ne-a cerut și femei.

— Femei! răgi preoteasa. Femei în casa mea! Să-l terminăm, tovarăși!

Scoase o frânghie de sub priciul în chip de pat.

— Bună idee, mamucica! tună găliganul cu epoleți de locotenent și întocmi la iuțeală un laț pe care îl petrecu de grindă.

— Să-l scopim întâi! țipă altă baborniță cu o seceră în mână. Jughiniți-l ca pe vier! spumegă ea în strigătele de aprobare ale adunării.

Piticul cu voce dogită ^{înhața}secera și tăie cu o lovitură măiastră prohabul Mărunțelului.

— Dacă vă atingeți de sculele mele, jur că o să vă zdrobesc creierii!

Se încorda cu o asemenea forță, că blatul mesei crăpă în două. îi arse un șut.

— Terminați, nebunelor, sări un bătrânel cu mustățile în furculiță, dar imediat primi una peste bot. Papașa, Oleg, săriți!

înhață un făcăleț și într-o secundă se încinse o bătaie de pomină, din care babele, mai bine înarmate, ieșiră victorioase. Cu poalele sumese, femeile se repeziră să pună lațul pe gâtul condamnatului, apoi, la unison, traseră de frânghie. Paranghelia era așa de mare, încât Moșul se tăvălea pe jos de răs. Deodată, grinda cedă sub cele o sută cincizeci de kile ale animalului și coșmelia se dărâmă cu un zgomot de tunet. Spânzuratul țâșni prin acoperișul de paie și o luă la fugă cu grinda după el. Leo și Portta puseră piciorul pe frânghie, făcându-l să se prăbușească cu o tumbă spectaculoasă, apoi strânseră legăturile de la mâini, în timp ce Mărunțelul se zbătea ca un armăsar furios. Cu dexteritate, îl priponiră de cârligul de remorcare al tancului, iar tipul din vârful turelei îi vărsă în cap o clanțarolă de ulei ars. Preoteasa se repezi cu o pernă de fulgi, și într-o clipă Mărunțelul arăta ca un găscan uriaș.

— Ei, câine fascist, ce mai zici de tanc? îi aruncă locotenentul.

— E al meu, e al meu, porc de câine, înghiți-te-ar iadul și focul, să mori în haznaua regimentului și să te mănânce viermii de viu! îl potopi el cu blesteme, nevrând să renunțe.

— Ei, atunci vino să-1 iei! înainte, băieți!

Pe câmpul din fața noastră se desfășura un atac de blindate apocaliptic. Era prima ciocnire majoră între T-34 și Mark T-III la care asistam ca spectatori, căci Chiorul ne ordonase să nu ne băgăm. Rușii luptau cu vitejie, dar lipsa de experiență și muniție se dovedî fatală. Un T-III, cu un steag negru de pirați prins de antenă, străbătea în viteză rândurile rusești, în timp ce tunul său scurt de 50 făcea praf tanc după tanc, apoi execută o voltă cu piruete și năvăli iar în grămada de T-34, de data aceasta pe la spate. Efectul tirului asupra cutiei blindate apărută mai slab în lateralele motorului era fulminant, mai ales că mașinile aveau prinse în bride și două butoaie suplimentare de combustibil. Fanionul cu hârca albă rânjind se vedea fluturând de colo-colo prin masa de blindate, iar tipii erau niște ași teribili, căci reveneau fără încetare în aglomerația de mașini, în timp ce amicii lor îi acopereau din rășputeri pe flancuri.

— Iată un Otto Kretschmer' al blindatelor! constată Chiorul. Numai că ăsta își sacrifică echipajele pentru gloria personală. Ia să-l întrerupem din joacă. Foc de voie, băieți!

Trei salve de proiectile perforante din poziție fixă au amuțit pe veci tancurile rusești. T-HI-ul comandant, încremenit, mătură orizontul cu turela, căutând să înțeleagă ce s-a întâmplat așa, deodată. Ne zări în liziera pădurii și porni în viteză către noi, în timp ce oamenii săi se regroupau cu

'Celebru comandant de submarin, care ataca infiltrat în mijlocul convoaielor de nave (n.a).

măiestrie. Turela unui T-34 se mișcă, urmărind traseul, dar T-III se întoarce fulgerător și îl spulberă dintr-o lovitură exact ca în poligon, fără să încetinească o secundă.

— Drace, se minună colonelul, sunt buni! E bun, nu dat naibii ca voi, dar trebuie să recunoașteți...

Răcnetele Mărunțelului care alerga în urma tancului ridicară în sus toate liniile.

— Iisuse, parcă sunt niște copii! exclamă Ohlsen supărat

— Lasă-i în pace, zise Chiorul, dacă nu s-ar distra, ar înnebuni.

Doamne, urangutanul ăla cu pene pare să fie Kreutzfeld, dar știu că are un fuleu grozav!

Motorul tuși astmatic și un răpăit de biele rupte horeai îngrozitor. O flacără galben-verzuie izbucni prin grilajul capacelor, așa că am părăsit în goană mașinăria, în timp ce vâlvătaia creștea alarmant.

— Tancul meu, blestemaților! orăcăi Mărunțelul.

Se aruncă la pământ, evitând cât de cât explozia, care suflă toți fulgii de pe el. Se trezi culcat în poala Moșului și miorlăi de ți se rupea inima.

— Swen, Portta, Mercenarule, Sfântă Fecioară, ce ușurare, dacă ați ști prin ce-am trecut, e incredibil! Au vrut să mă scopească și o grămadă de partizance feroase m-au spânzurat în chinuri, după ce altă duzină mi-au turnat pe gât tone de votcă.

își pipăi bijuteriile, răsuflă ușurat și continuă:

— Apoi m-au uns cu catran și m-au batjocorit ca pe un câine de pripas și, culmea nerușinării, am fost târât legat de tancul meu, pe care l-au distrus...

— Gata, gata, potolește-te, ești salvat. Camarazii tăi te-au scos din ghearele rușilor la timp, nu? La ce sunt buni prietenii?

A doua zi, Portta ne-a dat o nouă temă de luptă. Vânătoarea de iepuri, care țopăiau din abundență prin împrejurimi, și am descoperit că ne lipsea un element foarte important: vinul pentru sos!

Din două vorbe, comandantul ne făcu să ne simțim minunat, lucru rar întâlnit la noi. Tancul opri în fața noastră cu un derapaj elegant pentru o asemenea mașină. Din turelă apăru un ofițer elegant, în costum de piele.

— Dar ăsta e Von Hartmann! strigă Portta. Salut, Puștiule, ce mică e lumea, parcă erai în drum spre Breansk?

— Ce-mi vād ochii, distrugătorii din 27! Locotenent-colonel Puștiul, permiteți, se recomandă el vesel. O mică altercație m-a reținut pe-aici!

— Colonel Chiorul, felicitări, camarade! Deși cu o mică reținere... Tactica e destul de periculoasă pentru echipajele tale.

— Oamenii mei își asumă riscul calculat, am câteva mașini la fel de speciale ca și ale voastre.

Bātu cu mâna țeava tunului și observărăm că în loc de palmă avea un cârlig strălucitor, fin cizelat.

— Ăsta e un Krupp scurt de 50 pus pe afet giroscopic, care trage cu muniție specială, preciza ei,

— Am auzit de proiectilele astea, iar acum am văzut și efectul. Prima lovitură contează în proporție de optzeci la sută. Dar, ia spune, cum de ești aici? Băieții mei au raportat altceva.

— După cum spuneam, am avut naivitatea unui Von de douăzeci și cinci de ani să cred că eroii au un cuvânt de spus, așa că am încercat să-l conving pe Guderian de necesitatea acoperirii spatelui, iar Heinzi m-a expediat cu un șut în cur să vânez armatele șterse de ei cu stiloul. Eterna poveste cu cearta dintre vulpe și barză.

— Ne pare rău de mână, dar parcă o aveai când ne-am cunoscut.

— Salut, Moșule, a zburat cu trapa pe care încercam s-o închid. Nu poți fi mereu îndeajuns de rapid.

Capul Mărunțelului se ivi și rânji tâmp.

— Domnilor colonei, mă iertați că întrerup o discuție atât de interesantă, darpotaia se agită și, cum abia s-a pișat, cred că simte ceva, zise el, ridicând ochii spre cer. Eu, unul, raportez un avion, așa că trageți rabla în tușișuri.

Deasupra se ivi îngerul nostru păzitor „Rama " care anunța deplasările rușilor. Leo comută stația pe frecvență.

— L-au descoperit pe colonelul nostru în sectorul Rogozov. Ne-a scăpat pe sub nas!

— Alt colonel! se miră Puștiul.

— *E vorba de Majirin și Divizia 4 NKVD, pe care i-am pândit o săptămână încheiată. Am senzația că o să alunece și de data asta. E ca și cum ai pescui în ape tulburi.*

— *Cunosc sentimentul, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, chiar dacă ai o părere proastă. Am întins-o, baftă și, după cum sunteți dirijați, o să ne întâlnim pe răul Udai! Poate-l încolțim pe omul vostru.*

— *O să iasă o tripletă de colonei pe cînste, râse Mărunțelul. Unul chior, altul ciung și unul plin de schije.*

Incasă o labă după ceafă și privi nevinovat.

— *Un trabuc, domnule?...*

Colonelul Von Hartmann dispăru printre carcasele calcinate ale victimelor sale. Rușii nu aveau să mai adune niciodată atâtea tancuri în acele luni, dar Puștiul avea să crape lângă Lohvița, distrus de o simplă sticlă incendiară. Din cenușa amestecată cu argintul decorațiilor, căpitanul său avea să recupereze cârligul de oțel cizelat la un bijutier evreu din ghetoul orașului Lublin și să-l poarte ca talisman până la sfârșitul războiului.

Noi am pornit în direcția opusă, urmând o adevărată alee de avioane care se țineau scai de ruși. Dinspre Periaslav se revărsă o mare de trupe proaspete și dintr-un camion au descins Heiden cu Sevilla, uimiți de balamucul în care nimeriseră.

— *Ce porcărie! gemu Heiden. Berlinul sărbătorește căderea Kievului. Credeam că o să vă găsim în vacanță și câinii colo am căzut în două ambuscade, de ne-au zburat fulgii-Ticăloșii au fugit cu haleala noastră, dar am salvat lada de șampanie.*

Să aducă o asemenea marja în inima frontului a cerut o adevărată dovadă de ingeniozitate, pe care Heiden și Sevilla au dat-o din plin. Mai întâi au procurat o scrisoare către Von Kleist și au trecut-o într-un plic cu toate ștampilele în ordine, ca un fel de ordin pentru transport, apoi au vopsit pe ladă însemnele Statului-Major și au dormit cu schimbul, de frica tipilor lacomi și lipsiți de scrupule, care bântuie prin trenuri-, ba chiar au snopit în bătaie un șef de gară care a dat cu piciorul în coletul generalului. Acesta le-a asigurat până la Berdicev o gardă de jandarmi, care nu putea suferi conțopistul, iar de aici până la prima ambuscadă chiar cu un ofițer din anturajul lui Keist, bucuros să care un obiect atât de prețios. Se și vedea felicitat personal, dar glonțul unui lunetist i-a încurcat planurile la puțin timp după traversarea Niprului. Sevilla a preluat volanul, scăpând ciuruiți de-a binelea. Preluați de un convoi al intendenței, au scăpat refugiați în interiorul cazanului de oțel al sobei de campanie.

O dată liniștiți, ne-am așezat cu evlavie în jurul lăzii, de parcă au sosit înseși moaștele Sfântului Anton, iar Heiden a scos un tirbușon superb, șutit special pentru această ocazie, căci nu se făcea să bagi dopul înăuntru sau să spargi gâtul sticlei. Nimic nu se compară cu extazul produs de pocnetul dopului și culoarea mătăsoasă ca pielea unei femei a binecuvântatei licori. Am sărbătorit în tăcere revenirea celor doi, care marca întâmplător și plecarea lui Gică și Leo pe frontul din Crimeea. Aveam să ne despărțim definitiv de data aceea, iar Waldy ne mirosea pe rând, de parcă ar fi vrut să ne țină minte pe fiecare.

ATACUL CAVALERIEI

Cu trei zile înainte de plecarea românilor, am avut urî lanț de ghinioane teribile în care oboseala a avut un rol principal. Valul de infanterie pornit la atac fără recunoaștere a dat nas în nas cu rușii îngropați pe dâmburi. Au așteptat liniștiți ascunși în noapte, fără să tragă un glonț, apoi au atacat la baionetă răcanii care s-au trezit prinși între tancuri și ei. Degringolada a fost totală, iar panica ne-a împins înapoi, pentru că era imposibil să distingî ceva în lumina reflectoarelor. Un atac la baionetă te scoate din minți, iar dacă cineva ar fi curios să verifice, după luptă și-ar da seama că marea majoritate au picat uciși cu lovituri date în spate.

Rușii au trecut printre noi o dată cu tembelii de pifani care fugeau îngroziți. Tunurile anticar, împinse cu mâna, au început să ne ciocane cu perfidie și în curând colinele erau iluminate de tancurile care ardeau ca torțele. Chiorul privea neputincios dezastrul din care nu au scăpat decât cei

repliați pe flancuri. Tancul nostru s-a poticnit cu violență, apoi a rămat pământul cu o șenilă ruptă, Mărunțelul a declanșat imediat cocteilul de lumânări fumigene și luminoase, iar Moșul și Portta au deschis trapele. Cu măștile pe figură, am așteptat înspăimântați rezultatul. Dacă în câteva minute nu ne ataca nimeni, eram scăpați pe moment.

Capcana își făcu efectul, ori rușii erau prea grăbiți să treacă printre noi, așa că, prudent, am ieșit prin lăcașul de sub burtă. Mașina ucigașă fusese înfrântă cu un stâlp de beton vârat între galeți. O bucată din lanțul șenilei era torsionată, iar galetul forțat zburase din suportul principal, smulgând și bara de torsiune. Am scotocit bezna încordat, dar locul parcă se golise de orice suflăt. Fără să mă ridic, am privit tancul. Arăta destul de bine, cu pălălaia de fum care se revărsa prin trape.

Din beznă țâșni o nălucă albicioasă, care mă încalecă și mă linse pe ochi. Cu mișcări feline, se iviră Gică și Sevilla. Leo îl târa de guler pe Mercenarul.

— Ciocu' mic, Swen, e plin de rusnaci pe-aici! Ghioaga lui folosea drept atelă Mercenarului, care avea un

picior aproape întors invers.

— Doamne, Kolb, ce-ai pățit?

— Am încurcat-o, camarade! scui pă el chiștocul stins. Tancul nostru e țândări, ce curvă de război! exclamă el scârbit și strânse garoul făcut dintr-o curea. Voi cum stați?

— Nasol, șenila dreapta e ruptă.

Leo și Mărunțelul evaluau pagubele, în timp ce noi am luat poziție în jurul tancului. Cei doi uriași au dat jos galeții de rezervă. I-am făcut o injecție cu morfină Mercenarului, iar Moșul i-a pus osul la loc cu o lovitură bine plasată. Verde ca o stafie, leșină fără un geamăt, iar Sevilla îi făcu un soi de colivie din vergele de armă, pe care o legă cu feșe în jurul piciorului.

— Trebuie să pornesc motorul, așa că faceți bine și dați o raită primprejur, șopti Portta.

— La dracu', mă enervezi, o să tragem lanțul cu mâna! Eu nu mă mișc de-aici nici mort.

Portta îmi dădu un brânci și îmi puse cleștele în brațe.

— Fie cum zici, dar tragi cablul, potaie fricoasă! Tremurând ca varga, m-am înhămat la șenilă, scurmând

țărâna. Leo îmi sări în ajutor, iar Mărunțelul se vâri cu spinarea sub șenila grea, punând-o pe roata de ghidaj. Noroc că tracțiunea la T-IV e în față. Sevilla potrivi prezoanele de legătură dintre zale, iar Leo le băgă din câteva lovituri de baros. Un fulger imens scapără în peisaj și o secundă am zărit terenul plin de cadavre. Urmă tunetul, care ne asurzi pe loc, și instantaneu se porni potopul rece ca gheața. Ca să mă revanșez, am rămas cu Portta să întindem șenila, în timp ce restul s-a adăpostit sub tanc. Sub șuvoiul năprasnic, am adunat sculele în cutia de pe apărătoare și, un sfârșit, lunganul se declară mulțumit.

Ne-am înghesuit cu toții în cutia tractorului, căci pe jos cobora un torent de noroi amestecat cu pietriș. Heiden porni stația și prinse comandamentul. Aveam ordin să așteptăm până dimineată. Printr-o acțiune îndrăzneță, Majirin scăpase din nou și se topise prin mlaștinile de lângă Nipru. În zori trebuia să pornim pe urmele lui. Portta deschise sistemul de încălzire și căzurăm ca bolovanii, fără să mai facem gardă. Bafta putea face ca rușii în retragere să fi plecat pe altă direcție, așa că ne bazam pe câine.

Mastiff-ul latră răgușit, dând scularea. Parcă dormisem o secundă, atât eram de frânt. Dimineata era oribilă, rece, cu un plafon de nori atât de coborât, de parcă stătea să-ți pice în cap. Zeci de cadavre vinete împânzeau colina în pozițiile cele mai ciudate. Se auziră voci și am zărit un grup cu tunici albe și cruci roșii pe căști.

— Sanitar! am urlat. Aici, avem un rănit grav.

— În sfârșit, zise sergentul asistent, până acum n-am găsit un afurisit de om viu. Ați tras un măcel ca la carte.

Cercetă piciorul Mercenarului și constată mulțumit că e dezumflat și arată bine. Eu l-am aprovizionat cu țigări, iar Mărunțelul cu ciocolată de la vânători.

— Partea ta, zise el, surâzând. Le-ai tras clapa, arăboi norocos, auzi, ești singurul mort viu de pe-aici...

Regruparea s-a desfășurat greoi, pierdusem două plutoane. Chiorul apăru negru de furie, cu un locotenent de infanterie după el.

— M-am săturat să vă suflu în cur mereu, așa că poți să te duci la dracu' cu cărți! Ohlsen, urlă el, împarte ordinul tuturor comandanților de echipaj, acționăm independent! Vreau un terci din NKVD-iștii ăștia. De-aici încolo îi alergăm ca pe câini. Vânătoare liberă, ați înțeles?

— Domnule, noi am fost chemați la MSTM, putem s-o roim? zise Gică.

— Până nu vine ordinul scris, sunteți încadrați aici, așa că stai pe locul lui Kolb și îi iei mașina lui Gerhard. Gata, să terminăm cu cloaca asta!

Tancurile pornite cu toată viteza se eșalonară pe secțiuni, luând forma unui romb. În vârful din ariergardă alergau mașinile noastre. Primul contact l-am stabilit în prima jumătate de oră, căci rușii suferiseră și ei din cauza ploii torențiale, iar mijloacele mecanizate erau puține, plus că nu și-au imaginat o asemenea urmărire. Valul de oțel trecu ca tăvălugul. Șase autoblindate zăceau împrăstiate fărâme. Heiden trăgea neîncetat, în timp ce Portta îi mărea orizontul cu mișcări bruște de levier. Îmbătați de mirosul atacului, am năvălit prin grădini. O izbă apăru în cale. Trecurăm nepăsători peste ea.

Cu ochii în periscop, urmăream ceva pe măsură. Iată: o mitralieră antiaeriană montată pe un Saratov. Am rezolvat-o cu un proiectil exploziv. Mărunțelul încarcă, apoi reveni la MG-38-ul său sprijinit în trapa laterală. Din cătunul pieptănat nu a rămas decât o arătură sinistră. Urma un crâng de mesteceni albi, care pică într-un amestec de oase sfărâmate cu oamenii unei companii din regimentul NKVD.

Chiorul jubila, lată, în sfârșit, o acțiune după inima lui. Fără un foc de armă, rombul mortal trecu ca vijelia spre râul Udai. O masă de soldați îmbrăcați în kaki apăru instantaneu după gardul viu. Urechile îmi răsunară de oase sfărâmate și aș fi putut să jur că tancul a avut un șoc la trecerea prin ei. Portta aborda o viroagă în pantă. Cu foc de mine S, am măturat creasta și mașina țâșni direct în coloana hipo. O trombă de foc mătură câmpia înțesată de trupe. Caii fugeau bezmetici, întetind panica. O clipă am paralizat la vederea măcelului. — Trage, Swen! țipă Moșul alarmat. Am deschis foc fără avizare. Oriunde pica un proiectil, era prăpăd. Cu un gest reflex, m-am aruncat peste Mărunțelul, căci doar o fracțiune de secundă am văzut punctul roșu de la baza scutului și o ploaie de schije fierbinți șuieră în turelă. Cizma stângă a Moșului zbură literalmente din picior, iar pe spate am simțit o furnicătură rapidă. Gloanțe perforante! Portta s-a

prăbușit peste bord cu fața scăldată în sânge. în vizetă se căsca o gaură zdrențuită. Mărunțelul îl ^{înhață} de guler, iar Heiden trecu pe locul pilotului. Frână violent, mototolindu-ne ca pe niște cârpe, apoi băgă în marșarier, mai să distrugă cutia de viteze, și porni într-un zigzag nebunesc.

— întoarce, cretinule! zbieră Portta, revenit brusc.

încasarăm o nouă lovitură în nuca mitralierei. Glonțul traversă scaunul lui Heiden, răzui magazia de muniție dreapta care, din fericire, era goală, și percuta în placa de protecție a motorului. Heiden execută o piruetă care ne trimise cu țestele în blindaj și tancul se răsturnă dincolo de taluzul care mărginea pădurea. Un glisaj periculos duse mașina printre stejarii care se frângeau ca scobitorile. Din compartimentul motor țâșni peste noi un jet de benzină sub presiune. Doar miracolele Sfântului Sisoie ne mai puteau salva, căci la cea mai mică scânteie urma să fim transformați în torțe.

Ca un roi de albine, am țâșnit prin trape, rostogolindu-ne asemenea unor arici demenți. Primul meu gând a fost să mă debarasez de veston, dar un tir năprasnic mă culcă printre trunchiurile zdrobite. Pădurea colcăia de ruși care se năpustiră la atac. Explozia tancului îi suflă direct în iad. Din lunca râului se înalță un geamăt care îmi îngheță sângele. Chiorul regroupase tancurile și ataca masa de oameni care se înghesuiau la capul de pod. Și cum infernul nu era complet, un nor de Heinkele apăru deasupra grupării, scuipând bombele ca pe găinați. Mărunțelul înhățase o carabină de asalt cu baionetă; șuieră și îmi aruncă un sac de grenade legat de un PPS cu roată de cașcaval. Portta, pe jumătate scalpat, înfîgea pumnalul cu furie în spinarea unui brunet mustăcios. Moșul gătuia un altul, lovindu-l cu fața de cioturile ascuțite ale stejarului frânt. Drace, războiul continua! Cu două grenade ofensive bine plasate, am făcut liniște în peisaj.

— Doamne, Swen, era și timpul, horeai Heiden, care abia scăpase din ghearele unui haidamac de maior. Atenți doboară-i!

Trei umbre urlară pitite la pământ și deodată am auzit lătratul răgușit al lui Waldy.

— Doamne, ce-mi place arma asta, e reglată perfect... Gică armă pistolul său Orița, pe care nu-l pierdea în nici o împrejurare, și vârî țeava sub trunchiul căzut.

— Faceți cu toții la fel și la comanda mea trageți! Salt, târâș, Waldy, strigă el, salt, târâș!

I-am urmat sfatul, în timp ce Mastiff-ul executa un balet ciudat la rasul ferigilor. Focuri necoordonate izbucniră prin tufișuri, urmate de strigăte înspăimântate.

— Culcat, Waldy, urlă Gică, foc!

Tirul pe sub copaci avu un efect extraordinar. Rușii, ridicăți în picioare de câine, căzură ca trăsniți. Ne-am repezit peste ei să le dăm lovitura de grație, dar erau terminați.

— Ia te uită, ofițeri superiori, unul și unul! constată Wencke.

— Am capturat pușcoacele, o minunăție, nu alta, zise Leo. Cu astea ne-au găurit.

Aruncă în fața noastră două arme antitanc și o bandulieră cu gloanțe enorme. Dacă ar fi reușit să tragă, ne terminau cu siguranță. Un asemenea proiectil îți face fuduliile cravată.

— Nu-mi place, se strâmbă Mărunțelul. E mare și proastă!

— Oare unde-am mai văzut așa ceva? zise rânjind Portta, care, leșinat de durere, tăcuse mâlc până atunci.

Ridică un deget. S-a făcut liniște. Ascultarăm atenți. Zgomotul luptei se mai potolise, în schimb, din pădure răzbătu huruitul șenilelor. O grupă de tancuri traversa pădurea. Heiden semnaliza cu un fânion improvizat. Din turelă coborî locotenentul Ohlsen, fericit să ne găsească.

— *Madre del Dios*\ Păstrează muniția, amice! urlă Sevilla. Leo și Gică apărură în cuibul dintre bușteni. Wencke, doar

în maiou și cu o privire sticloasă, se ivi în urma lor. Ducea în spate un MG-38, iar de bretele târa cinci Schmeisere.

— Să-i facem praf, orăcâi el cu spume la gură, având bustul musculos scăldat de sudoare și sânge. Tancul meu e praf. Holz a rămas fără scăfârlie, iar restul e untură.

Mărunțelul îl culcă cu o labă peste bot, iar Sevilla îi arse două șuturi în coaste. Wencke se potoli ca prin farmec.

— Mulțumesc, hohoti el, dar e îngrozitor.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ataci podul, zise Moșul calm, aprinzându-și luleaua și pufăind concentrat. împărțiți armele și căscați ochii, n-o să putem rămâne la infinit aici. Dacă ai noștri se retrag, ne lasă cu rusnacii pe cap.

Privi peste pomii doborâți. O detunătură infernală cutremură podul care, atins și de bombe și de tunuri, dispăru într-o clipită. O grupă în urlete venea direct peste noi.

— Nu trageți până nu-i vedeți la un metru, poate avem șansa și trec pe alături, ne calmă Moșul!

Cu armele pregătite, așteptarăm, dar norocul nu ne surâse. Wencke sări în picioare și trase din șold. Am aruncat grenade. Mușcară țărâna, dar imediat apăru un nou val, care ne atacă încrucișat. Erau profesioniști adevărați și din câteva mișcări ne înghesuiră, hotărâți să ne ia pielea.

— Rușii ăștia nu se mai învață minte niciodată, behăi Mărunțelul, care își reîncărca Tokarev-ul. De ce n-or fi putând ei să fugă liniștiți, nu știu? Hei, ia priviți ce pușcoace au ăia!

Doi tipi ne luau în cătare cu niște puști enorme, sprijinite pe crăcane. Mărunțelul îi ținti la rândul său.

— îi știu pe nenorociții ăștia! șuieră Leo. Waldy! Ia-i! Câinele țâșni ca ghiuleaua în acel atac mortal pe care-l

văzusem de atâtea ori și sfâșie beregata unuia, în timp ce amicul său căzu trăsnit de carabina Mărunțelului.

— Ați fost dați dispăruți, zise el. E groasă. Chiorul a înnebunit de tot. Vrea cu tot dinadinsul să-i termine pe ăștia, așa că, imediat ce ne regroupăm, pornim un nou atac. Se încăpățânează să nu ceară nici un ajutor. Doamne, Portta, unde ți-e freza?

— Se poartă peste cap, domnule, glumi el cu glas stins. Ohlsen chemă un sanitar, care se apucă să-l cârpească pe maimuțoi. în ceea ce mă privește, aveam spatele sfâșiat de la ceafă până la buci și, fiindcă nu exista vată, Sevilla îmi încropi un bandaj din căptușeala a două chipie ofițerești și obielele de rezervă pe care Mărunțelul le ținea la brâu. Nici n-am apucat să terminăm țigările, că veni ordinul de a preciza poziția și atacul în cinci minute, al treilea din acea zi de pomină. Ohlsen, care nici nu se gândise să ne împartă pe echipajele lui, ne ură baftă și urcă în turela sa. Râse jovial:

— Fiți cu ochii pe noi. Dacă încearcă cineva vreo figură, tăiați-le moațele!

Ridică brațul.

— Noroc la vânătoare! strigă Moșul. în apă cu ei! Blindatele țâșniră dintre copaci peste rușii care abia își

trăgeau răsuflarea. Era timpul secerișului. „*Dulce moarte, vino* ", ar fi cântat Mercenarul, care zăcea bine mersi în vreun spital de campanie. Noua direcție de atac dislocă în sfârșit trupele inamice. Cei de pe malul opus o rupseră la fugă, lăsându-și tovarășii în plata Domnului, fără acoperire de artilerie. Vuietul luptei urmă un crescendo cu accente furioase. O divizie întreagă se aruncă nepăsătoare în apă, asemenea furnicilor roșii din Amazonia. Puținele tunuri rămase amuțiră sub șenile, iar linia subțire de apărare stătea gata să fie exterminată.

Dar iată că în acest Waterloo al Chiorului apărură acel Bluker neprevăzut. Din josul râului erupse într-un galop nebun un escadron de cavalerie cu drapelul roșu de mătase fluturând în vânt. Săbiile sclipeau în soare, iar călăreții cu căciuli mițoase chiuiau culcați pe coamele cailor. Am rămas cu gura căscată. Două tancuri se poticniră în flăcări.

— Iisuse Hristoase, ți-pă Mărunțelul extaziat, cazacii de pe Don!

Leo sări în sus cât era deiung și învârti ghioaga deasupra capului.

— Muscalii, fraților, tabără muscalii! Pe ei, neamule! Gică agită baltașele și fluieră haiducește. Am țâșnit ca

împinși de un arc pe urmele celor doi. Tot frontul era în picioare. Cu răgete bestiale, am dat piept cavaleriștilor sălbatici, care încercau să răzbată printre blindate; nouă nebuni cu arme primitive și baionete, urmați de o fiară hidoasă, alergau în delir. Galopul frenetic al cailor se frânse. Wencke doborî cu o lovitură de cazma purtătorul drapelului, apoi, mănios, sfâșie pânza și înalță coada cu care, folosind-o în chip de lance, se repezi în fața altui călăreț. Leo sări în spinarea unui cazac fioros, iar calul se deșelă, doborât de greutatea uriașului. Cu o mișcare rapidă, frânse gâtul soldatului, apoi ghioaga sa ghintuită zbură scăfârlia altuia.

Mărunțelul, diliul diliilor, prinse din goană dârlogii unui murg focos și, agățat de pieptul său, porni târât cât era de lung. Cazacul încercă o lovitură de sabie, dar primi un bocanc care i-o zbură cât colo. Urlând din toți bojogii, Mărunțelul arse încă un șut în burta animalului, care cabra violent, apoi un pumn năprasnic în frunte îl culcă la pământ, oasele călărețului pârâiră zdrobite, iar bietul dobitoc, amețit, se mai rostogoli de două ori peste el. Gică era deja călare, cu țeasta stăpânului în mână și baltagul în cealaltă. Aruncă scăfârlia în ofițerul atacatorilor, care zbie-ră îngrozit de o asemenea grozăvie, apoi îl șarjă înainte ca el să-și revină din șoc. Căpitanul trase, dar Gică parcă era fermecat. Baltagul se încrucișa cu sabia grea, scoțând scânteii. încă o lovitură, și lama de oțel se frânse, apoi ofițerul își privi propriul trup, din gâtul căruia țâșnea sânge. Sevilla sfâșia cu baioneta burțile și picioarele întâlnite în cale. O sabie îi șuieră pe la urechi, însă Portta îl salvă la timp cu o aruncătură de pumnal bine țintită. Peste mine a năvălit o nălucă albă, plină de spume. Neștiind ce să fac altceva, am căzut pe spate și am sprijinit patul carabinei în pământ. Ropotul de copite trecu peste mine, dar armăsarul mă feri din reflex.

— Câine, mi-ai tăiat calul! urlă cazacul turbat. Ține!

Ridică sabia, deși ar fi putut să mă împuște foarte bine. Doamne, am apăsât trăgaciul armei cu baioneta ruptă și, spre surpriza mea, auzii detunătura. Se prăbuși, cu umărul străpuns.

dar nu se lăsă și, înjurând înfiorător, încercă să mă sugrume. L-am lovit în rană și i-am tras un cap în gură, însă cleștele nu slăbea strânsoarea. Spre norocul meu, apărură Waldy, care îl înșfacă de ceafă ca pe un iepure. Mâna mea nimeri sabia, pe care am ridicat-o la repezeală și am împlântat-o cu frenezie în spinarea nenorocitului.

Chiorul uitase de orice pericol și urmărea din vârful turelei atacul nostru demențial. Văzuse multe lucruri în viața lui, dar așa ceva depășea orice imaginație. Forța brută a lui Leo și a [Mărunțelului făcea ravagii și se prea poate că într-o altă viață să fi fost cavaleri. Cu un trunchi de stejar în brațe, cei doi doborău și cal, și călăreț, pur și simplu, iar Gică hăcuia asemenea un soi de diavol sângeros într-o măcelărie a iadului. [Moșul, calm, s-a repezit pe cupola unui tanc și a secerat cu '■ ■ mitraliera trei cazaci care se

învârteau roată în jurul lui Wencke. Heiden a plasat o grenadă în coburii unui sergent. O masă de carne s-a împrăștiat pe firmament.

Linia de blindate comandată de Ohlsen ținea la distanță cu tirul nimicitor al tunurilor eventualii soldați care ar fi putut interveni în ajutorul cavaleriei. Ultimul scăpat răsuci calul și, ridicat în scări, șarjă cu lancea scurt, fluierând asurzitor. Căciula îi căzuse pe spate, legată în chivără, iar părul blond flutura, legat în coadă de cal. Heiden primi lupta. Cazacul rată lovitură, căci nazistul era ager ca vipera. Roti lancea peste umăr, urmărind o secerare mortală. Heiden fanda și sabia lui reteză suportul mai sus de apărătoare. Călărețul sări și, dintr-o dată, iată-ne martorii unui duel ca la carte, în care nici unul nu câștiga avantaj.

Săbiile grele fulgerau cu lovituri cumplite. Nimeni nu scotea o vorbă: Heiden improviza un amestec de atac cu retragere și abia am zărit pumnalul lui cu mâner de fildeș și cap de acvilă, care tăie brațul adversarului, apoi, cu o lovitură în sus, îi secționa carotida. Duelistul se prăbuși lent, cu sângele șiroind pe rubașca kaki, și în acel moment Ohlsen ne trezi la realitate, ordonând să urcăm în tancuri. O salvă de mortiere ne săltă ca pe bețe. Treaba devenea periculoasă, așa că ne-am împărțit cu repeziciune pe tancuri. Urmarea luptei am văzut-o între picioarele lui Ohlsen. Lovitura Chiorului era magistrală. Prin atacuri repetate, din direcții diferite, replieri rapide și atac liber pe flancuri cu o coordonare, de data aceasta extraordinară, din partea aprovizionării, a reușit să prindă la înghesuială o armată întreagă.

Grupa lui Ohlsen avea misiunea să mențină focul în adâncime, fără să țină cont de cantitatea proiectilelor. Până când și mitralierele de pe turele trăgeau în regim balistic. Fără să mai dea înapoi, blindatele măreau de la o echipă la alta presiunea asupra porțiunii de teren și, în cele din urmă, rușii cedară în fața măcelului. Trei drapele albe flutură spre noi și un grup de ofițeri superiori negociară predarea. Se temeau teribil de „ordinul comisarului", care, comunicat verbal, ne cerea exterminarea prizonierilor cu steluță, dar noi nu băgăm în seamă așa ceva.

Chiorul raportă nu fără mândrie lichidarea capului de pod și distrugerea a unui sfert din Divizia 4 NKVD. Pierderile noastre erau minime: trei tancuri și autotunul pe care luptase Leo, patru tancuri avariate recuperabil. în fața noastră se afla un peisaj apocaliptic, care cutremură până și pe SS-iștii din blindatele Wiking trimise în ajutorul nostru dinspre Pireatin. Ofițerul lor, un tip cam ca Mărunțelul, înalt ca bradul, mătura împrejurimile cu b.inoclul, scoțând strigăte de uimire. Discută ceva cu Chiorul, apoi făcu stânga împrejur cu grupa sa, fără să mai apară vreo problemă cu prizonierii, cum se întâmpla de obicei, în ceea ce-l privește pe Majirin, acesta se refugiase cu restul oamenilor săi pe o insulă din mijlocul unei mlaștini, de spaimă, și abia în octombrie a întins-o, fără să-l fi putut scoate nimeni cu forța. Cea mai mare parte au rămas la partizani sau au pierit uciși de puterile SS-ului, dar unii au răzbit în liniile lor, ca dovadă a cerbiciei ofițerești.

Ne-am retras în refacere lângă Pireatin, unde, în sfârșit, au venit și ordinele românilor.

— Doamne, răs Leo, abia aștept să plec la odihnă în Crimeea!

Ne-am îmbrățișat ușurel și au dispărut fără o vorbă în camionul cu prelată, de parcă nici n-ar fi fost. Singur Waldy a mai aruncat spre noi două-trei lătrături ca un bubuit de grenadă.

din anturajul superior jubilau la auzul faptelor eroice cernute și pieptănate cu grijă de propagandă. Rușii făceau greșeli enorme, dar dispuneau de material uman nepuizabil, la nivel inferior doriința de luptă fiind mai puternică decât cea de retragere a conducerii, iar armatele noastre își vor pierde suflul în fața Moscovei.

Pe de altă parte, Von Kleist depășise Harkovul și alergia aparent invincibil prin stepa înghețată spre Rostov pe Don, într-o capcană care avea să pecetluiască definitiv soarta Armatei I Tancuri. Cea mai teribilă mașină de război, care trecuse prin foc și sabie Europa, pustiind Polonia, Belgia, Franța și Balcanii, care făcuse pulbere Ucraina, avea să-și găsească dezastrul la 29 octombrie. Zarurile se rostogoleau mortal în stepele Donețului pentru Diviziile 13, 14 și 16 Tancuri, Divizia 60

Intre 3 și 6 octombrie au căzut Orelul și Brianskul. OKW-ul își îndeplinise visul, un nou front care să țină ocupate trupele rusești, în timp ce feldmareșalul Von Bock își fugărea oamenii spre Moscova. Pentru soldații de rând, mitul „războiului fulger " se prăbușise, pe când ofițerii

Motorizată, 76, 94 și 97 Infanterie și mândria SS-ului, Diviziile Wiking și Adolf Hitler, decimate pur și simplu.

Generalii s-au clătinat pentru prima dată sub pumnul realității, iar cererea de retragere a întregului corp de armate formulată de feldmareșalul Rundstedt a provocat un asemenea acces de furie lui Adolf, încât micul caporal a venit valvârtej la Poltava, însoțit de Braunchitsch și Haldei: Scandalul iscat a fost de pomină în momentul când Rundstedt l-a acuzat direct de eșec. Spumegând ca apucatul, s-a repezit să le smulgă decorațiile, Braunhitsch a făcut atac de cord și o grămadă de capete galonate au căzut fulgerător.

Cearța de bordel și schimbările de la comandă nu au împiedicat însă cu nimic pe ruși să ne tăbăcească în continuare. Din zona în care eram cantonați, simțeam prin toți porii bâlbâielile OKW-ului, convins că spatele frontului se restabilise, lucru foarte periculos, căci scurgerile de trupe încercuite nu se opreau, de parcă eram într-un sac plin de găuri. Colac peste pupăză, se apropia și blestemata de Armată a V-a sovietică; iarna rusească care avea să ne prindă în fundul gol.

Ceea ce simțeam noi nu interesa pe nimeni, cu atât mai mult în această perioadă, când o lume întreagă vedea în Germania o forță de nestăvilit. Sentimentul general era că războiul o să continue un pic mai mult decât era prevăzut, iar gunoaiile umane care ar fi îndrăznit să creadă altceva ar fi ajuns cât se poate de rapid în fața plutonului de execuție. Părerile noastre despre mersul războiului înspăimântau fără doar și poate pe oricine, dar nimeni nu îndrăznea să ne toarne, pentru că eram mai răi ca moartea. Acesta a fost și cazul porcului de căpitan Radceck, care, în urma afirmației lui Portta cu privire la Fiihrer, cum că ar fi fost mai bine să le pună pe femei să îndeplinească ciorapi de lână decât să toarne soldăței pentru „Hitlerjunged”, ne-a scos la instrucție de front.

Mai întâi am început prin a ne curăța uniforme, lucru absolut imposibil pentru un om normal, apoi să ne completăm armamentul conform regulamentului, așa că a trebuit să procedăm la un schimb de pușcoace cu partizanii din zonă. Programul menit să ne determine în a completa declarația împotriva lui Portta s-a declanșat cu pas alergător pe terenul accidentat din jurul unei coline, urmat, după zece ture, de o combinație de târășuri până în vârf și de coborâri în asalt și strigăte de ura pe partea opusă. Totul se desjășura pe un noroi teribil, sub rafalele reci ale ploii torențiale de octombrie, urmat de o nouă curățenie generală și un apel matinal ca la carte.

Poate că totul ar fi decurs normal, o biată alergătură în orăcăielile căpitanului și tăierea rației de prânz nefiind de natură să afecteze niște gloabe ca noi, dar tipul a reușit să-l enerveze pe Mărunțelul cu spălatul de seară. Plăcerea lui cea mai mare, cititul presei la buda ofițerilor, s-a transformat într-un coșmar când scaunul s-a rupt, iar Radcek s-a prăbușit în hazna. A urlat toată noaptea, dar singurul rezultat au fost trei-patru găleți de rahat vărsate în cap.

— *Să zici mersi că e rahat nemțesc! zise Mărunțelul vesel, în timp ce pune scaunul la loc. Să-ți povestesc cum e să te tăvălești prin rahat rusesc cu două-trei grenade după tine. Și lasă dracului Curtea aia Marțială!*

— *Poftim declarația, spuse Portta, aruncând o bucată de hârtie, să te ștergi la cur cu ea, și două găleți cu apă proaspătă, că arăți ca un porc.*

Urinară apoi în capul lui, hlizindu-se:

— *Asta ca să-ți țină de cald, javră împuțită! Adio!*

L-au căutat peste tot pe noul căpitan, dar, cum se zvonea că se cam săturase de front, nu și-a mai pus nimeni multe întrebări. Regimentul a plecat și, conform tipicului german, care nu lăsa nimic la întâmplare, haznalele au fost astupate cu grijă. Chiar Portta și Mărunțelul s-au ocupat de această corvoadă, cu o veselie cel puțin ciudată. Deasupra

locului unde crăpase ofițerul înghețat, aruncară chipiul pe care acesta îl agățase cu grijă în cui înainte să porceadă la cititul revistei Signal și mai ciudat a fost că nimeni nu s-a mai obosit să tragă cu urechea la discuțiile imbecile ale Companiei a 5-a.

MISIUNE SPECIALĂ

Tuma cu găleata. O ploaie rece și lungă, care-ți pătrundea până în măduva oaselor. Echipați cu pufoaice rusești, de care nu dispuneau încă nici cea mai mică parte a trupelor inamice, stăteam sub un cort de ambulanță întins între două tancuri. În fața noastră se desfășura un spectacol burlesc. Zeci de camioane și vehicule blindate se zbăteau în noroiul drumului, derapând în cele mai neverosimile direcții. Pe aerodromul din spatele nostru aterizau avioane cu duiumul, aducând provizii armatelor lui Von Kleist, aflate în plină ofensivă. Erau necesari șapte-opt oameni, care stăteau agățați de ampenajele avioanelor, pentru ca acestea să nu derapeze pe zalele plasei de sârmă care alcătua pista. Două Junker W-34 capotate străjuiau pista drept avertisment pentru cei care ar fi îndrăznit să-i depășească marginile. Câte-o escadrilă de Me-uri 109 se rotea în permanență deasupra acestui balamuc de logistică care aflaia spre front.

Să păzești o asemenea bogăție era o mană cerească pentru unii ca Portta și Wencke, într-un continuu du-te-vino printre depozitele de campanie. Toate minunățiile din lume curgeau pe capul nostru, care nu aveam altceva de făcut decât gardă la mitralierele antiaeriene și excursii de cercetare prin împrejurimi. Mărunțelul șterpelișea o cutie de batoane de glucoza și o lădiță cu alcool sanitar, pe care Mercenarul îl strecura cu grijă într-un filtru alcătuit din felii de pâine și o pălărie vânătorească de păslă. Mărunțelul, care nu mai avea răbdare, dăduse deja pe gât o sticlă nedenaturată, din care scuipase o gură-două în flacăra brichetei. Alcoolul ardea instantaneu, spre mulțumirea lui, căci nu de puține ori se întâmpla să fie îndoit cu apă.

Dis-de-dimineață, pionierii începuseră o activitate febrilă de mărire a pistei, pentru a putea primi un avion de dimensiuni apreciabile. Se anunța vizita unui mare ștab și apăruse un pluton din Regimentul Herman Goring în uniforme lor de piele crem, impecabile, care au stârnit hazul nostru. Ofițerul lor, un tip cioplit în stâncă, nu ne-a băgat în seamă nici cât negru sub unghie. Și-a aliniat oamenii și au pornit cu toții țănoș spre baraca adusă special pentru ei. Singur Mărunțelul a pătruns gudurându-se pe lângă garda mândrilor SS-iști, impresionați probabil de figura oribilă și statura găliganului. Ne-am dat de ceasul morții să aflăm ce face handicapatul acolo și probabil că era croit după același calapod cu noii săi amici, dacă din baracă se auzeau hohote de râs însoțite de vocea baritonă a Mărunțelului. A revenit într-un târziu, umflându-se în pene. Pe degetul său trona un inel asemănător celui al lui Portta, bașca inscripția de rigoare din partea lui Heiny, iar la brâu strălucea un pumnal enorm cu inscripția „Sânge și onoare” încadrată de capete de mort.

— Vă place șișul meu? ne întrebă el, rânjind. Dar inelul? întinse laba către Portta și adăugă acuzator spre roșcatul care se foia stingherit:

— Nu l-am furat. L-am câștigat în urma unui pariu, și anume am îndoit pe genunchi un radiator de MG-38! Doar Wolfgang Kreutzfeld din Moabit-Berlin e în stare de așa ceva, deci care va să zică le merit!

— Dacă-ți imaginezi, creier de găină, că mă impresionezi cu scamatoriile astea, te înșeli, aruncă Portta veninos. Tu și urangutanii grăsanului vă potriveți perfect într-o cușcă de grădină zoologică!

— Poți să vorbești până-o crăpa fierea-n tine, vierme roșu! Scoase din buzunare două sticle de bere Kaiser cu etichete aurite și le decapsă cu dinții. Una mi-o întinse mie.

— Ține, Swen, și nu uita să consemnezi în jurnalul tău că voi face parte din garda care va întâmpina cei mai tari mareșali ai Reich-ului. O să aveți cu ce vă lauda toată viața.

Portta izbucni într-un râs isteric și plecă convins că Mărunțelul s-a ținut din cauza ploii reci care l-a bătut în cap.

Dimineăta ne aduse o surpriză de proporții. Mercenarul privea cu falca căzută, Moșul uitase să-și aprindă pipa, Heiden să-și pună crucea pe care tocmai o lustruia, iar Sevilla să mute portocala uscată dintr-un buzunar într-altul. Portta, lovit de dambla, arăta cu degetul, fără glas, iar Wencke salută din reflex, pocnind carâmbii, cu salutul nazist.

Mărunțelul străjuia monumental capătul gârzii de SS-iști aliniați la milimetru, iar comenzile executate de el la orăcăielile locotenentului ar fi crăpat de invidie și pe cel mai mare cusurgiu. Curat ca un nufăr și strălucitor ca un bănuț lustruit, aștepta încremenit stană inspecția matinală. Ofițerul privi cravata brună, prinsă cu acul auriu cu svastică, și dungile pantalonilor băgați în superbii bocanci de piele, cu moletiere albe. Centura și harnașamentul maro cu pumnal și galon auriu pe umărul stâng, apoi casca de oțel lăcuită, cu însemnele SS-ului. Totul era aliniat cu telemetrul. Mulțumit de înfățișarea brutei, trecu fără grabă în revistă adunătura marțială, prefăcându-se că nu vede sabia căzăcească..

— Doamne, bolborosi Portta, îmi vine să vomit! Una e să ai de-a face cu ăștia și alta e să le îmbraci uniforma de bună voie. Când s-o sfârși totul, trebuie prins și spălat cu sodă caustică!

Cum de reușise Mărunțelul o asemenea performanță, va rămâne un mister pentru noi. Cert era că dobitocul se bucura de un favor nemaîntâlnit. Nu ne-am dezmeticit bine, că la prânz descinse dintr-un Fiesler 156 fără însemne generalul Mische. Ca de obicei, cu veston de camuflaj, fără galoane și dungă roșie la vipușcă. Ne salută amical, apoi ordonă unui aghiotant să deschidă partea din spate a avionetei, din care apăru un balot de prelată cu emblema parașutiștilor.

— V-am căutat pe tot frontul, ne informă el bine dispus și, cum nici unul dintre noi nu sărea să întrebe de ce, continuă vesel: Sunt împluternicit să formez o grupă aeropurtată cu o misiune specială. Anumite grupuri din OKW au ajuns la concluzia că cercetarea noastră a început să lase de dorit în zonă.

— Deci, iată-ne și parașutiști! exclamă Portta, dar, până să mai zică ceva, primi un ghiont în coaste din partea Moșului.

— Fiți liniștiți, n-o să vă pună nimeni să faceți salturi cu parașuta. E vorba de un desant aero de cu totul altă natură. Dar să nu anticipăm. Moșule, condu-mă la Chiorul, dintr-o clipă într-alta trebuie să pice și mahării.

Ciuli urechile, căci dinspre pichetele de infanteriști izbucnise un scandal. îl căută din ochi pe Mărunțelul, dar vocea lui bubuitoare se auzi dintre corturi.

— Ha, vă place să vă jucați cu șundrelele, dar de asta ce ziceți, ia veniți la mandea să vă scarpine!

Un zdrăngănit de sabie marcă amenințările și ne-am repezit cu toții să vedem caftul. Mărunțelul rotea sabia căzăcească în mijlocul unui furnicar de pifani întărați. Nu se putuse abține să nu iasă la plimbare în noua sa uniformă și bineînțeles că a provocat o panică teribilă în tabără. Luândfi-l drept cine se dădea, uitase cât de „iubiți" sunt SS-iștii și pocni un biet soldat prea nou ca să știe cu cine are de-a face, pentru simplul fapt că-i atinsese măneca cu vulturul nazist. Acum era la înghesuială, luptând cu abilitatea unui dihor, în așa fel încât să nu-și murdărească ținuta. Latul săbiei sale culcase la pământ un rând de atacatori, până când un bucătar se repezi cu găleata de lături spre el. Ochii îi căzură deodată pe Mische, care se amuza grozav. Bucătarul ridică găleata.

— Atențiune, nemernicilor, un general se află printre noi! Pentru onor!...

Ca prin farmec, mulțimea se potoli în poziție de drepti. — Nu vă formalizați, râse Mische, continuați!... Conținutul găleții zbură, dar Mărunțelul sări rapid și lăturile

împroșcă uniforma de călărie a plutonierului Wolf. Uluit, acesta se privi în toată „splendoarea". Din gât îi ieși un soi de gâlgâit abrutizat și, privindu-l pe găligan, hotărî instantaneu să treacă de partea SS-ului, așa că trase sabia din teacă, luptând spate în spate ca proaspăt voluntar al gârzii Hermann Goring. Bătălia s-a încheiat cu o șarjă, eroică a celor doi, care, folosind drept scut o masă, au împins în noroiul drumului droaia de infanteriști.

Mărunțelul era bucuros, căci uniforma sa nu suferise nici o stricăciune. Strânse cu putere mâna generalului, apoi se retrase prudent în cazarma provizorie. Moșul dispăru cu Mische în direcția comandamentului, în timp ce de-a lungul aerodromului se produse agitație. Din turnul de pază se ridică o mănecă de vânt roșie și albă, iar auxiliarii goniră cu viteză de-a lungul pistei, dând la o parte obiectele de prisos. Deasupra noastră apăru un punct negru, care începu să coboare în ceremi largi. Me-urile 109 împânzeau cerul ca un roi de musculițe. Punctul negru crescua cu repeziciune și uriașul cvadrimotor Focke-wulf 200 Condor veni la aterizare în bubuitul motoarelor. Roțile trenului de aterizare cutremurară pista și uriașa pasăre frână într-un siaj de apă, apoi întoarse la capătul aerodromului, stârnind o adevărată furtună. O grupă se repezi cu scara telescopică. Motoarele în stea se opriră pe rând, iar Garda 44 apăru într-o sincronizare perfectă. Armele zdrăngăniră, iar ușa laterală se deschise.

În capul scării apărură marele Generaloberst Franz Halder și, rând pe rând, o mulțime de ofițeri superiori cu piepturile înstelate de zorzoane, apoi reprezentanți ai Crucii Roșii. Un staff impresionant. SS-iștii mugiră un salut ca din tun, iar bășosul general ridică o sprânceană la vederea săbiei arborate de Mărunțelul. Trei Mercedesuri de stat-major, cu punte dublă pe spate, opriră scrâșnind din frâne și încărcară prețioasa adunare. Ruta aleasă a fost una pe un drum croit special de pionieri, căci o încercare de a vizita comandamentul pe drumul obișnuit ar fi fost sortită dezastrului. Ofițerii de front au pornit în urma lor, inclusiv grupa de protecție. Mărunțelul jubila; clipa lui de glorie se împlinise.

— Ați văzut, striga prostănacul extaziat, i-am atras atenția! — Dobitocul, șuieră Portta, o să ne împuie urechile cu tâmpeniile o lună întreagă! Doamne, ține-ne!

Consfătuirea la nivel înalt a durat trei zile, timp în care grupul de ofițeri i-a oferit generalului o imagine idilică despre front. Se pare că Adolf căpiase de-a binelea, dorind o lovitură de grație până la căderea iernii. Nebunul se și vedea atârănând precum o steluță roșie în pomul său de Crăciun. Mărunțelul ne ținea la curent cu mersul vizitei și ne avertiză că Halder, care nici nu se murdărise pe cizme de noroi, habar nu avea de greutățile cu care ne confruntam. Jocul de război inițiat de acest Till Buhoglindă nu imagina decât orașe căzând unul după altul într-un efect de domino. Lui Heiden îi sări țandăra:

— Nu e treaba noastră să criticăm acțiunile armatei, nu uitați cine suntem! O pleavă ca noi nu poate schimba nimic. Vă avertizez că obiceiul vostru devine un joc periculos.

— Și ce-o să faci, o să ne tomi că tragem cu urechea? Nu vrem decât să fim bine informați.

— Dacă v-ați ține gura, ar fi bine, dar trăncăniți ca idioții. Vă credeți deștepți, dar sunteți proști ca noaptea. Știu pe cineva căruia îi va face mare plăcere să vă pună să dezgropați o hazna lângă Pireatin.

— Șarpe, nici să nu mai pomenești de așa ceva, dacă nu vrei să te caci doar în câmp deschis!

—**Pleavă, ratați, dezertori! ucigași, aruncă Heiden cu plăcerea unui gurmând care savurează o prăjitură deosebită.**

—**Potolește-te, sau o încasezi, nu faci altceva decât să strici micul nostru joc...**

— **Cu Mărunțelul în rol de spion, hohoti el, cine vă credeți?**

—**Cred că te-ai înfierbântat cam tare, *mon cher*. Portta are dreptate. Ce-ai vrea să facem? O bârfa mică, acolo, nu strică. Te mai scoate din necazuri.**

—**Și ce necazuri ai tu, Mergi-sau-crapă? Te așteaptă familia sau îți plâng copiii de dor...**

Mercenarul îl pocni, dar Sevilla îi sări în ajutor, iar bătaia se încinse cu furie.

—Aveți probleme, băieți? se auzi glasul molcom al Moșului.
—Avem! urlă Heiden transpirat. Ba n-avem, las-o baltă!
—Potoliți-vă, mi-ajunge balamucul de la comandament. Trebuie să luăm o hotărâre. Chiorul mi-a spus că nu suntem obligați să ne băgăm în ciorba lui Mische.
—Salut, potăilor! Am pierdut vreun caft? se ivi și Mărunțelul. Ce vă uitați așa, gata, m-am lepădat de Satana și pe legea mea n-o să vă povestesc nici să crăpați.
—Slayă Domnului, mai auzim și lucruri bune! zise Portta, oftând.
—Fii atent cum te porți, îl avertiză Mărunțelul, împungân-du-1 cu degetul, la ora asta sunt faimos și bogat ca un nabab. Garda a plecat, iar eu am moștenit toate bunătățile, așa că, aruncă chipiul în aer, vă invit la un bairam pe cinste.
—Ei, nu mă-nnebuni! exclamă, luându-1 de braț.
—Băieți, trebuie să luăm o hotărâre, ați uitat?
—Și mâine e o zi, *mon cher*. Și, pe urmă, la ce naiba mai există specialii de * la Brandenburg?
—Mische trebuie să mai aștepte, azi e ziua de pi leală, mâine-i ziua de cafteală! trâmbiță Mărunțelul.
Un veston de camuflaj ateriza pe apărătoarea șenilei, care alcătuia unul dintre pereții cortului nostru.
—Cum poate să plouă în halul ăsta? zise generalul privindu-ne mutrele stânjenite. V-ați aranjat bine, nu mă invită nimeni?
Sevilla îl invită pe un cauciuc de camion.
—Doar n-o să beți cu o șleahță de imbecili, izbucni Heiden încă nervos, nu va ieși nimic bun!
—Heiden e atât de obsedat de etichetă, încât uită de bunele maniere, zise Portta, râzând. Simțiți-vă ca acasă, generale!
—Las-o baltă, mi-am câștigat gradele pe front, în acțiuni limită, prea repede ca să uit cine sunt. Dar, vorba Mercenarului, *à votre sante, mes amis!*

Era o figură Mische ăsta, dar până a doua zi la prânz nu reuși să obțină nici un răspuns din partea noastră. Știam că datorită statutului nostru nu se putea adresa direct Statului-Major, iar regimentul trebuia să intre în refacere. Una era să tragi chiulul în spatele frontului și alta să te hazardezi într-o misiune la ruși. Până la urmă, Moșul învinse. Puteam foarte bine să o tândălim ca de atâtea ori într-un loc unde nu se putea verifica nimic. Ținta ofițerului era un tunel de cale ferată transformat în depozit de aviație. Chiorul întări hotărârea, bucuros să scape de noi fie și pentru un timp. În urma bătăii în care

pierise escadronul de cavalerie, primisem înștiințare că amicii cazacilor ne căutau peste tot, așa că se despărți fericit de noi.

Am îmbrăcat apoi uniforme parașutiștilor, iar seara sosi un Junkers 52 vopsit în negru să ne ridice. Ne-am imbarcat fără arme, iar trimotorul a aterizat cu precizie pe un câmp la două ore de zbor, lucru remarcabil, având în vedere noaptea fără lună și lipsa balizelor. Domnea o liniște apăsătoare, iar înjur nici țipenie de om. Mische ne-a condus într-un soi de adăpost subteran construit din bârne, cu priciuri în chip de paturi. Totul se desfașurase în întuneric.

—Trebuie să vă odihniți. Conform unui principiu de-al meu, totul o să se desfășoare de-aici înainte pe beznă. Vom lovi rapid și acțiunea va avea loc noaptea, așa că viața voastră depinde de modul în care ochiul se acomodează la întuneric. E o chestie care ține de pilotajul orb în antrenamentul aviatorilor.

Urmând acest principiu, am fost scoși din bordei noaptea următoare și am fost informați rapid asupra direcției de atac. modalități, parole sau renunțarea și reorientarea în teren.

—Nu care cumva e doar un antrenament? întrebă Mărunțelul nevinovat. Eu am deja capul calendar.

—Nici vorbă, răspuse Mische, într-o jumătate de oră plecăm. Dădu la o parte o foaie de cort și ne prezentă armamentul. Puși de asalt Braun cu pat scurt, binecunoscutele Mauser model 1908 cu sector de douăzeci de cartușe și surdină, două superbe arme de vânătoare Parabellum de 7,62 cu lunetă, pe care Portta și Mărunțelul și le adjudecară imediat pe motiv că au vederea cea mai ascuțită, două lansatoare de grenade reactive, harnașamente cu muniție și grenade.

—Sacii cu explozibil sunt în avion. Și încă ceva, echipajele mele au luptat întotdeauna îmbrăcate în uniformă germană și cu armele albe impuse de mine. Pumnalele pe care le vedeți par banale, dar în realitate sunt echilibrate perfect și ascuțite ca briciul. Totul este cântărit și calculat la sânge.

—Eu nu-mi las sabia! am strigat.

—Nici eu, scrâșni Mărunțelul, și nici chipiul.

—Cu chipiul n-am nimic, zise Mische calm, dar cu o sabie de ataman, un pumnal de SS-ist și un cuțit arăbesc nu știu pe unde o să scoateți izmenele!

—Ataman? zisei eu, holbându-mă. Ce tot spui acolo?

—Tipul cu mârtoaga albă era Serioja, fiul atamanului Barankin, de-asta vă caută șmecherii! O să primiri tot înapoi, dar până atunci fără suveniruri rusești sau jucării de la SS. Vreau să fim uciși omenește în caz de cădere.

Am depus totul la repezeală într-un sac, iar Mărunțelul renunță și la chipiul marinăresc, mulțumindu-se cu un ciorap de damă negru ca banderolă, căci nu se găsisese nici un castron de parașutist pentru căpătâna lui. Scoase o cutie de Nivea și ne îmbie.

—Celebra „alifie” de turbă care ne-a folosit de atâtea ori. Te face negru ca dracu'!

Izbucnirăm în râs.

—Imbarcarea, zise Mische, arătând spre o rablă de bombardier Junkers 86 cu două derive, pe care îl crezuserăm o epavă părăsită la marginea câmpului.

Era gata să dăm în bălbâială când am găsit cadavrele ciuruite de pe locul echipajului.

— *Caramba*\ urlă Sevilla. Un coșciug zburător! Plecăm în iad sau în misiune la ruși?

— Și una, și alta, *mes enfants*, răspunse râzând Mercenarul. Dacă nu mă înșel, i se spune „iadul rusesc”!

— Eu credeam că iadul e nemțesc! se miră Portta.

— Vă urcați ori nu? strigă Mische de pe locul pilotului.

— Eu aș rămâne în „țara nimănui”, domnule, zise Mărunțelul, vârând capul prin trapa fuzelajului.

Pe frunte își desenase un ochi, dar generalul abia arunci observă.

— Iadul e peste tot, dacă asta te interesează, depinde ce preferi. Ai noștri spânzură, ai lor împușcă, ambele părți schin-giuiesc fără prejudecăți.

— Chiar așa, am auzit că în munți sunt siberieni care îți scot ficatul de viu și-l mănâncă în fața ta. Eu, unul, mă dau în vânt după urechi. Am b colecție frumușică.

— Imbecilule, n-are nimeni chef de bestialitățile tale, iar siberienii sunt dincolo de Urali!

Mărunțelul se așează pe rucsacul său și arse un cot cadavrului din turela mitralierei.

— Dă-te mai încolo, camarade, să ne înghesuim și noi! Scoase o pereche de chiloți roșii cu dantelă albă și, trăgând de elastic, îi proiectă în mutra lui Heiden.

— Tacă-ți fleanca, mâncător de evrei, darul de la amicii tăi SS-iștii ți se potrivește de minune pe nasul ăla coroiat!

— Dihor împuțit! sări Haiden și smulse baioneta. O să plătești pentru asta, așteaptă numai să ajungem la destinație!

Portta înhață chiloții cu miros de lavandă și și-i înnodă în chip de șal.

— Potaie mizerabilă, ce alte surprize mai ascunzi prin buzunare? Nenea Portta ar «trebuit să știe...

Motoarele porniră pe rând, bine reglate. Avionul vibra și întoarse lin, condus de mâna expertă a lui Mische, care nu băga în seamă ciondăneala din cockpit, apoi decala surprinzător de ușor pentru o rablă. Moșul vâri două bețe de chibrit sub capacul pipei sale și lc scapără cu îndemănare, fără să lase un strop de lumină. Am împărțit bătrâna lulea, întrucât nu aveam voie să fumăm țigări. Zborul se desfășura sub plafon, pe o beznă cumplită, dar se pare că tactica aviatorului începea să dea randament. Curând distingeam foarte bine detaliile de la sol, care băteau în argintiu cu nuanțe de crem și negru. Bombardierul sălta ca un delfin prin curenții de aer ascendenți. Rafale scurte de ploaie măturau pereții, umplând interiorul cu o pulbere fină de apă, repede absorbită prin lucarna turelei posterioare. Eram atât de fascinați de zborul în glisade și peisajul strălucitor, încât n-a mai deschis nimeni gura până când n-am auzit glasul ofițerului care ne avertiză să prindem carabinele centurilor de grinzile fuzelajului.

Zgomotul motoarelor scăzu în intensitate, apoi se opriră brusc și aparatul pică în zbor planat cu un șuierat de vânt. Din locul meu puteam zări frânele aerodinamice de pe bordul de fugă cum se lasă ușor. Sevilla, care se afla în botul de plexiglăs, striga de încântare ca un copil, pe măsură ce avionul se apropia de solul acoperit cu o pulbere sticloasă de zăpadă. Aterizarea avu loc fără nici un incident la poalele masivului Breansk, pe o fașie-de teren înghețată. Rularăm ușor până la liziera pădurii de pini, la adăpostul căreia ne-am repleiat rapid. Mische scoase o hartă pe care o frecă ușurel cu palma. Hârtia degajă o lumină verde, palidă. Mărunțelul râse ca de o scamatorie bună.

— întotdeauna îți ies toate șmecheriile?

— Aproape.

Suflă în palme și scoase de după urechea Mărunțelului o busolă. Prostănacul era absolut cucerit de stilul șefului.

— în cinci minute plecăm. Avionul va fi descoperit curând, dar să sperăm că echipajul mort îi va convinge să nu ne caute. în rucsaci aveți combinezoane albe, echipați-vă rapid!

Drumul nostru urma un traseu pieptiș printre copacii cu miros de rășină. Un polei strălucitor cădea asemenea licuricilor. Am depășit în curând culmea stâncoasă și în fața noastră se deschise o căldare ca un hău întunecat. Mărunțelul, care urca în frunte asemenea unei locomotive, dispăru în dosul unei perdele de jepi. Brusc, ne parveniră un mormăit înfundat și vocea agitată a idiotului.

încremenirăm cu armele în cumpănire. Zgomotul unei lupte înfundate ne ridică părul pe spate, apoi o bufnitură greoaie. Când îl credeam pierdut, capul său se ivi printre boscheți.

— Sfântă Fecioară, cred că am doborât un urs! rosti el, gâfâind agitat, cu sângele curgând șiroaie.

Mercenarul sări parapetul natural și imediat se auzi un râs isteric. Ne-am repezit grabnic.

— Pe barba profetului, Kreutzfeld, ai ucis un bivol! Așa ceva e incredibil! Bietul animal e cu roatele în sus.

Spre stupoarea noastră, am văzut huiduma neagră răpusă de Mărunțelul cu trei lovituri de pumnal.

— Așa ceva, în arenă, te-ar fi făcut regele toreadorilor, zise Sevilla. Altminteri, ești regele proștilor.

— Drace, se dezmetici Mische, ce să caute un bivol în creierii munților? Căsați ochii, e ceva în neregulă!

— Ce friptură ar ieși din ăsta! zise Portta, înghițind în sec. Ce zici, Mărunțelule, măcar o pulpă dacă am lua?

Fără să mai stea pe gânduri, cei doi tranșară cu o viteză uimitoare una dintre pulpele dobitocului. Mische vru să zică ceva, dar se abținu. Bunul său simț înnăscut și calmul extraordinar îl avertizară că avea de-a face cu' o chestie periculoasă și greu de controlat. Ceea ce nu știa el ăra că cei doi mâncaseră deja, în timpul zborului, rațiile alimentare.

— Voi doi, grăbiți-vă, altfel n-o să ajungem la timp!

— Dacă fugim de două ori mai repede, o să ajungem, și oricum o să ne mulțumiți mai târziu, zise Portta, care tocmai terminase de împachetat carnea.

Mărunțelul umflă pulpa și pornirăm cu toții alert, dar după nici două sute de metri se opri, adulmecând aerul ca un animal de pradă.

— Sunt oameni acolo! îi aud, sunt civili.

— N-or fi urși? zise Heiden, rânjind.

— li miros, sunt evrei năsoși, erau, erau! zise el, dând din coate.

Heiden se repezi cu șişul, dar Mărunțelul se întoarse rapid și îl pocni cu halca de came agățată de rucsac, adormindu-**l** pe loc.

— Cam la ce distanță sunt? întrebă Moșul nepăsător.

— Să tot fie vreo trei sute de metri după stânci, au și foc, miroase a fum.

— Swen și Portta, vedeți ce e, dar repede, nu știu de ce am senzația că vom face cale întoarsă, zise Mische, împingându-l pe ultimul cu vârful bocancului în falcă.

Julius gemu și sări în capul oaselor, năuc.

Mărunțelul avea dreptate, ca de obicei. Cinci-șase focuri ardeau vioi dincolo de stânci. Erau refugiați civili ascunși pe fundul căldării montane. Una dintre acele surprize care nu apar în planuri, oricât ai calcula. Dacă treceam peste ei, ne descon-spirau, dacă-i ocoleam, întârziam la întâlnirea cu „pușculița”.

— Unde-or fi uniformele de altădată? parafrază Portta și făcu două pase.

în mâna sa apăru un chipiu cu steluță și epoleți de sergent. Mărunțelul râse încântat și, deodată, pe tărtăcuța sa se lăfăi chipiul de matroz, iar la petlițe, ancorele argintii ale flotei de apă dulce. Mercenarul și Sevilla se transformară pe dată în tanchiști ai Regimentului 10, iar Heiden și Moșul, cu groaznicele însemne ale NKVD-ului. Mische crezu că are halucinații, dar imediat se trezi căpitan de blindate și, luat pe sus, parcurse ca un vis distanța până la refugiați.

— Asta se cheamă adaptare din mers, *mon capitain*, îl anunță Mercenarul.

Civilii, pe jumătate adormiți, fură treziți de salutul lui Heiden. Fericiți nevoie mare, se adunară în jurul nostru.

— Tovarăși, ne grăbim! în zorii zilei trebuie să fim la ai noștri, e vreun soldat printre voi? Țara ne cheamă!

— Ia te uită, tanchiștii din 10! zise un brunet mărunțel. Caporal Ogurțov din Plutonul 8 Vânători.

— Plutonier Diakonov din Compania 6 și, dacă te interesează, generalul Siomencenko e viu și nevătămat la Orei, cu restul regimentului. în curând o să tăbăcească iar curul fasciștilor!

— Sunt bucuros să vă urmez, tovarăși. Cunosc munții ca-n palmă.

— Fiți pe pace, le urărăm din mers, câinii hitleriști n-or să răzbată în veci până aici! Armata Roșie se regroupează pentru ofensivă.

Un cor de urale ne urmări în beznă.

— Ăștia, da, eroi! strigă cu lacrimi în ochi un moșneag falnic. Am traversat pasajul în viteză, conduși de vânătorul rus.

— Ai auzit ceva de tunelul Kozminka? întrebă deodată Portta. Unul dezafectat.

— Nu există așa ceva, răspunse Ogurțov.

Cugetă o clipă și continuă:

— Tunelul funcționează, doar că pe la jumătate au făcut o rampă de descărcare pentru muniție. E un depozit acolo sau așa ceva. Strașnic păzit. Am numărat în pădure șapte răsuflători! E o. șmecherie a dracului!

— M-ai liniștit, zise Portta ușurat. Credeam că l-au distrus bombardierele, dar probabil că au măturat doar posturile de pază.

— Da' de unde! Foișoarele sunt ascunse pe stânci, chiar unitatea noastră le-a montat înainte să plecăm pe front.

— Ce noroc pe noi să te întâlnim, una la o mie! Știi vreo scurtătură care să ne scoată mai repede la calea ferată? Avem o hartă.

Mische întinse harta fosforescentă, pe care caporalul o privi în fugă.

— O papiroasă? îl îmbie el cu un *Camei*.

Ochii lui Portta scăpărară.

— Interesantă hartă, zise rusul, suflând fumul, dar vă mai trebuia o bucată, tunelul e al dracu' de departe!

— Cum adică, dar asta ce e?

— Asta e o mină părăsită, cu o linie îngustă. Nu e nimic aici, dar o putem folosi ca loc de odihnă, ajungem îndată.

Generalul nu se prăbuși ca un castel de cărți de joc, cum ne așteptam. Aprinse o țigară și aruncă pachetul lui Portta. Scoase pistolul. Am crezut că o să-l curețe pe rus, dar el vârî țigara cu partea aprinsă pe țeava și se așeză să fumeze liniștit. Poleiul se transformase în ninsoare cu fulgi mari și leneși.

— Am mai văzut figura asta cu țigara la un comisar, ca să nu fie zărit în liniile inamice, doar că, nu știu cum, într-o noapte arma s-a descărcat și i-a zburat creierii. Se pare că cineva îi aranjase piedica când era beat.

Mische scoase o altă hartă.

— Mai arată-mi!

— Ai ceva împotriva comisarilor? întrebă Portta răutăcios.

— Un Nagan cu gloanțe dum-dum, răspunse fără să ridice ochii de pe hartă. Uite pe-aici, treizeci de kilometri spre vest.

— Proastă glumă, tovarășe, cine crezi că te-ar putea apăra aici în caz că se termină rău?

— Matrozul, de pildă, are o mutră care spune clar pe cine iubește!

Heiden și Mărunțelul râseră prostește.

— Nu vă mai prostiți, urmă caporalul, v-am citit de când ați trecut prin tabără. Pe mine nu mă înșeală două grade și-un chipiu. (Ne privi cum stăteam cu gurile căscate.) Ce-aveți de gând? întrebă într-o germană fără cusur.

— Cine te-a pus să te oferi voluntar?

— Mă cheamă Gunter Anton, sunt etnic german de pe Volga, iar familia mea a fost deportată și spânzurată în codrii taigalei. Partea proastă e că nu mai știu încotro s-o apuc. Nu-mi vine nici să trec la voi, dar nici să plec din Rusia. Aici m-am născut, iar nemernicii ăștia ne-au asmuțit unii pe alții.

Până la mina părăsită a domnit o tăcere apăsătoare. Tipul avea dreptate, infomiația generalului nu valora doi bani. Ne-am instalat în galeria unde domnea o atmosferă caldă, uscată, iar Portta a încins focul și ne-a pregătit „pulpă de bivol împănată" cu mere pădurețe și stropită cu votcă. Se crăpa de ziuă, așa că am tras gărzile la sorți și ne-am pus pe somn. Seara am avut cafea adevărată și biscuiți cu marmeladă.

Mische cu Moșul au alcătuit un nou traseu pe baza informației lui Anton. Ruta traversa un peisaj subalpin sălbatic, pe care l-am urmat în marș forțat. Heiden devenise interesat deodată, iar neamțul-rus îi povestea toată epopeea familiilor deportate în Siberia. Viața în bordeie, munca la defrișarea arborilor uriași și furia lui Stalin. Avea un antrenament solid, căci gura îi turuia fără să-și piardă suflul.

— Adolf știe toate chestiile astea? întrebă Heiden naiv.

— Ai noștri știu tot, dar și ei servesc celorlalți același tratament brutal.

Nu știu cine-o să câștige războiul ăsta, dar vor trebui să plătească toți crimele împotriva civililor. Dacă scap, o să mă ocup personal de asta. În tabloul ăsta gigantic, șefilor nu le pasă dacă se duc pe copcă câteva sute de mii de oameni nevinovați. Tot ce contează e ansamblul final conceput de mintea lor bolnavă. E rușinos să vezi cum ofițeri și soldați de caracter sunt angrenați în mizeria asta.

Heiden se închise în tăcere. Știam și noi toate astea, dar, dacă te gândești, nu-ți trebuie mult să arunci arma și să o iei la sănătoasa. Ne ascundem cu toții în spatele ordinelor, o idee bună să-ți pui nervii la adăpost.

Nori amenințatori se adunau deasupra, iar vântul șuiera din ce în ce mai furios. Călăuza ne avertiză că suntem în apropiere. Prin deschizătura stâncilor am zărit gura întunecată a tunelului. Totul părea liniștit de la distanța aceea, dar nu trebui mult să observăm mișcare. O locomotivă caraghioasă, fără coș și cu roți imense, ieși împingând un șir de vagoane.

— De-aici nu se vede, dar mai jos se formează o garnitură. Apoi trenul pleacă și traseul intră în normal. în felul ăsta nimeni nu-și dă seama ce se petrece. Va trebui să coborâm în defileu, apoi să intrăm în pădurea care se întinde deasupra depozitului. Nu trebuie să ne apropiem sub nici un chip de intrări. Va fi imposibil să scăpăm de vigilența paznicilor. Veniți aici! ne chemă el, arătându-ne o carabină de oțel. Vom urma spatele peretelui, sunt pitoane bătute de vânători până la jumătate.

Mische aruncă corzile, iar Mărunțelul execută două noduri măiestre.

— Am să rămân aici, vă trimit bagajele. Nu mă ajuți, Heiden?...

Acesta mormăi ceva, dar rămase. Ne-am avântat în hău, precedându-l pe Anton. Vânătorul cobora ca o maimuță, prelungind coarda pe carabinele petrecute în pitoane. Stânca făcea o voltă netedă ca gheața. De-aici încolo urma să picăm fără sprijin pe fundul defileului.

— Mai repede, ne îndemnă vânătorul, trenul se va pune în mișcare curând și distanța între șine și perete e prea mică.

Coarda vibra și bagajele veniră șuierând, apoi frânghia se zbătu violent și un oftat de groază se auzi în beznă. Un șuvoi de pietricele ateriza peste noi și din aer apăru Heiden, cu capul în jos. Bătu din **mâini ca o găină jumulită și scoase un guițat furios**. Picajul său se opri la doi metri de sol, iar dublura corzii începu să urce în viteză. Apăru umbra **mătăhăloasă a Mărunțelului**, care **„grohăi" jovial**:

—Ce frumoasă e viața de alpinist! Iolaritii!.

Desfăcu ochiul petrecut în jurul piciorului lui Heiden și nefericitul ateriza în cap ca o ghiulela.

—Julius are rău de înălțime, zise el, dând din umeri.

—Am să înjunghii porcul acesta cât de curând! urlă Heiden. Să nu te mai apropii de mine, animal impuțit!

—Mai potoliți-vă! îi îndemnă Moșul.

Urcă pe rambleul cu traverse de beton al liniei împreună cu Mjsche, care începuse să

dea semne de nervozitate. încet-încet, își dădea seama cu cine are de-a face și rumega un nou model de atitudine. Tipii ăștia care luau războiul în răs îl uimeau de-a binelea.

—Vom urca de-a lungul văii secate. Noroc că nu plouă, altfel ar fi fost imposibil să ajungem pe-aici.

o crevasă îngustă tăiată de șuvoaiele apelor ne scoase după câteva minute pe creasta împădurită din spatele tunelului. Heiden a prăvălit un bolovan uriaș în capul Mărunțelului, dar acesta s-a aruncat pe burtă la timp ca să evite impactul.

—S-a desprins, se scuză Heiden rânjind, sper că nu crezi altceva.

—Nici gând, noroc că m-ai avertizat, altfel îmi crăpa târtăcuța! zise Mărunțelul îndatoritor.

—Aș avea o treabă pentru tine, zise Mische, ținându-1 cu privirea pe Julius. Vei coborî să minezi linia chiar în dreptul văii. Taluzul e slab în acel punct datorită puțului absorbant și mă gândesc că un tren înțepenit între pereții ăștia va bloca ruta luni întregi de-aici înainte.

Heiden înhață rucsacul cu amatol și se întoarse fără să comenteze.

—Ne mai întâlnim noi, vită încălțată! scrâșni el către Kreutzfeld. Covorul de ace căzut printre pinii contorsionați amortiza orice mișcare. Toni ne conduse la o ciupercă uriașă de beton, acoperită cu mușchi. Două vizete cu grilaje de oțel se deschideau sub pălăria masivă.

—Aerisirea principală, prezentă el. Nu știu cum veți proceda, dar trebuie să fiți atenți că orice piatră care pică aici provoacă un zgomot infernal, iar sub pălărie sunt montate trei mine cu bile.

Mische privi cutiile cu vârfuri țuguiate și fir de oțel petrecut prin focoase și descoperi o altă capcană care, din fericire, era montată în direcția opusă de unde s-ar fi bănuir un atac. De firul principal erau prinse un băț cu crăcane și o coardă de amorsare care ducea la copaci, unde probabil erau alte surprize.

—Pădurea asta e un mic infern. Se pricepe careva la chestiile de sub streășină?

Portta se culcă pe spate, cercetând dispozitivele.

—N-am mai văzut așa ceva, dar au o mică șmecherie. Firul e de formă.

Gădilă sub burtă una dintre mine. Mische încremeni.

—M-am prins, sunt grenade cu pârghiile de amorsare sprijinite în zid. Lucrătură de ageamii.

—Mărunțelule, dă-mi o sfoară.

Petrecu frânghia, strângând bine grenadele, apoi bloca pârghiile cu ace de siguranță și desprins tinichelele.

Pe ramuri atârnav cocteiluri Molotov, pe care le-am rezolvat cu un țăruș bătut în pământ, de care am legat coarda. Mărunțelul a întins un alt fir pe direcția din care ar fi putut veni rușii în caz de atac. Moșul îl trimise pe Sevilla să fileze foișoarele și cuiburile de pază, apoi studie cu Portta coșul de aerisire. Un vulpoi de talia roșcovanului găsi imediat o soluție rezonabilă, drept pentru care m-am întors cu Mărunțelul la rambleul căii ferate, de unde am smuls un stâlp de semnalizare din țeava de oțel. Heiden își terminase treaba, dar nu catadicsea să plece. L-am găsit întins comod pe banca refugiului cu o cutie de carne și o ploscă de rachiu.

—Vreți să deviați trenul pe alt traseu, zise el, râgâind între două îmbucături.

Smulse Mauser-ul din toc, îl îndreptă spre Mărunțelul și îl amenință.

—Să nu te apropii de mine cu stâlpul ăla, că te dobor, știi bine că nu glumesc!

— Ciubotă imputită, stai și trândăvești în timp ce oamenii cinstiți trag pe rupe! Nu stric cu bunătate de țeava pe căpățâna ta. Vino, Swen, avem treabă!

Portta prinsese deja în spatele grilajului o foaie de cort menită să oprească bucățile de beton să pice în tunel. Țeava a fost vârată în grilaj și, cu eforturi reunite, am reușit să-1 smulgem, împreună cu o bucată bună din beton. Sevilla apăru cu poziția gârșilor din pază.

— Sunt acolo unde ne-a precizat vânătorul, în plus au mai apărut două în capetele pasarelei de pe marginea tunelului. Au reflectoare puternice și sirene de alarmă. Poziția lor e excelentă, dar au și un dezavantaj mare de tot. Accesul se face pe niște scări mobile, deci nu se pot mișca bine în caz de atac. Am o schemă.

Generalul privi diagrama întocmită de Blom și stabili un plan de nimicire în caz de alarmă. Portta, care era cel mai filiform, se încinse cu o coardă și plonja cu capul înainte prin răsuflătoare. Frânghia se desfășură cam douăzeci de metri, apoi se opri preț de cinci minute, după care trei smucituri ne avertizară să tragem. Fața lunganului apăru în deschizătură, rânjind cu unicul său dinte.

— Tunelul dă într-o țeava de oțel unde mai e un grilaj încuiat cu lacăt, o gloabă veche, de altfel. Conducta e racordată la un ventilator uriaș. Pentru orice eventualitate, l-am blocat. Nu se știe ce idiot vine să-1 pornească când ți-e lumea mai dragă. Ei, mă întorc și vă aștept jos.

Ne-am organizat în două echipe. Toni cu Sevilla și Heiden pe stâncile dinspre paznici, Mercenarul la pândă în apropierea răsuflătorii cu Moșul, iar restul în depozit. Mărunțelul căra o cantitate enormă de echipament și era cât pe ce să rămână înțepenit în corpul ventilatorului. A trebuit să-i tăiem chingile rucsacurilor și asta în cea mai mare liniște.

Camera ventilatoarelor dădea într-un coridor îngust, închis cu o poartă, pe care o deschiserăm la repezeală. În fața noastră apăru o grotă imensă, iluminată cu becuri chioare. O liniște de mormânt domnea pe tot locul. Era incredibil, sute de bombe aeriene prinse în juguri de lemn ni se înfățișau ca pe tipsie. Aerul era uscat și mirosea a vopsea proaspătă.

— Eu, unul, nu sunt curios să văd ce e mai departe, șopti Mische, ce e aici ajunge să aruncăm tot muntele în aer. La treabă, băieți!

Am minat la repezeală câteva torpile enorme, înjur de patru sute de kilograme, și le-am amorsat cu ceasuri de întârziere. Portta, care nu avea astâmpăr, descoperi camera de gardă. Un soi de colivie de fier în apropierea unei porți uriașe. Un troliu electric cu roți dințate, gigantice, străjuia încăperea. Trei soldați dormeau duși în paturile grosolane din lemn. Un telefon cu manivelă și o sobiță de tuci încinsă alcătuiau dotarea austerei încăperi. Oamenii nu erau înarmați. Cercetarăm troliul care

angrena o cremalieră prinsă de canatul porții. Mecanismul se acționa dinăuntru. Am căzut de acord" să-i lăsăm în viață, căci mai mult ca sigur primeau telefoane de confirmare din timp în timp. Ne-am retras, nu înainte ca Portta să le șutească desagii cu mâncare. Mische ordonă retragerea, în șaizeci de minute locul avea să fie un iad. Mercenarul ne întâmpină nerăbdător.

— în tunel e agitație mare, a sosit o nouă garnitură care încarcă, iar trenul celălalt e pe picior de plecare.

— Adună-i pe toți, orice intenție de atac se contraman-dează, trebuie să ne roim imediat. Unde e Toni?

Rusul apăru în goană.

— Care e direcția cea mai bună de retragere?

— Putem traversa pădurea, dar urcușul e anevoios, sau pe calea ferată până la un mic pod și apoi pe cablurile funicularului dezafectat. Cu el se aduceau materialele de construcție.

— Alegem calea ferată, hotărî Mische. Dați-i gaz până nu se alege praful.

Socoteala lui nu se potrive defel. Nici n-am apucat să depășim punctul minat, că în locul garniturii cu muniție, retrasă, probabil, pe linia secundară din tunel, trecu un drăcesc tren rapid care ne prinse în defileu. Fără să mai stea pe gânduri, Sevilla prinse în spinare țeava aruncătorului de grenade. Heiden rămase proțăpit în dreapta lui în chip de servant.

— Fugiți! urlă Sevilla. Proiectorul

locomotivei sfâșie bezna.

— Fii de curve, încasați asta!

Un jet albăstrui ca trena unei comete țâșni din spatele armei. Grenada, pornită cu un vuiet de hârtie sfâșiată, lovi în capacul boilerului. O lumină gălbuie, și defileul fii cuprins de flăcări.

— încărcat! zbieră Heiden.

A doua grenadă ingenunche pur și simplu locomotiva, care deraie lovindu-se de pereți într-o jerbă de scântei magnifică. De uimire, am încremenit locului. Cu un zgomot infernal, vagonul din spate sări peste masa în flăcări, urmat de al doilea, care pomi rostogolindu-se cu o viteză de rachetă. Sevilla și Heiden o rupseră la fugă ca din pușcă, urmăriți de sfărământurile vagoanelor. Curios lucru, nu explodeă nimic! Cei doi ne depășiră în viteză, în timp ce rapidul mototolit alcătui în câteva secunde un baraj străluminat de scântei, care bloca defileul. Glasul lui Heiden, care ne depășise frumușel, răzbătu amplificat de ecou:

— Fugiți dracului, nătărăilor, încărcătura o să explodeze imediat! Ca împinși de Satana, o zbughirăm pe urmele lor.

— Mai e mult până la pod? am întrebat, gâfâind.

— Cred că trebuie să apară. Fiți atenți să nu picați printre traverse, tablierul nu e protejat.

Strigăte desperate ne avertizară că avangarda căzuse deja. Podul era, de fapt, un pasaj grosolan aruncat între două stânci. O platformă de lemn dărăpănată era așezată la baza unui schelet metalic, care alcătuia tumul de

Dimineăta ne-a găsit în marș forțat de partea cealaltă a crestei. Un drum forestier înghețat bocnă ne scoase pe un tăpșan alpin. Am încropit o colibă din cetini și ne-am prăbușit epuizați. Generalul scoase din rucsac câteva pachete din hârtie cerată și desfăcu niște componente, pe care le studie cu atenție. Era o stație radio pe care Moșul îl ajută să o monteze. Uimitor cum n-o aruncase până atunci! Desfășură antena, apoi o cuplă la un generator cu manivelă, pe care Mărunțelul îl puse în funcțiune. Comută starterul și răsuci butonul de frecvență. Mica drăcovenie funcționa.

— Poarta Raiului, poarta Raiului, transmite Arhanghelul. Zona 23 la ora douăzeci și patru și treizeci de minute vă așteaptă. Patru mori de vânt - gata pentru ridicare. Repet, 23 la douăzeci și patru și treizeci de minute...

— Patru pe recepție, patru mori la punctul indicat. Maximum trei ore, turbulențe puternice. Felicitări, Arhanghele, ne bucurăm să te auzim! Terminat.

— Avem două ore de somn, strângeți antena. Ai noștri vin să ne ia pe sus.

— Mă întreb unde or să aterizeze, mormăi Heiden, e cam strâmt...

retur al funicularului. L-am scos pe Sevilla dintre scândurile putrede, dar, când Mărunțelul a întins mâna lui Heiden, s-a iscat un tă răboi de răsunau toate văile. Mische a trebuit să-1 tragă personal pe ghinionist. Vânătorul se cațără pe stâlp cu chingi și carabine, pe care le prinse de cablul ce cobora amețitor în beznă. Explozia căii ferate demnă cu o reverberație de trâmbiță, aruncând în aer restul trenului rămas nedistrus. Pasarela se clătină amenințător.

— Grăbiți-vă, strigă Anton, nu mai avem decât cincisprezece minute!

într-o clipă, eram lângă el. Legă la repezeală chingile de centuri.

— Porniți, porniți! ne îndemnă el cu violență.

Alunecarea pe cablul unsuros se desfășură în chiotele de încântare ale Mărunțelului, acompaniat de Portta. Bezna mă împiedica să percep distanța până la sol. Aerul rece și pur vâjâia, dând o senzație de carusel de bălci.

— Vine stâlpul, avertiză Anton, întindeți picioarele să amorsați șocul și strângeți carabina!

Cu viteză, am petrecut legăturile dincolo de roțile cablului, pornind într-o nouă glisadă. Exact la al doilea stâlp, o lumină fantomatică aureolă coama muntelui, de parcă ar fi izvorât din porii stâncii. Câteva secunde am avut senzația că locul se umflă ca un balon, iar schela urcă asemenea unui ascensor nebun. Instantaneu, am gândit că se va sparge în țândări și vom pieri în propria capcană, dar se întâmplă cel mai extraordinar lucru pe care l-am văzut vreodată. Gâlma uriașă își opri ascensiunea, apoi vârful muntelui se prăbuși cu un zgomot înăbușit și dispăru într-un crater fantastic. Toml fu înghițit cu iuțeală de pâlnia huruitoare. Stâlpul rămase în picioare ca prin minune. Nimeni nu mișca, de groază. Tonele de explozibil schimbaseră peisajul, care se vedea clar în lumina fosforescentă. Vedeam pădurea, care acum străjuia fundul craterului, și grohotișul ce se revărsa asemenea unor pâraie prin viroage. Vocea lui Mische ne trezi din reverie:

— Cred că ar trebui să coborâm, drăcovenia asta nu va rezista mult.

I-am dat dreptate, căci scheletul pocnea din toate încheieturile.

— Doamne, șopti Moșul în timp ce puneam între noi și stâlp o distanță apreciabilă, n-o să creadă nimeni așa ceva.

• — Cred că o să mă îmbăt, hotărî Portta, care scoase la iveală o sticlă de votcă din sacii cu merinde ai rușilor.

Prăbușiți pe spate, am trecut din mână în mână băutura. Lumina pălea încet, făcând loc întunericului de moarte.

— E beznă ca într-o găoază, se trezi vorbind Mărunțelul. Sper că un pic de foc n-o să deranjeze pe nimeni. (Scapără o brichetă și aprinse un tufiș de jnepeni.) Oricum, nu are cine să ne urmărească, n-a scăpat suflet de viață de-acolo.

Mische vru să comenteze, dar se lăsă păgubaș. Deșertarăm sacii, iar Portta împărți mâncarea. Sevilla înteți focul.

— Ei, ați văzut ce lovitură am tras locomotivei?

— Fugi de-aici, strigă Mercenarul, ți-ai găsit cu ce să te lauzi!

— Se descurcă ei, la câte surprize ați avut, o să mai suportați una.

— *Mon cher*, nu știu dacă e a bună, dar ruso-germanul și-a luat tălpășița.

Duse la ochi carabina, cercetând liziera prin lunetă.

— E la marginea platoului. Să-i urez la revedere?

— Lasă-**1**, camarade, putea să ne lichideze până acum de o mie de ori.

Mercenarul trase totuși un foc, ca să nu ne creadă proști. Glonțul lovi stânca la un metru de el, iar Anton se întoarse și făcu un semn de adio. Zăbovi câteva secunde, apoi dispăru dincolo de margine.

— Voi face de gardă, zise el, aprinzându-și chiștocul. Mărunțelule, ce zici de o carte?

Plecară spre rădăcinile unui pin uriaș și în curând adormirăm. Jocul lor de cărți ne-a salvat viața, căci pe drumul forestier urca un detașament de ruși însoțiți de câinf Potăile s-au smucit din lese. gonind direct spre noi, cu limbile scoase. Mărunțelul execută șapul o învăluire, pentru a se asigura că nu mai vin și alții. Carabina Mercenarului trosni și doborî rapid câinii-lup.

Rușii se repliară. Mitraliera lor ^{intră} răgușit, ciuruind bătrânul pin, dar amuți imediat. Servantul căzu, lovit de arma Mărunțelului. Lanțul de trăgători intră în derută. Sevilla, strecurat în flancul drept, îi mirui cu o grenadă reactivă, apoi brusc i-am atacat cu Mauser-ele silențioase.

Huruitul unui motor ne avertiză un camion care urca țopăind prin hârtoapele înghețate. Grenadele lui Blom îl făcu praf, iar Mărunțelul și Portta îi curățară cu lunetele, ca pe ciori. Mische privi îngrijorat ceasul. Portta îl sfătui pe Mărunțelul să fie atent la trăgătorii din iarbă. Dacă intrau în pădure, era de rău. . — Sevilla, fă-i să joace un pic!

Tirul de grenade ridică în picioare soldații, care picară în bătaia Mărunțelului. Portta urmărea târâșul altor doi, pe care îi termină cu câte un glonț în spate. Tovarășii lor cedară nervos și o rupseră la fugă în salturi scurte. Dinspre munți ne parveni un sunet ciudat, ca de cărăbuși în zbor.

— Vin ai noștri, pregătirea!

La orizont apărură patru ciudățenii cu aripi boante și bot turtit. În afară de elicea obișnuită, mai aveau una imensă, care se învârtea deasupra fuzelajului.

— Girocoptere model „La Cireva”! strigă Mische. Coboară vertical. Ne retragem pe platou.

Arătările care veneau la aterizare rămaseră suspendate în zbor la punct fix, iar piloții aruncară scări de frânghie, pe care ne-am urcat fără să ne" mai mirăm de nimic. Ne-au luat câte doi, cu tot echipamentul, apoi fugirăm cu o ranversare scurtă. Am privit elicea acționată de suflul celei de la motor și am rostit prostește: „Morile de vânt ale lui Mische!" Generalul, care era cu mine, zâmbi vesel și strigă prin zgomotul rotorului:

— încă o invenție care se lovește de zidul dobitocilor din aviație, ca să nu mai vorbesc că anul trecut au fost testate aparate cu motor rachetă, care nici la ora asta nu reușesc să-1 convingă pe Adolf.

Am aprobat cu un OK, știind bine ce se petrece. Totul era fantastic. Mașinăria zbura la înălțime mică, strecurându-se cu agilitate printre văi și copaci, ca în cele din urmă să iasă deasupra

stepei, unde piloții aproape că atingeau firul ierbii. Ruta noastră ducea spre vest. Trei Me-uri 109 cu botul galben se iviră din neant să ne asigure protecție. Chiar dacă nu ieșise cum vroia generalul, misiunea își atinsese scopul. Din zare se vedea pista simplă de iarbă, pe care aștepta un Ju 52 negru care ne luase de la regiment. Un grup modest de ofițeri urmărea aterizarea abruptă și scurtă a libelulelor.

Chiorul, cu mantaua sa de piele și bascul negru de tanchist, ne întâmpină jovial, iar în bordeiul unde începuse epopeea ne așteptau un vraf de hărți și doi aghiotanți ai lui Guderian, care ne omorără cu întrebările. Pocnetul unui dop de șampanie ne avertiză însă că Mische știe să respecte romantismul aviatorilor. Chiorul veni și el cu* o bărdacă de coniac pentru „Cavalerii tristei figuri", și dacă n-ar fi fost atâtea galoane în jurul nostru s-ar fi lăsat cu un bairam de pomină. Tot ce puteam face era că ne dăm aere prin campament.

Trimotorul negru se pregătea de plecare și am înțeles că e timpul să ne luăm adio de la general.

— Să nu plângi, îi zise Mărunțelul, bătându-l pe spate cu laba lui de urs. Băieții buni ca noi sfârșesc bine întotdeauna.

— Cu Heiden cum rămâne? râse Mische.
— Dacă ne-am împăca, viața pe front n-ar mai avea nici un farmec.
— E o bucătărie pe-aici, amușină Portta, dar Moșul îl împinse cât acolo. Mă rog, se resemna el, cam târziu să-i facem o vizită. Suntem așteptați de urgență în altă parte.

— Plecați direct acasă, ne preveni Chiorul, brusc. Regimentul e în refacere lângă Berlin. O să faceți pregătire pe un nou model de tancuri.

Ciudat, dar nu s-a bucurat nimeni. În avion am dat peste două "■HUilri* ,111. niii imn ni un hjlrt din partea lui Wencke și Wolf: „Pentru ticăloșii din Plutonii ^ *âacă* srâppt; H^; np.»r pār^ rãu!" Deodată, ne-am înveselit.

— FILIALA MASAST!
— Aflasem că totuși mai ținea cineva la noi.
„___ fl** AU*EL VLAicu NU. „ OCTAVIAN GȘGA* CLUJ
BUN VENIT **IN CLUBUL**
DE CARTE

AL EDITURII Z ȘI EDITURII BOGDANA!
Trimiteti această carte poștală, netimbrată, după ce marcați cu X acele cărți pe care le doriți. Taxele poștale GRATUITE!
Nume..... Prenume.....

Str

..Nr..

1940.

.Ap Localitate.,

Județ(Sector) Cod
Destinatar
Clubul de carte al EDITURII Z și al EDITURII BOGDANA
București, sector 1, Șos. N.Titulescu nr.»63, B1.20, ap.82
Tel\Fax: 222.45.24/ 223.42.61/ 223.42.46

CONCURS PENTRU COPII - La 1 ianuarie 2003
MARELE PREMIU - un computer cu monitor Cinci PREMII III - cinci walk.nan-uri
Soul PREVIVII - doua biciclete Zece PREMII IV - cce calculatoare de buzunar
Trei PREMII II - trei perechi de patine cu rotile Douăzeci PREMII V -douăzeci de cadour. - surpriza
Participa toate cărțile poștale primite până la 1 ianuarie 2003, care au cel pupa o carte comandată pr,n marcarea căsuței corespunzătoare cu X.
Căștigătorii vor apărea în ziarul România Libera de vineri, 10 ianuarie 2013.

CĂRȚILE COPILĂ VIU - BIBLIOGRAFIE ȘCOLARA COMPLETĂ
☐ P Cărțile copilăriei-clasa 270€) Ici
☐ O Cărțile copilăriei - clasa ☐ CB Cărțile copilăriei - clasa Off Cărțile copilăriei - clasa 27000
☐ O Mihai Eminescu - Avr 2500XH
☐ Smzkljivlon- Martin Eden y-y 27000
OS Ionel Teodores*. - LaMeieSJi ' 22000
nmdUri * B.Șt.Dclavrancca - Pm- 24000 Ic,
esttr..... 24000 Ic,
OCa Ion Creangă - Amintiri din rețin»Jle*»»» *Povestiri 35000 Ici
☐ En Ion Luca Caragiale - Mame*» l; schite ' Teatru 4(XX) fc
☐ O »»» Pol VH M1.basme romănesci..... *»»»
OO lulci Vcmo-Capitanlacincisprezeceam'2000OdelethetfXSH^ 250001
c

Cinci sUpllmani In baton • Oralulpâmânľlut ut XO de
Santădreptă universală - Frașii Grinm. Charles
Fermul, 240001c,
HansChrisnanAndrcscn.OscarWildc.W Hauff 2400X) Ic,
zile..... £,»1

om R KlpMng-OH»Jaaglel ' IfiDacă) 'Domnia sa.
Oul Cele mai frumoasi preacinstitul elefant 2*MU M
_ .i. ^ ^ ^ ... r1.....) Par. loillnn * Croiun - Sabia dreptăta2(XXX) Ic

☐ O. "'Marile legende, basme fi povesti ale /amu *»»
..... MORJMej
affl MarkTlain .Pria, si cerșetor'Tom Sanyer 'Huckleberry Fam..■
..... 2S000Ici
LJM* F H Burnett - Micul Lord, _Ik>uuici
☐ CI M-Dumus-Cri trei nu^chetari-Dupa douăzeci de anL
..... *J«Xjte,
☐ O Fabule H C Andersen. Frapi Grlinm. C.Pcmult..... 220001'

ös SSÄwsÄ« — : G—
jtas
..... <uliwil i; i;ifu num,11 d.ictt Mim istcn.....

☐ Ca <""•«"
Kimcana 29)XXI Ic
☐ U Gramancapnctffi
EJU£ ^
OBIA 2IXXX)
Ic
☐ Q Povestiri Orientale